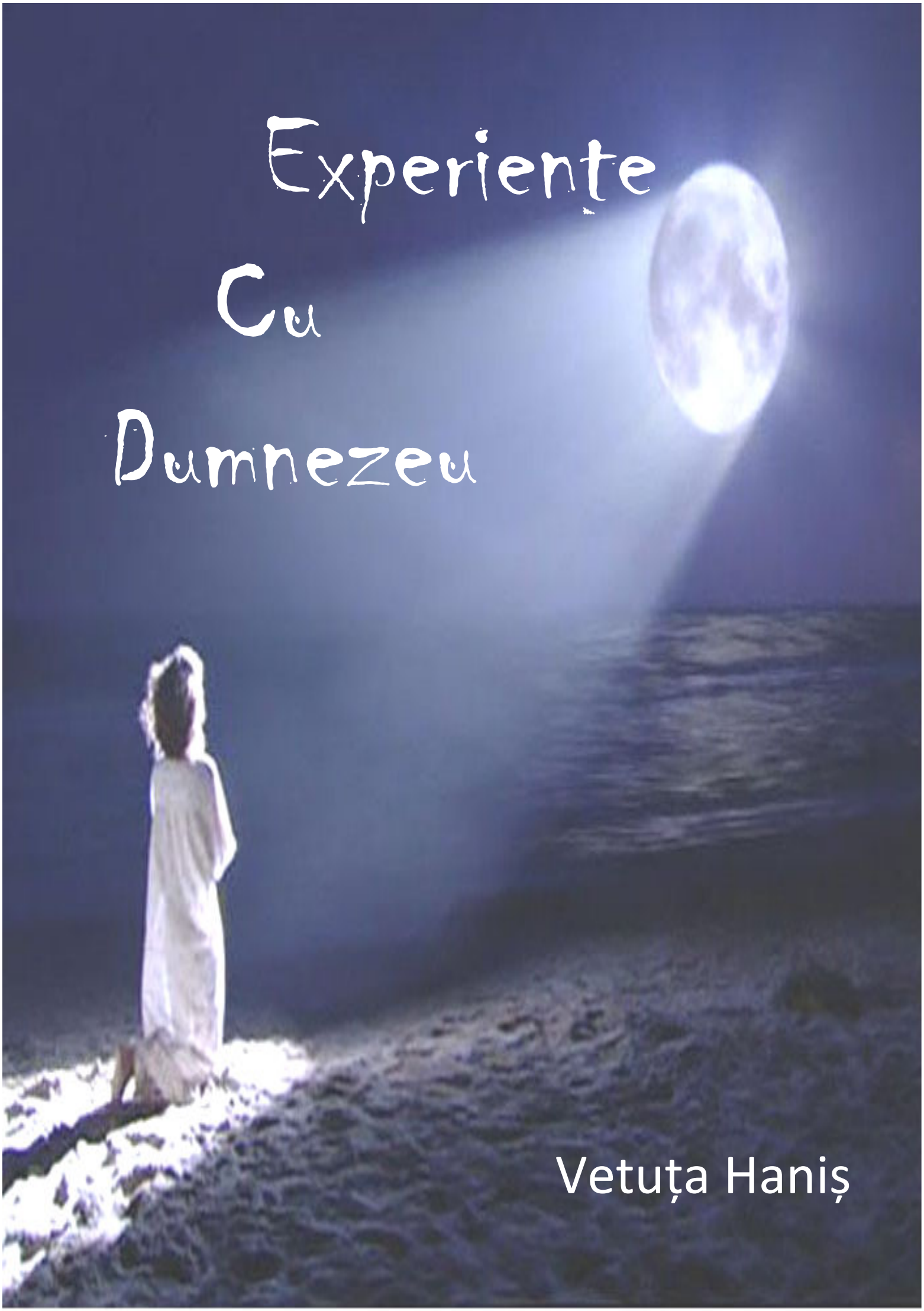
Experiențe
Cu
Dumnezeu
Vetuța Haniș

Menţionez că, cei ce doresc să traducă, să tipărească şi să comercializeze aceste lucrări, este îngăduit s-o facă doar dacă nu urmăresc câştigul material prin aceasta.
Aceste lucrări şi înştiinţări primite de la Domnul, sunt scrise de sora:
Vetuţa Haniş
Str. Sânzienelor nr. 13, Arad

CUPRINS

pagina

CUVÂNT ÎNAINTE 2
ANII COPILĂRIEI ……. 3
PRIMA ÎNTÂLNIRE CU DOMNUL ISUS 5
A DOUA ÎNTÂLNIRE ÎN VIS ŞI REALITATE ……. 6
DORUL DE A-L AUZI PE DOMNUL ISUS 6
ÎNGERUL DOMNULUI ……. 8
BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT 8
O ÎNTÂLNIRE DEOSEBITĂ CU DOMNUL ……. 9
VINDECAREA MINUNATĂ 12
ÎNVELITOAREA CAPULUI ……. 14
MIREASA DE PE MUNTE 15
CĂSĂTORIA …… 17
CELE TREI CATEGORII DE COPII 18
CUTIA DE AUR ……... 20
FEMEIA DE LA FÂNTÂNĂ 21
FIUL DURERII - 1 ……..... 22
CETATEA SFÂNTĂ 22
FIUL DURERII - 2 - VINDECAREA ……..... 26
COPILUL CARE VA AVEA NEVOIE SĂ-ŞI PLECE CAPUL PE PIEPTUL DOMNULUI 28
FETIŢA DE PE STRADĂ ……... 28
BINECUVÂNTAREA LUATĂ DINTR-O FAMILIE ŞI DATĂ LA ALTA 30
TATĂL MEU …….. 31
IOSIF EMANUEL 36
DUBLA BINECUVÂNTARE …….. 38
ÎN AŞTEPTAREA STĂPÂNULUI 50
DRUMUL SPRE GOLGOTA…… 52
CECUL DE MARE PREŢ 52
TRIMIŞI DE DOMNUL ……..... 53
ÎNCERCAREA CREDINCIOŞILOR 54
RUGĂCIUNEA CE NU SE AUDE SUS …… 61
SULUL AURIU 62
ÎNŞTIINŢAREA DIN 1988 ……. 64
MAŞINA CARE NE-A DAT-O DOMNUL 66
TELEFONUL …… 68
ÎNŞTIINŢARE PENTRU POPOR (1993) 69
LUCRARE CU PRIVIRE LA VENIREA DOMNULUI…… 70
POARTA CEA STRÂMTĂ 72
ÎNŞTIINŢARE DATĂ PRIN VEDENIE DE NOAPTE îN 5 NOIEMBRIE 1998 75
ÎNSTIINłARE DIN PARTEA DOMNULUI ÎN AUGUST 1999. 81
OGORUL DOMNULUI……. 82
ÎNŞTINŢARE DATĂ DE DOMNUL ÎN DATA DE 22 IUNIE 2002. 86
LUPTA ÎMPOTRIVA DUHULUI DE AMĂGIRE A BISERICII…… 87
ÎNŞTINŢARE DATĂ PRIN VEDENIE DE NOAPTE ÎN DATA DE 17.03.2007 91
ÎNŞTINŢARE A DOUA DATĂ PRIN VEDENIE DE NOAPTE ÎN DATA DE 18.03.2007……... 96

CUVÂNT ÎNAINTE

1 Cor. 12:6-11.

La dorința exprimată de unii frați din biserică și de frați și surori de corp, de-a așterne pe hârtie lucrările Domnului ce mi-au fost arătate prin vise, vedenii și descoperiri, după multe ezitări, am început să scriu unele din experiențele avute cu Domnul. Cred că pentru unii aceste lucrări vor fi un prilej de îmbărbătare și înaintare pe calea credinței.

Multă vreme nu am vrut să aștern pe hârtie aceste lucrări primite din partea lui Dumnezeu, pentru ca să nu se înțeleagă greșit că astfel mă scot pe mine în evidență. Nici n-aș vrea să fie pentru unii prilej de a huli sau ponegri lucrările Domnului date prin Duhul Sfânt. Sau alții de-a crede altceva (mai mult decât mi-a fost dat de Domnul), sau o altă parte care nu cred pur și simplu nimic, bătându-și joc de ce nu știu și nu cunosc.

După mai mult timp de gândire m-am hotărât totuși să scriu aceste lucrări, căci am găsit scris: "Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui Cel Sfânt." (Ps. 105:2-3)

De fapt aceste lucrări nu îmi aparțin, ci sunt ale Domnului. Chiar dacă uneori, printr-o interpretare greșită, se vor afla pentru unii prilejuri de poticnire - nădăjduiesc totuși că pentru mulți ele vor fi un mijloc de îmbărbătare și laudă adusă Domnului.

Nu toate zilele vieții noastre au cerul senin. Uneori când soarele se ascunde, noi avem de înfruntat furtuni și valuri, când nu putem înainta prin vedere, ci numai prin credință, care, pentru a avea valoarea aurului curat, trebuie trecută prin focul încercărilor (1 Petru 1:1-7).

Imi dau seama că întristarea multora cere mângâierea durerilor lor. Dar oamenii nu le-o pot oferi. De fapt mulți nici nu-și destăinuie nimănui problemele și necazurile lor, dorind ca numai Domnul, care le cunoaște întristarea, să le aducă ajutor și consolare.

Rostul acestor rânduri este tocmai acela de-a mângâia inimile cuprinse de întristare, binecunoscute de Dumnezeu conform cuvântului din 2 Cor. 1:3-5: "...prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz."

Știu că sunt atâția orfani care nu au cui spune un cuvânt, nu primesc nici o mângâiere văzându-se singuratici și fără sens pe pământ. Eu, care am fost orfană de la vârsta de 5 ani, vreau să fiu alături de ei și să le spun că soarta lor nu e trecută cu vederea, iar ei nu sunt uitați, pentru că Cel ce le poartă de grijă se numește Dumnezeul Cel Viu, Apărătorul văduvelor și al orfanilor (Ps. 68:4-5). Chiar dacă ei nu mai sunt îngrijiți de o mamă și un tată pământesc, sunt în permanență sub supravegherea și apărarea Tatălui Ceresc.

Mă gândesc apoi la bolnavii fără nădejde, fără speranță pentru că oamenii le-au spus: "Am făcut tot ce a depins de noi - nu mai avem ce face". Pentru acești osândiți, ce-așteaptă ca ultima scânteie de viață să se stingă, și pentru mulți alții chinuiți de diavolul prin diferite boli, Domnul are un cuvânt de îmbărbătare: pentru ei mai este nădejde - Dumnezeul nostru trăiește! El este același ieri, azi și-n veci, și dacă în trecut a lucrat cu semne și minuni, la fel lucrează și astăzi: intervine în cazuri grele, vindecă bolnavi fără speranță și vorbește prin Duhul Sfânt (Fapte 16:9,10). El și astăzi se arată unora spunându-le "Eu sunt!" și arătându-le mâinile străpunse. In Numele Lui, și astăzi, orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, slăbănogii se scoală, iar cei stăpâniți de duhuri (epilepticii), sunt eliberați. Cuvântul Domnului din Marcu 16:17,18 se împlinește și azi: "Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi, dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoșa." Și în zilele noastre, în Numele lui Isus s-au făcut vindecări, învieri din morți, iar paralitici și bolnavi de cancer au fost tămăduiți. Dacă cineva vrea să cunoască cazurile, se pot da adrese. Noi nu vorbim minciuni, nici din auzite, ci aceea ce am văzut cu ochii și am pipăit cu mâinile noastre. De aceea spunem, pentru ca Numele Domnului să fie proslăvit, înălțat și credința tuturora să fie întărită. Duhul Sfânt să prelucreze inimile celor ce vor citi aceste lucrări, ca să înțeleagă puterea lui Dumnezeu care lucrează și azi la fel ca și în vechime.

Pentru toate lucrările pe care le voi relata aici, vreau ca toată slava să fie adusă lui Dumnezeu - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Spre El să vă îndreptați privirea - mie nu-mi revine decât rolul unui rob netrebnic care își face datoria de-a mărturisi lucrările lui Dumnezeu. Dacă apostolul Pavel a spus că Domnul Isus i s-a arătat și lui ca unei stârpituri, atunci pentru mine, nu găsesc un cuvânt mai potrivit decât să spun că sunt mai jos decât atât, totuși, prin prețul nespus de mare al sângelui lui Isus Hristos, am devenit un suflet răscumpărat, un copil al lui Dumnezeu.

Binecuvântată să fie în veci JERTFA DE ISPĂȘIRE A DOMNULUI ISUS HRISTOS, SÂNGELE ȘI RANELE LUI în care se primește vindecare în trup și suflet. NUMELE DOMNULUI ISUS să fie binecuvântat mai pe sus de orice nume și DUHUL SFÂNT să lucreze ca toți câți vor citi aceste rânduri, să fie înviorați și îmbărbătați în credință.

ANII COPILĂRIEI

În anul 1944, în familia L.N.P. s-a născut a treia fetiţă. Când i s-a spus că are o fetiţă, mama s-a întristat pentru moment, căci îşi dorise mult un băiat, dar s-a împăcat apoi cu gândul că tot ce face Dumnezeu e bine. Cu două săptămâni înainte de a naşte, mama a încheiat legământul în apă cu Domnul şi la câteva luni după aceea a fost botezată de Domnul cu Duhul Sfânt, împlinind cuvântul din Luca 3:16 "Ioan, drept răspuns a zis tuturor: cât despre mine, eu vă botez cu apă, dar vine Acela care este mai puternic decât mine... El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc."

Îmi amintesc cum în anii prunciei, mama mă legăna pe braţe în timp ce se ruga şi cânta prin Duhul Sfânt. Aceasta era totdeauna o mare bucurie pentru mine. Nu ştiam prea multe, dar atât ştiam ca şi copil, că Dumnezeu vorbeşte, şi ori de câte ori se adunau fraţi şi surori în casa noastră pentru rugăciune, căutam să fiu prezentă, de dragul de a auzi pe Dumnezeu vorbind prin Duhul Sfânt, de a auzi cântări de laudă prin Duhul Sfânt.

O atmosferă plăcută era în casa noastră şi tata a numit căminul nostru "colţ de rai". Totul a fost minunat pentru un timp, apoi au apărut norii care au umbrit casa noastră. Îngrijorarea s-a ivit în familie pentru că tata s-a îmbolnăvit de tuberculoză osoasă la piciorul drept; pe atunci boala era socotită fără leac. Tata a fost internat la spital multe luni de zile, i s-a făcut operaţie la picior, dar fără rezultat: i s-a lăsat o rană deschisă de mărimea unui buzunar, în care se introduceau tampoane care să absoarbă secreţiile purulente. Apoi medicul a spus că nu mai poate face nimic şi rămâne "sapa şi lopata" sau să se decidă să-i taie piciorul de la genunchi - nu mai avea speranţă de vindecare. Multă vreme tata a suferit acasă fără să se poată decide pentru operaţie, dar, suferinţele fiind tot mai mari, s-a hotărât să plece din nou la spital, să-i amputeze piciorul. Dumnezeu a pus însă piedici acestui plan, pentru că El a vrut să-l vindece printr-o metodă foarte simplă: aşa cum i-a zis lui Isaia să i se pună lui Ezechia o turtă de stafide pe rană şi va fi vindecat (Isaia 38:21), aşa şi pentru tata Dumnezeu a intervenit şi i-a dat vindecare deplină după zece băi de ceai din coji de mesteacăn. A trăit până la 67 de ani fără să mai aibă vreun semn de tuberculoză.

Dacă Satan a cerut odată pe neprihănitul Iov să-l încerce, el şi astăzi nu se ruşinează să-i ceară pentru încercare pe copiii lui Dumnezeu; dacă într-un fel nu ne-a putut clătina, vine cu o încercare şi mai mare ca să ne piardă credinţa. Dar dacă înţelegem şi trăim cuvântul din Iacov 1:2-4, vrăjmaşul se întoarce înapoi ruşinat. Au trecut puţine zile de bucurie că tata s-a făcut sănătos şi s-a îmbolnăvit mama: inima şi rinichii i-au fost afectaţi de boală, cauzându-i apă în corp şi la inimă.

Cu toate rugăciunile familiei şi ale Bisericii, hotărârea lui Dumnezeu a rămas neschimbată şi ea a trecut din viaţă. De ce a fost aşa? Voi înţelege în cer. Ziua de 9 august 1949 a fost cea mai tristă zi din viaţa mea: mama a trecut la cele veşnice, lăsând în urmă un tată cu 6 copii orfani. Domnul a înştiinţat-o personal pe mama că ea va pleca, iar de noi va purta El de grijă. Cu toate acestea i-a fost tare greu să se despartă de cei şase copii dintre care cea mai mare avea 9 ani, iar cel mai mic avea o lună. Deseori o auzeam plângând şi oftând din adâncul inimii, întrebându-se: "Doamne, cine va avea milă de copiii mei, cine îi va îmbrăca, cine îi va hrăni, cine-i va creşte?" şi se prăbuşea în plâns. Îl striga pe tata şi îi zicea: "Să ai grijă de copii când eu nu voi mai fi între voi. Ştiu că-ţi va fi greu şi ţie şi copiilor, dar dintre toţi, inima mi se frânge pentru cel micuţ - ce vei face cu el?, cum îl vei hrăni?, te vei putea tu scula noaptea când plânge să-l hrăneşti şi să-l schimbi?" Tata, lăcrimând, îi răspundea: "Voi face tot ce voi putea să-i îngrijesc, iar mai mult, Domnul va purta de grijă."

Mama simţea că sfârşitul se apropie. Într-o zi ne-a chemat la patul ei pe sora cea mai mare care avea 9 ani, pe cea mijlocie care avea 7 ani şi pe mine care aveam 5 ani; ceilalţi 3 fraţiori erau prea mici pentru a le putea da vreun sfat: unul avea 3 ani, altul 2 ani şi cel mic o lună. A chemat pe sora cea mare şi i-a zis: "Trebuie să-ţi spun: în curând voi pleca dintre voi la Domnul Isus; veţi rămâne singuri cu tatăl vostru, dar ţine minte ce-ţi spun ţie fiindcă eşti cea mai mare - să porţi de grijă fraţilor tăi, să nu iasă afară dezbrăcaţi, să nu-i bată alţi copii, să le dai de mâncare când le va fi foame şi să asculţi de tatăl vostru, că tot greul rămâne pe el." Sora mea a început să plângă şi a promis că va ţine minte tot ce i-a spus mama şi va asculta. Mama a chemat pe a doua soră - pentru că ea avea o fire mai neastâmpărată, i-a spus să fie cuminte, să nu facă rele, să nu se bată cu copiii şi să-l asculte pe tata. I-a spus şi ei aceeaşi vorbă: "Eu voi pleca şi nu veţi mai avea mamă." Sora mea a întrebat-o: "Dacă pleci acum de la noi mamă, când te vei întoarce înapoi?" Parcă o văd şi azi pe mama cum şi-a acoperit faţa în palme, a izbucnit în plâns şi a răspuns: "Niciodată." Eu, care eram în picioare la patul ei, când am auzit că pleacă şi nu se mai întoarce niciodată la noi, m-am aruncat pe podea şi am izbucnit în hohote de plâns. Mama m-a strigat: "Vino la mama, hai

scoală-te şi spune-mi de ce plângi? Te doare ceva sau ţi-e foame - de ce plângi?" Eu plângeam jos mai departe; nu îndrăzneam să mă ridic şi să-i văd faţa. Mama, cu greu s-a sprijinit pe o mână, iar cealaltă a întins-o după mine şi m-a ridicat în picioare. Atunci am pus capul pe pieptul ei şi am plâns... Mama plângea şi ea mai tare decât mine; m-a întrebat din nou: "De ce plângi? Spune-mi." "Mamă", i-am răspuns eu, "dacă vei pleca de la noi cum ai zis, şi mie îmi va fi tare dor de tine că nu voi mai putea de dorul tău, unde voi putea să te mai găsesc să te văd?" Mama şi-a şters lacrimile şi mi-a spus: "Nu mai plânge - eu merg în cer la Domnul Isus şi acolo în cer vei veni şi tu - acolo ne vom întâlni, dar tu să fi cuminte şi când vei creşte mare să faci legământ cu Domnul Isus şi să ceri Domnului Isus să te boteze cu Duhul Sfânt, fiindcă şi eu sunt botezată în apă şi botezată cu Duhul Sfânt după cum spune Domnul (Fapte 2) - atunci cu siguranţă ne vom întâlni în cer. Această nădejde m-a mai mângâiat puţin: nu pentru totdeauna e despărţirea şi o să întâlnim pe mama în cer la Domnul Isus. Mama mi-a spus că nu voi rămâne a nimănui şi că ea mă predă în mâna Domnului Isus şi El va fi de aici înainte mama mea.

După câteva zile, întorcându-mă de la grădiniţă, nu am mai găsit pe mama în pat unde am lăsat-o la plecare: era în camera din faţă, pusă într-un sicriu rece, nemişcată, fără viaţă. Ne-am strâns în jurul ei, am plâns, am strigat-o, dar ea nu răspundea. Atunci tata ne-a spus că mama noastră a murit şi nu ne mai aude. Oh, ce clipe grele, ce durere a rănit până în adânc inimile noastre! A doua zi după ce a murit mama, s-a întâmplat ceva neprevăzut. În casă erau veniţi mulţi vecini, fraţi şi surori care priveau pe mama, ne priveau pe noi, dar fiecare se oprea lângă leagănul cel mic şi oftau pentru noi: noi plângeam lângă sicriu, cel mic plângea în leagăn. Deodată, copilul a încetat să plângă; bunica şi tata s-au dus şi l-au luat în braţe, iar cei ce erau în casă s-au strâns în jurul lui. Era cu ochii deschişi şi faţa parcă îi râdea. Tata a început să plângă şi a strigat: "E mort. A murit şi copilul!"

Ce tristeţe când l-au pus mamei în braţe în sicriu, iar noi în jurul sicriului plângeam zicând: "De ce nu-i mai mare sicriul să încăpem şi noi cu ei? De ce mama să ducă numai pe unul cu ea şi pe noi să ne lase?" Frăţiorul care avea doi ani, o trăgea pe mama de mână, strigând: "Mama coală, mama dă papa!" Eu nu plecam de lângă sicriu şi ziceam că şi eu vreau să merg în sicriu cu mama şi cu frăţiorul meu. A treia zi s-au adunat mulţi credincioşi din multe părţi, veniţi să simtă durerea alături de noi. Inima fiecăruia se sfâşia adânc când vedeau în sicriu o mamă cu un copil în braţe, iar în jur cinci copii orfani şi un tată trist care plângea pentru că dintr-o dată toată fericirea şi "colţul de rai" s-au prefăcut în întristare.

Când am ajuns cu sicriul la groapă, nimeni nu ne-a mai putut mângâia. Erau persoane care căutau să ne liniştească spunându-ne să nu plângem că mama va veni înapoi, dar noi strigam întruna: "Nu aruncaţi pământ pe mama că nu mai poate veni înapoi la noi" - ne-am dat seama că de sub ţărâna pământului nu se mai poate întorce. Atunci am început să gustăm ce-i suferinţa şi ce înseamnă viaţa de orfan...

Oricât se străduia tata să ne poarte de grijă, nu putea completa locul mamei: avea pământ de lucrat şi vite de îngrijit ca să ne câştige hrana - pleca la pământ dimineaţa când se crăpa de ziuă şi se întorcea seara târziu. În fiecare dimineaţă ne lăsa mâncare cât era nevoie, dar aveam nişte vecini răi şi copiii lor intrau şi furau mâncarea, iar noi toată ziua eram flămânzi, plângeam pe drum de foame şi căutam prin gunoaie pentru coji de pâine aruncate.

Mergeam prin grădini pustii şi căutam cartofi sălbatici şi îi mâncam cruzi; culegeam păstăi de roşcove căci aveau un gust dulceag. Toţi copiii de pe stradă ne băteau şi strigau după noi ceea ce auzeau de la părinţi: că ne-a pedepsit Dumnezeu de ne-a murit mama, fiindcă tata şi mama au fost primii pocăiţi în comună şi oamenii nu suportau pe pocăiţi. Ieşeau copiii cu bi-ciul cu care băteau boii şi strigau: "Pocăiţii! Prindeţi-i! Bateţi-i! Aştia-s copiii la care le-a murit mama." Scăpam de biciul unora şi ne luau alţii la rând. Când tata se întorcea de la lucru, târziu, noi îi ieşeam înainte strigând: "ni-e foame tată, şi ni-e frig!" El începea a ofta şi lacrimile îi curgeau pe obraz - era frânt de oboseală, de abia stătea pe picioare dar trebuia să se apuce de a doua muncă: să ne facă de mâncare şi să ne spele hainele. Când nu mai putea, se punea pe genunchi, noi alături de el - şi striga către Domnul să-l întărească că el nu mai putea rezista. Aşa au trecut doi ani grei.

După doi ani, tata s-a recăsătorit - era peste puterea lui să ne mai crească singur. Sosi ziua când ne-a spus că ne aduce o mamă care să ne crească, să ne facă de mâncare şi să ne spele. Când ea a venit, ne-a spus că a trimis-o Domnul Isus ca să ne poarte de grijă, iar noi am primit-o ca pe un dar de la Dumnezeu. Peste anii copilăriei care au urmat, şi felul în care s-au depănat, vreau să trec în tăcere. Au fost şi zile cu soare şi zile cu nori că aşa e viaţa pe pământ, dar noi ştim din Cuvântul lui Dumnezeu că suferinţele de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare.

PRIMA ÎNTÂLNIRE CU DOMNUL ISUS

Deseori îmi aduc aminte cu bucurie de un vis din copilărie - primul vis pe care-l socotesc însemnat din copilăria mea - şi nu-l pot şterge din amintire. Aveam pe atunci patru ani, înainte de a trece mama mea din viaţă.

Era o zi foarte frumoasă de primăvară. Mama ne cosea nişte hăinuţe, şi ca de obicei, cu mâinile lucra, iar cu gura nu obosea să ne spună despre Domnul Isus. Parcă ar fi ştiut că nu peste mult timp ea va pleca dintre noi, iar cuvintele şi sfaturile ei vor rămânea pentru totdeauna săpate în mintea noastră. A început să ne spună despre Domnul Isus, despre frumuseţea Lui, despre iubirea şi dragostea ce o are El pentru copilaşi; cum atunci când era pe pământ, Domnul Isus a luat cu iubire pe copilaşi în braţe şi i-a binecuvântat. Cuvintele mamei au trezit în noi dorul după Domnul Isus şi în mine s-a născut o dorinţă: aş fi vrut să-L văd pe Domnul Isus. Am spus mamei că mi-e tare dor de Domnul Isus şi aş vrea să-L văd cât mai repede, cum arată Domnul Isus la înfăţişare şi dacă Îl voi recunoaşte când Îl voi vedea. Mama mi-a povestit cu multă bunătate şi iubire despre înfăţişarea Domnului Isus - probabil a avut fericirea să-L vadă şi apoi mi-a zis că dacă într-adevăr mi-e dor de El, chiar azi Îl voi vedea. Când am întrebat-o "Cum?" ea mi-a răspuns: "Acum e amiază - du-te, roagă-te şi spune-I Domnului Isus că ţi-e dor să-L vezi şi apoi culcă-te: Domnul Isus va veni şi ţi se va arăta în vis." Am făcut repede ce mi-a zis mama, şi m-am pus să dorm cu dorul să-L văd pe Domnul Isus. Înainte de a adormi, am auzit pe cineva ciocănind la uşă. Am tresărit: "Oare cine e? Nu cumva e Domnul Isus?" Am deschis ochii şi m-am uitat să văd cine a intrat în cameră - era un om, dar după înfăţişare mi-am dat seama că nu e Domnul Isus. Apoi am adormit.

Binecuvântat să fie Domnul care a luat aminte la dorinţa mea şi aşa cum i s-a arătat odată lui Iacov la Betel, a venit şi mi s-a arătat şi mie în vis. Se făcea că eu eram într-o grădină mare, cu iarbă şi flori multe. În grădină era o fântână mare şi largă , acoperită cu scânduri, iar pe scânduri deasupra erau mulţi copii care se jucau. Acolo printre ei eram şi eu. În faţa noastră, în fundul grădinii era un palat alb cu nişte porţi înalte, albe. Poarta din mijloc s-a deschis şi a apărut Domnul Isus. Când L-am văzut L-am recunoscut - parcă L-aş mai fi întâlnit. Toţi copiii am început să strigăm: "Isus! Este Domnul Isus!" Era de statură înaltă, îmbrăcat cu o haină albă, lungă, încât nu i se vedeau decât degetele picioarelor; părul auriu i se revărsa pe umeri, faţa era tare frumoasă şi ochii pătrunzători, dar nu mi s-a arătat în strălucire ci aşa cum era când a fost pe pământ. În mâinile albe ţinea o farfurie plină cu prăjituri. S-a apropiat de noi şi ne-a întrebat: "Copii, vă e foame?" Noi toţi am strigat: "Ni-e foame, ni-e foame Doamne Isuse." Ne-a dat la toţi să mâncăm şi apoi ne-a zis: "Eu mă voi duce înapoi dar voi să luaţi aminte - fiţi atenţi: când Eu voi intra în palat, se va auzi o pocnitură şi scândurile de pe fântână se vor rupe şi mulţi copii care nu vor fi cu grijă, vor cădea în fântână. În fântână e foc, plâns şi ţipete - cu un cuvânt, este iazul de foc. Dar Eu mă voi întoarce la voi, iar celor ce vor rămâne, le voi aduce o hrană şi mai bună." Domnul Isus a plecat; m-am uitat după El până a intrat în palat şi atunci s-a auzit o pocnitură. Scândurile s-au rupt şi mulţi copii au căzut în fântână. Ne-am uitat după ei până i-a înghiţit focul - ţipau întruna. Prin puterea lui Dumnezeu care m-a păzit, eu n-am căzut. Scândurile s-au făcut la loc şi pe ele am rămas puţini copii, dar plângeam de frică să nu cădem şi noi. Domnul Isus a apărut iarăşi pe poarta palatului şi a venit la noi cu o farfurie cu nişte bucăţi mari, albe, de prăjitură. Ne-a întrebat: "Copii, voi nu aţi căzut? Numai voi aţi rămas?" Noi ne-am prins de poala hainei Lui şi plângând I-am spus cum au căzut ceilalţi şi că noi nu ştim cum am scăpat de n-am căzut în fântână. Domnul Isus ne-a mângâiat pe frunte şi ne-a spus: "De-acum de multe ori voi veni la voi să vă aduc de mâncare. Voi să Mă aşteptaţi aici în grădină."

M-am trezit din vis şi am strigat: "Am văzut pe Domnul Isus, mamă!" şi am povestit mamei visul. Bucuria mea era mare, dar bucuria mamei a fost şi mai mare, pentru că ea înţelegea mai multe decât mine atunci. Abia mai târziu am înţeles şi eu ce a însemnat hrana cerească adusă de Domnul Isus şi ce a însemnat că eu m-am prins de haina Lui, iar El şi-a pus mâna pe capul meu. Nu pot exprima bucuria mare ce mi-a cuprins sufletul.

Această bucurie mare din vis a devenit realitate după 10 ani când Domnul Isus mi-a dat cel mai mare dar ceresc - DUHUL SFÂNT - când am gustat puterea veacului viitor şi am primit siguranţa deplină că aparţin Domnului Isus. Slăvit să fie Domnul pentru bunătatea şi iubirea ce a avut-o faţă de mine! De-atunci doresc mereu mai mult să vină ziua când Îl voi vedea faţă în faţă aşa cum este (1 Cor. 13:12). Atunci voi spune din nou: "Isus, Isus! Acesta e Domnul Isus pe care L-am dorit atât de mult!" Grăbeşte Doamne Isuse acea zi!

A DOUA ÎNTÂLNIRE ÎN VIS ŞI REALITATE

Puține au fost zilele de veselie în care am putut să mă bucur de sfaturile mamei mele și să-i simt mâna mângâindu-mă pe frunte. Fericirea copilăriei mele a fost umbrită de cea mai adâncă tristețe pentru că am pierdut pe scumpa mea mamă din fragedă pruncie. De la vârsta de cinci ani a trebuit să număr zilele tristeții și să mă obișnuiesc cu viața de orfan. Cu toate strădaniile tatei, el nu putea completa locul mamei, dar după cum am mai spus, mama mi-a spus înainte de a pleca la Domnul, că ea mă lasă în grija mamei cerești, a Domnului Isus. Dar sufletul meu era tot trist și mâhnit când vedeam că alți copii au mamă, iar eu pe mama mea cerească nu o văd deloc. La fel ca la vârsta de patru ani când L-am văzut pentru prima dată pe Domnul Isus, mi s-a făcut un dor așa de mare de El, încât am zis: "Doamne Isuse, dacă Tu ești mama mea, vreau să Te văd! Toți copiii își văd mama - vreau și eu să Te văd și îmi va fi de ajuns."

In toamna anului 1949, într-o sâmbătă, tata ne-a spus că duminică dimineața vom merge la adunare și la rudenii în satul mamei. Am fost tare bucuroasă când tata mi-a spus că mă va lua cu el la adunare și plină de bucurie m-am pus să mă culc și am avut un vis: am văzut în vis cum noi mergeam cu căruța spre adunare și deodată, Domnul Isus a apărut înaintea noastră. De data aceasta, nu mai era ca în primul vis, ci o mare lumină a apărut în fața noastră, din care s-a desprins chipul Domnului Isus. Mi s-a arătat o fază din scena de pe Golgota, cum era cu cununa de spini pe cap și am văzut spinii înfipți în frunte și picături mari de sânge I se prelingeau pe tâmple. M-a privit blând și privirea Lui mi-a pătruns inima și mi-a cucerit întreaga ființă. Nu mi-a spus nici un cuvânt, dar totuși privirea Lui mi-a spus multe pentru că I-am văzut lacrimile în ochi și am înțeles că și pentru mine a purtat cununa de spini și a plâns. Lacrimile și suferințele erau prețul răscumpărării mele.

M-am trezit din vis și cu ochii deschiși, trează, am văzut pe Domnul Isus lângă mine. Era foarte înalt și îmbrăcat în haină albă. Domnul Isus nu a plecat, ci a stat lângă mine. Eu, de bucurie, nu am mai știut ce să mai fac - m-am dus să-l caut pe tata și să-i arăt pe Domnul Isus, și mă țineam de haina Lui până am ajuns la tata care era cu calul la păscut, cam la 500 m de casă. Atunci, de bucurie, am strigat tare: "Tată, am văzut pe Domnul Isus și uite-L pe Domnul Isus cu mine! Privește-L tată!" Tata s-a uitat la mine și nu știa ce să creadă - el nu vedea pe nimeni, dar văzându-mă transformată de bucurie, a înțeles că s-a petrecut ceva cu mine și că am avut o vedenie. Eu m-am uitat în jurul meu dar Domnul Isus nu mai era - dispăruse.

I-am povestit tatei totul și fața i s-a înseninat și s-a bucurat și el împreună cu mine. Nu pot exprima bucuria că în sfârșit, Domnul a luat aminte la dorința mea, și mi-a îngăduit să-i văd fața. Privirea Lui nu o pot uita niciodată. Dacă poate un copil să uite chipul mamei, nu știu, dar eu nu voi uita niciodată chipul mamei mele cerești - ISUS HRISTOS. De atunci, în loc ca dorul meu să fie potolit că L-am văzut pe Domnul Isus, s-a aprins și mai tare. Până nu L-am văzut, L-am iubit și L-am dorit numai din cele auzite de la mama, dar de când L-am văzut, suspin în fiecare zi de dorul după El, să vină ziua să știu că pe veci voi fi cu El. VINO DOAMNE ISUSE!

DORUL DE A-L AUZI PE DOMNUL ISUS

Frumoase au fost zilele copilăriei în care am simțit pe Domnul Isus aproape. Sub razele Soarelui Neprihănirii mă simțeam ca sub un adăpost puternic. Pot să spun că atunci am fost fericită - știam că sunt a lui Isus și Isus este al meu. Dar zilele ce au urmat au fost mai secetoase, mai lipsite de bucurie și cu mai multe amintiri neplăcute. Acele zile s-au alungit și au devenit ani în care am simțit un gol sufletesc. Mi se părea că Domnul Isus s-a ascuns de mine. Îmi era dor de El să-L mai întâlnesc fie în vis, fie în vedenie, dar nici într-un fel nu-L mai întâlneam. La acest dor s-a mai adăugat un dor care a început să crească tot mai mult, ca o văpaie.

Am început să mă rog stăruitor Domnului Isus pentru acest lucru: doream să-I aud glasul. Această cerere am adus-o înaintea Lui timp de câțiva ani; am spus Domnului că nu voi înceta până nu mă va asculta. Zile în șir, când mă sculam dimi-neața, mă gândeam: "Oare ce-am visat?" ca nu cumva să-mi fi vorbit Domnul și eu să nu fi luat aminte (Iov 33:14-17). "Dumnezeu vorbește însă când într-un fel când într-altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări și le întipărește învățăturile Lui."

Mâhnirea mea nu era mică atunci când trebuia să-mi spun "nici acum nu mi-a vorbit Domnul." Copil fiind, îmi amintesc că Biblia nu lipsea de sub perna mea. Noaptea mă

sculam şi citeam - aveam fraţi mai mici pe care trebuia să-i îngrijesc şi noaptea, când mă sculam pentru ei, după ce mă ocupam de ei, citeam din Biblie şi mă rugam spunând Domnului dorul de a-I auzi glasul. Într-o dimineaţă când m-am trezit, am ştiut că mi-a vorbit Domnul, dar nu-mi aminteam nimic din ce mi-a vorbit. Apoi, timp de aproape o lună în fiecare noapte auzeam vocea Domnului atât de puternică, ca un tunet. De frică, eu nu puteam înţelege nimic; în fiecare dimineaţă plângeam că nu puteam înţelege vocea Domnului. M-am rugat să-mi vorbească mai încet ca să-L pot înţelege, căci în felul în care îmi vorbea, eram tot mai întristată.

Binecuvântat să fie Împăratul al cărui nume este Domnul Oştirilor, a cărui îndurare se întinde până la marginile pământului, căci cu cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El. Bunătatea Lui a ajuns până la mine, şi-a plecat urechea şi mi-a auzit glasul.

Într-o dimineaţă când m-am trezit, faţa mi s-a luminat de bucurie, iar inima-mi sălta în piept pentru că în visul din noaptea aceea am auzit vocea Domnului şi I-am înţeles glasul. Am văzut o fiinţă care m-a luat de mână şi m-a dus până la un izvor cu apă foarte limpede. Lângă izvor, un înger cu trâmbiţa în mână a sunat, apoi mi-a zis: "Pleacă-te şi bea din izvor şi apoi întinde-ţi mâna în apă şi caută că pe fundul izvorului se găseşte un mărgăritar. Acest mărgăritar a fost dat mamei tale şi când ea a murit ţi-a căzut ţie la sorţi." M-am uitat în apă şi pe fundul izvorului era un clopoţel străveziu. Îngerul mi-a spus că are o valoare foarte mare şi poate fi socotit ca o comoară. Am întrebat ce anume reprezenta şi îngerul mi-a spus: "darul proorociei." Mama, într-adevăr, primise de la Domnul darul proorociei şi întotdeauna când Domnul vorbea prin ea, eu mă bucuram foarte tare. Nu pot uita această bucurie care mă făcea ca şi copil mic (sub vârsta de cinci ani) să nu lipsesc de la rugăciune şi să doresc să fiu prezentă totdeauna ca să aud când Domnul vorbea prin darul proorociei, prin vorbirea în limbi şi prin cântări în limbi străine şi tălmăcire.

Când m-am trezit dimineaţa după visul acesta, aveam o bucurie ce nu o pot exprima, iar în inima mea răsuna mereu cuvântul: "o moştenire plăcută mi-a fost dată, şi o frumoasă moştenire mi-a căzut la sorţi." Ps.16:6. M-am bucurat într-adevăr de acest lucru, ca cel ce găseşte o mare comoară. N-au trecut decât câteva zile şi din nou Domnul mi-a vorbit prin vis. În faţa mea era un munte, iar la poalele lui era un râu. Domnul mi-a zis: "Treci prin râu şi urcă pe munte." Am trecut prin râu, aşa încât corpul întreg mi-a fost acoperit de apă şi am ieşit udă din râu. Am început să urc muntele şi înaintea mea am văzut urcând câteva persoane cunoscute, care aveau darul proorociei. Cărarea muntelui era greu de urcat şi obositoare. Din când în când mă opream să-mi revin, să nu cad de oboseală şi atunci razele soarelui aşa de plăcut mă încălzeau, încât mă întăreau să pot să urc mai departe. Am ajuns pe munte într-un loc în care era ca un fel de terasă. În mijlocul ei era un pom cu roade aurii, dar ca să nu i se poată rupe uşor roadele, era îngrădit cu spini în jur. Dacă cineva ar fi vrut din nechibzuinţă să rupă rodul sau să fure vreun rod, era înţepat de spini.

Acolo, chiar deasupra pomului se auzea vocea Domnului - pe Domnul nu-L vedeam, numai Îi auzeam vocea. Domnul a strigat numele celor chemaţi în Casa Lui ca slujbaşi şi prooroci (1 Cor. 12:4-7, Efes. 4:11,16). Fiecare când era strigat, îşi întindea mâna şi primea câte un rod de aur din pom. Am stat şi am privit, când deodată, am auzit strigându-se şi numele meu. M-am apropiat de pom şi atunci glasul Domnului mi-a vorbit despre planul Lui înalt de lucrare ce-L are cu privire la mine şi despre chemarea ce mi se face. Mi-am întins mâna spre rodul pomului, dar ce s-a întâmplat? Parcă îmi era stângace mâna - tremuram de frică ştiind ce valoare mare are rodul, iar eu mă socoteam nevrednică aşa cum a zis odată Ieremia (1:6). Mi-am tras mâna înapoi, dar înţepăturile mă dureau rău şi mi-a fost frică să o mai întind. Vocea Domnului mi-a vorbit iar: "Pentru ce ai întins mâna cu prea multă frică? Mâna ţi-a tremurat şi astfel te-ai lovit de spini şi ai primit înţepături, dar nu-ţi pierde curajul - întinde-o din nou cu mare băgare de seamă şi primeşte rodul care este darul proorociei."

M-am deşteptat din somn şi eram plină de bucurie pentru tot ce mi-a descoperit Domnul, dar aveam şi o teamă în inimă din pricina spinilor ce au fost arătaţi că mi-au înţepat mâna. În acest vis am auzit cel mai clar vocea Domnului - deşi vorbea tare ca tunetul, totuşi I-am înţeles cuvintele.

Acest vis s-a împlinit întocmai după câţiva ani. În iarna anului 1958 m-a botezat Domnul cu Duhul Sfânt, apoi am făcut legământ cu Domnul în apă şi după o vreme chiar aşa s-a întâmplat cu înţepăturile spinilor, ca să fie o şcoală pentru mine de felul cum trebuie să mă apropii de Domnul şi cum să lucrez cu darul proorociei (Rom. 12:6). Pentru toate acestea zic ca numele Domnului Isus să fie binecuvântat din veşnicie în veşnicie şi Îl rog ca în cursul anilor să împlinească tot ce mi-a promis

ÎNGERUL DOMNULUI

În Ps. 34:7 este scris: "Îngerul Domnului tăbărăşte în jurul celor ce se tem de El şi-i scapă din primejdie." E minunat acest verset, dar noi, cu ochii fizici nu putem vedea lucrările cereşti. Ca să le putem vedea, ar trebui să zicem şi noi ca Elisei: "Doamne deschide ochii slujitorului să vadă" (2 Imp. 6:14-17). Atunci slujitorul a văzut cum au tăbărât îngerii lui Dumnezeu să-i păzească şi tot muntele era plin de cai şi care de foc. Dacă am vedea cu ochii fizici ce ar trebui să vedem prin credinţă, inima noastră ar fi tare încrezătoare în Domnul şi nu ne-am teme nici chiar prin valea umbrei morţii - Ps. 23 - pentru că Cel ce ne ocroteşte este puternic, Sfântul lui Israel, dar din cauză că nu avem această credinţă în El, de multe ori ne clătinăm şi ne temem.

Când aveam 12 ani, în vara anului 1956, dormeam de obicei la mătuşa mea care era singură. In anul acela s-au făcut multe spargeri în sat - au intrat hoţii în multe case şi le-au jefuit. Într-o seară, tot povestind cu mătuşa de cazurile auzite, mi s-a făcut tare frică la gîndul că şi la noi ar putea intra hoţii. Ne-am rugat şi ne-am culcat. Iată ce am visat în noaptea aceea: Mi se părea că afară la uşă am auzit hoţii încercând să deschidă uşa. Pe noi ne-a cuprins o spaimă foarte mare, dar de-odată, am văzut un înger foarte puternic şi foarte mare care s-a coborât din cer şi a acoperit toată casa şi sub aripi avea tot felul de arme, ca o trusă cu care să lupţi împotriva oricărui vrăjmaş. Când ne-a acoperit cu aripile, toată frica a dispărut pentru că nimeni nu ne putea face nici un rău. Ingerul ne-a zis: "Nu vă temeţi, pentru că eu sunt trimis pentru paza şi apărarea voastră."

Când m-am trezit din somn, eram parcă încărcată cu o putere cerească şi curaj - nu mai era nici o urmă de frică. Atunci am înţeles versetul 7 din Ps. 34 şi cât este de adevărat pentru cei ce se tem de Domnul. Când am văzut cât era de puternic înarmat îngerul Domnului, am înţeles că nu în zadar e scris: "Dumnezeu este adăpostul şi sprijinul nostru, un ajutor care nu lipseşte niciodată în nevoi", Ps. 46:1. Ce minunat este scris în Ps. 91 - "Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare, cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred. El te va acoperi cu penele Lui şi te va ascunde sub aripile Lui, căci scut şi pavăză este credincioşia Lui. Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii, nici de săgeata care zboară ziua..."

Minunat lucru este să Îl ai pe Domnul de partea ta. Ferice de toţi acei care Îi pot zice "Tată"!

BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT

De obicei lunile de iarnă sunt friguroase şi geroase, cu zăpezi mari. Iarna anului 1958 a fost diferită: în ianuarie, timpul era aşa de frumos parcă ar fi fost primăvară. Zilele erau senine şi călduroase, zăpadă nu era deloc. Pământul fiind uscat, oamenii au început să lucreze prin grădini şi la câmp, să ducă gunoi cu carăle.

Cum între credincioşi era vorba "iarna este vara sufletului", noi aveam ceva mai important de făcut. La ţară, iarna nu este de obicei chiar aşa de mult de lucru şi fraţii aveau timp mai mult de rugăciune şi atunci se obişnuia să se facă stăruinţă după Duhul Sfânt. Acei ce doreau să fie botezaţi, cereau stăruitor aşa cum este scris despre cel ce avea nevoie de trei pâini (Luca 11:5-13). Aşa a fost atunci în iarna anului 1958. Am auzit că în satul vecin este stăruinţă după Duhul Sfânt iar eu, care aveam 14 ani şi sora mea care avea 16 ani, ne-am hotărât să intrăm în stăruinţă. Terminam repede lucrul de peste zi, iar la ora 4 după masă, ne porneam spre satul vecin, 5 km de la noi. Drumul ni se părea scurt pentru că mergeam din dragoste şi în noi ardea dorul de-a primi Duhul Sfânt.

Până atunci am mai cerut eu Duhul Sfânt, dar nu cu hotărârea ce-o aveam acum - eram aşa geloasă când auzeam că pe alţi copii îi boteza Domnul şi la vârsta de 7, 10, 12 ani, iar eu, la 14 ani nu eram botezată. Atunci m-am hotărât că voi sta înaintea Domnului în post şi rugăciune şi nu mă voi opri până când Domnul va lucra şi-mi va împlini dorinţa. Aşa au trecut două săptămâni de stăruinţă, iar a 14-a zi când am plecat din nou la drum, plângeam şi ziceam: "Doamne, se poate ca Tu să nu vezi şi să nu auzi dorul nostru?" Aşa am parcurs cei 5 km, cu rugăciunea pe buze şi ochii plini de lacrimi. Când am ajuns în sat la locul unde se făcea rugăciunea, ne-au spus că în seara aceea nu se adunau la rugăciune pentru că fraţii au fost la pădure după lemne şi erau foarte obosiţi. Noi am început să plângem şi când ne-au văzut plângând, ne-au spus că dacă am venit cu aşa dor de a stărui după Duhul Sfânt, vor chema câţiva fraţi, şi cu cei din familia respectivă ne vom ruga.

A început rugăciunea şi sora mea a fost imediat sub o cercetare deosebită de har. Deşi era sora mea, eu aveam o dorinţă fierbinte ca eu să primesc Duhul Sfânt înaintea ei şi aducându-mi aminte de versetul din Matei 11:12, că - "împărăţia lui Dumnezeu se ia cu năvală" - eram geloasă ca Iacov pentru binecuvântare, şi doream neapărat să mă boteze Domnul înaintea sorei mele. Văzând că ea era cercetată deosebit de Domnul, eu am început să strig: "Doamne, eu vreau întâi! Botează-mă pe mine întâi!" Poate era o dorinţă copilărească dar Domnul nu s-a supărat pe mine. Dintr-o dată a venit peste mine puterea Domnului şi am primit Duhul Sfânt, cel mai mare dar ceresc, a treia parte din Dumnezeire.

Am început să cer Domnului să-mi dea şi cântarea în limbi şi Domnul mi-a ascultat şi această rugăciune. Lăudat să fie Numele Lui pentru bunătatea şi îndurarea Lui fără de margini (Ps. 107:8). În acel timp, Domnul mi-a arătat şi o vedenie: am văzut pe Domnul Isus în grădina Ghetsimani stând pe genunchi pe o lespede de piatră şi se ruga plângând. I-am văzut lacrimile mari căzând pe lespedea de piatră şi am înţeles că şi pentru mine a plâns şi a mijlocit la Tatăl. Apoi a apărut o altă vedenie: vedeam coasta străpunsă a Domnului Isus: din coasta Lui a ieşit sânge, apoi apă ca un şuvoi care curgea peste mine şi puterea Duhului Sfânt s-a revărsat din plin şi m-a umplut. Am stat cam patru ore pe genunchi bucurându-mă în Duhul Sfânt, dar mi s-au părut doar câteva clipe. Nu pot compara cu nimic bucuria aceea - mulţumesc Domnului că m-a sigilat şi m-a pecetluit cu Duhul Sfânt pentru ziua venirii Sale.

Aceasta a fost ziua de 21 ianuarie 1958. Fraţii care au fost de faţă au simţit şi ei o revărsare deosebită de har şi au mărturisit că la multe botezuri cu Duhul Sfânt au fost de faţă, dar o prezenţă a harului în o aşa mare măsură nu au simţit de multă vreme. Sora mea a mai stăruit câteva zile apoi a primit şi ea botezul cu Duhul Sfânt.

Aşa cum m-a sfătuit şi mama înainte de a pleca la Domnul şi după cum este scris şi în Cuvânt - "Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit" (Marcu 16:16) - în vara aceluiaşi an, am încheiat legământ cu Domnul Isus în apă. Eram plină de bucurie că am ajuns clipa să mărturisesc în faţa apei şi a martorilor văzuţi şi nevăzuţi că voi sluji pe Domnul toată viaţa mea. Neştearsă va rămâne în amintire clipa când Domnul m-a sigilat cu Duhul Sfânt şi vreau să păstrez până la sfârşit comoara aceasta şi legământul ce l-am încheiat cu Domnul, ca atunci când va veni pe nori ca Mire, să pot să-I ies şi eu în întâmpinare.

Adă Doamne ziua aceea mai curând!

O ÎNTÂLNIRE DEOSEBITĂ CU DOMNUL

În vara anului 1965 stăteam ca de obicei seara în casă şi coseam la maşina de cusut până târziu - lucram ca şi croitoreasă la domiciliu şi aveam mult de lucru. În camera unde lucram era culcată în pat o soră de-a mea mai mică - avea 8 ani. Ea era înfiată de o mătuşă de la Cluj şi fiind în vacanţă, a venit acasă. Ea vroia să doarmă cu mine în cameră, care era o anexă lângă bucătărie. Cum stăteam şi lucram, am auzit deodată râsete şi gălăgie - imediat mi-am dat seama că era tineretul lumii necredincioase care ieşise de la film şi venea pe stradă vorbind şi râzând. Atunci un gând mi-a pătruns în minte, un gând ce mi-a adus o întristare lăuntrică: "Uite cum Satan le dă bucurii trecătoare la slujitorii lui. Ei sunt veseli, nici o întristare nu-i tulbură. Se bucură de ce au văzut pe ecran - o minciună - ca şi cum ar fi realitate. În mintea lor nu se întreabă dacă e adevăr sau minciună; ei sunt veseli şi râd de parcă toată lumea ar fi a lor." Apoi m-am gândit la noi credincioşii: de ce mulţi dintre noi suntem mai mult trişti - până acolo că vrăjmaşul vine şi ne răpeşte bucuria care ne-a dat-o Domnul prin Duhul Sfânt? Unii se îndoiesc că sunt sigilaţi, la alţii vine necredinţa când se dă o lucrare prin Duhul Sfânt: oare a fost de la Domnul sau nu? Tot la fel şi cu vedeniile: sunt de la Domnul sau sunt false?

Mi-am pus întrebarea: de ce vin aceste stări peste noi? De ce vrăjmaşul reuşeşte să ne răpească adevărata bucurie? Mi-am adus aminte de cuvântul Domnului "Oile Mele Îmi cunosc glasul şi nu se duc deloc după un străin." M-a cuprins o întristare şi am început să plâng. Atunci mi-au trecut prin faţa ochilor multe exemple din Biblie: cum Domnul s-a arătat direct, fără a se folosi de vedenii sau vise lui Avraam, lui Iacov, lui Moise, lui Iosua, lui Samuel, soţiei lui Manoah, atât în vechiul cât şi în Noul Testament, atâtea mărturii. Vrăjmaşul nu mai avea putere să le aducă în gând îndoiala că a fost sau nu Domnul, pentru că ei L-au văzut şi aveau dovezi concrete.

Dar noi suntem uşor clătinaţi pentru că totul se petrece în duh şi când Domnul dă o vedenie sau descoperire prin Duhul Sfânt, cei din jur pot să spună că e o iluzie pentru că ei nu văd şi nu simt nimic.

S-a aprins în mine dorința după ceva real, palpabil. Doream să știu de ce nu se arată Domnul și astăzi la fel; m-am pus pe genunchi și am început să plâng spunând Domnului dorința mea: "Doamne Isuse! - eu cred că Tu ai lucrat și lucrezi prin Duhul Sfânt prin darul proorociei, prin vedenii și vise, dar vezi că aici suntem atacați de vrăjmașul prin necredință de multe ori. Știu că Tu Te-ai arătat viu la cei doi ucenici în drum spre Emaus, Te-ai arătat Mariei, celor 12 ucenici, lui Pavel și la mulți alții... Te rog ascultă-mă! Vreau și eu să Te văd, să Te aud real - nu prin vedenii, nici prin vise. Vreau și eu o dovadă vie pentru ca vrăjmașul să nu mă poată ataca prin duhul necredinței." Ca dintr-un izvor curgeau lacrimile mele - altceva nu știam decât să cer întruna: "vreau să Te văd, vreau să Te aud."

Cît timp a trecut, nu știu - probabil câteva ore. Văzând că nu primesc răspuns, m-am gândit: mă culc, poate Domnul îmi va vorbi ca lui Samuel în vis. M-am pus în pat, dar somnul nu venea; am udat perna cu lacrimi și am rămas neclintită în cererea mea. M-am ridicat din nou, m-am pus pe genunchi: deodată, am auzit un glas care se ruga undeva prin apropiere - era o rugăciune de mijlocire cum nu am auzit niciodată astfel de cuvinte, apoi n-am mai înțeles pentru că rugăciunea era prin Duhul Sfânt în limbi străine. Am ascultat atentă să aud de unde se aude glasul, am deschis ușa, dar nu am mai auzit nimic. Am început să mă rog din nou strigând printre lacrimi "Doamne, vreau să-Ți aud glasul, Doamne vreau să Te văd!" Când m-am adâncit în rugăciune, am auzit glasul mai clar și mai aproape. M-am ridicat din nou și am ieșit afară să văd cine e: în curte era liniște deplină. M-am dus să ascult la ușa camerei părinților să văd dacă nu se roagă ei cumva - am ascultat peste tot dar nu se auzea nimic. Venind în cameră, am înțeles că era glasul Domnului și am zis ca Samuel: "Acum vorbește Doamne că vreau să Te ascult." Lacrimile îmi curgeau fără încetare și am simțit că mi s-a turnat de sus Duh de rugăciune (Zah. 12:10).

Glasul s-a auzit din nou dar mai puternic decât prima și a doua oară. De prezența Domnului, casa a început a se zgudui ca de cutremur: geamurile și ușa zăngăneau, candelabrul se clătina și patul se mișca puternic, dar toate acestea nu mi-au produs nici o frică pentru că știam că e prezența Domnului - mi-am amintit că atunci când Domnul s-a pogorât pe muntele Sinai, s-a zguduit tot muntele (Exod 19:18). Am înțeles clar că din cauza prezenței Domnului se zguduia casa; Îi auzeam glasul și eram sub o prezență mare a harului lui Dumnezeu, încât simțeam că mă ridică de pe genunchi în sus. În starea aceea de cercetare, am văzut un sol trimis din cer, îmbrăcat în haine albe care m-a prins de mâna dreaptă și m-a ridicat în sus până am ajuns la o poartă albă. In fața porții era o treaptă înaltă, în jur de un metru și nu puteam să o urc singură. Îngerul care m-a dus a bătut la ușă, ușa s-a deschis și au apărut doi îngeri care m-au prins de sub braț, m-au urcat treapta sus și m-au lăsat lângă ușă. Când am privit înăuntru, era atât de minunat că nu pot reda în cuvinte. Era o sală foarte mare, cât vedeai cu ochii. In față spre răsărit era ceva ca o masă împărătească deosebit de frumoasă și greu de descris: partea exterioară era din aur strălucitor iar partea de deasupra era din cristal ca un fel de vitrină în care erau tot felul de aparate foarte complexe cum nu am văzut pe pământ. După această masă stătea în picioare Domnul Isus. Când L-am văzut, L-am cunoscut. Nu era într-o strălucire ca să nu Îl pot privi, ci era așa cum mi s-a mai arătat: cu părul auriu bogat, lăsat pe umeri, fața albă și o privire blândă de nespus, îmbrăcat într-o haină albă, încins cu un brâu de aur - stătea în picioare și mă privea. Mi se părea că toată strălucirea cerului se răsfrânge pe chipul Său - era plin de măreție și splendoare. Deși mă privea atât de blând și duios și nu insufla nici o teamă, totuși sfințenia Lui m-a făcut să mă văd dintr-o dată o ființă vinovată și păcătoasă care nu merit să văd chipul Lui.

Din fața Domnului până la ușa din mijloc era un culoar cu lățimea de 2-3 m, de o parte și de cealaltă era oștirea cerului: îngeri, heruvimi și serafimi. De la ușă începând, prima ceată erau îngeri cu două aripi, apoi erau heruvimi cu patru aripi, apoi serafimi cu șase aripi. Toți stăteau în semn de închinare pe genunchi, cu fața în jos. Îngerii, cu două aripi își acopereau capul cu aripile și strigau: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!" Heruvimii își acopereau cu două aripi capul, cu două trupul și la fel strigau: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!" Serafimii, cu două aripi își acopereau capul, cu două trupul și celelalte două le țineau ridicate în sus - vârfurile aripilor se atingeau - și strigau: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!" Glasurile lor erau puternice, ca vuietul unor ape mari. Au început a cânta în limbi cerești, din care am înțeles numai cuvântul "Aleluia" pe care îl repetau des.

Atunci m-am prăbușit cu fața în jos și am strigat: "Sunt o ființă păcătoasă de pe pământ și locuiesc în mijlocul unui popor păcătos, cu buze necurate și eu nu sunt vrednică să văd slava Domnului și nici oștirea Lui" și plângeam întruna. Domnul a zis îngerilor care m-au adus pe ușă: "Spuneți-i să vină în fața Mea că vreau să-i vorbesc gură către gură." Îngerii m-au ridicat și mi-au zis: "Du-te în fața Domnului că te cheamă." Eu m-am aruncat din nou cu fața la pământ și am strigat: "Nu pot, nu sunt vrednică să văd pe Domnul și să stau în fața

Lui să-mi vorbească." Atunci Domnul a zis îngerilor: "Aduceţi-o la Mine!" Cei doi îngeri m-au luat unul de-o parte, altul de cealaltă parte şi m-au dus în faţa Domnului. Acolo iarăşi m-am proşternut cu faţa în jos plângând: "Doamne Isuse, sunt o fiinţă păcătoasă de pe pământ şi nu sunt vrednică să-Ţi văd faţa; am cerut să-mi vorbeşti şi să Te văd, dar n-am ştiut ce cer - Te rog iartă-mă!" Domnul mi-a zis: "Ridică-te, stai în capul oaselor că vreau să-ţi vorbesc." Deodată, o putere a intrat în mine, m-a ridicat de jos pe genunchi şi puterea aceea m-a ţinut în faţa Domnului. Ce minunat era Domnul Isus! Dac-aş încerca să-L descriu, nu aş putea, căci aş micşora slava Lui în cuvintele mele.

A ridicat mâna în sus şi a strigat cu glas tare: "Cât este de adevărat că sunt viu şi că trăiesc..." şi toată oştirea cerească a strigat ca vuietul unor ape multe "Amin! Aleluia!", "...atât este de adevărat că-ţi port de grijă..." şi iarăşi a strigat oştirea cerească "Amin! Aleluia!" "...Când ceasul de pe perete va arăta ziua hotărâtă şi ora fixată scrisă pe dosarul tău, voi dezvălui taina tabloului cu cele 12 bolduri aurii." Îngerii, heruvimii şi serafimii iarăşi au strigat "Amin! Aleluia!"

Pentru că la cuvântul Domnului toate lucrurile iau fiinţă, dintr-o dată, în mâinile mele a apărut un dosar, iar pe peretele din faţa mea, în spatele Domnului Isus, a apărut un ceas care arăta ora nouă fără zece minute. Eu m-am gândit că era vorba de sfârşitul vieţii mele fiindcă doream foarte mult să plec acasă la Domnul. Domnul mi-a cunoscut însă gândul şi a zis: "Nu e vorba de sfârşitul vieţii tale de pe pământ ci despre planul Meu când voi descoperi taina tabloului auriu care va fi tocmai când ceasul va arăta ora fixă scrisă pe dosarul tău." Pe peretele din dreapta a apărut imediat un tablou: în mijloc era desenat ca o tablă aurie punctată. Pe marginea tabloului erau bătute 12 bolduri aurii cam de mărimea unui nasture mai mare. Apoi, Domnul mi-a spus unele lucruri, dar mi-a atras atenţia asupra a ceea ce puteam şi ce nu puteam spune când mă voi întoarce pe pământ.

Splendoarea chipului Domnului Isus, harul, măreţia şi frumuseţea prezenţei Sale nu pot fi exprimate în cuvinte omeneşti. Cuvintele mele sunt prea sărace şi dac-aş încerca să spun ce am văzut şi simţit, nu voi face altceva decât să micşorez slava lui Dumnezeu.

Domnul Isus a făcut semn îngerilor să cânte o cântare şi mi-a dat voie să cânt şi eu cu ei. După ce îngerii au cântat cântarea, s-a auzit un ciocănit la uşă. Cei doi îngeri păzitori au deschis uşa, s-au uitat cine e, au închis şi au spus Domnului că este o persoană cu un copil în braţe şi vrea să ştie dacă mai este viaţă în copil sau nu. Domnul a zis îngerilor: "Persoana respectivă nu are voie să-Mi vadă faţa nici să-Mi audă glasul pentru că a întristat pe Duhul Sfânt, dar aduceţi copilul şi i se va da răspuns." Îngerii au adus copilul - arăta ca mort - şi Domnul l-a pus în interiorul mesei împărăteşti care avea acea aparatură deosebit de complexă. Domnul a apăsat pe un buton şi dacă ar fi fost viaţă în copil, un ac sensibil al unui mic ecran ar fi rămas în dreptul unui bec care trebuia să se aprindă, dar becul nu s-a aprins. Atunci Domnul a luat copilul, l-a dat îngerilor, şi a zis: "Spuneţi-i că prea târziu s-a gândit să întrebe despre viaţa copilului; nu mai are viaţă." Pe loc mi-a fost dat să înţeleg că acest copil reprezintă pe Duhul Sfânt în viaţa acelei persoane. Acea persoană a avut odată viaţă din Dumnezeu, dar pentru că a întristat pe Duhul Sfânt păcătuind mereu, a ajuns în acea fază. Am înţeles că în felul acesta Domnul a răspuns la frământările ce erau în mintea mea şi a altor fraţi şi surori cu privire la acea persoană pe care o cunoşteam şi ştiam că nu trăieşte viaţa conform Cuvântului lui Dumnezeu şi totuşi se pretindea a fi într-o stare bună. Noi ne întrebam mereu dacă Dumnezeu poate lucra printr-o persoană care nu-şi trăieşte viaţa în sfinţenie şi mereu face certuri în adunare. Prin această lucrare am înţeles căci chiar dacă cineva se pretinde insuflat de Domnul şi chiar dacă unele lucrări pe care le prooroceşte corespund cu adevărul, dar viaţa persoanei nu este trăită în sfinţenie şi mânia, iuţimea, strigarea, răutatea etc., nu sunt înlăturate, vrăjmaşul cel vechi ocupă locul pe care Duhul Sfânt l-a părăsit. Întotdeauna rămâne cuvântul de verificare din Matei 7:15-20. Oştirea cerului a cântat din nou o cântare închinându-se şi strigând: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul." Apoi Domnul mi-a zis: "Acum trebuie să cobori." Mie mi-a părut foarte rău că trebuia să vin înapoi şi nu puteam rămâne acolo. Am zis: "Doamne lasă-mă aici la Tine, nu mă mai trimite pe pământ căci e aşa de greu acolo şi sunt atâtea lacrimi, suspine şi întristări. Te rog, Te rog Doamne, lasă-mă aici!" Domnul mi-a răspuns: "Trebuie să te duci pe pământ. Gândeşte-te la fraţii şi surorile tale de credinţă care sunt copiii Mei şi trec prin aceleaşi stări ca şi tine şi atâtea duhuri de necredinţă caută să le stingă nădejdea. Trebuie să te duci şi să le spui ce ţi s-a arătat ca să fie şi ei întăriţi. Aşa cum Eu te-am întărit pe tine, du-te şi spunele cuvintele Mele ca să fie mângâiere pentru ei. Căci Eu şi azi lucrez prin Duhul Sfânt cu cei ce se smeresc". Când Domnul a spus că trebuie să cobor, am simţit imediat dorinţa să vin pe pământ ca să spun ce mi-a arătat Domnul. Cei doi îngeri care m-au dus în faţa Domnului, m-au luat pe sub braţ şi m-au dus până la uşă; au deschis-o şi m-au dat în primirea solului ce mă adusese. Acest sol m-a coborât din nou în camera mea. Casa s-a

zguduit din nou cu putere şi cei doi pereţi din colţul de sus de la tavan s-au crăpat în diagonală până jos, semn ce se poate vedea până în ziua de azi - urmele crăpăturilor au rămas pe pereţi. Eu m-am bucurat în Duhul Sfânt până aproape s-au ivit zorile, pentru că mi s-a împlinit dorul, şi am primit dovada de netăgăduit că L-am văzut şi L-am auzit pe Domnul. M-am mirat cum de nu s-a trezit sora mea care dormea în pat aşa de liniştită.

Dimineaţa ea s-a trezit mai devreme şi s-a dus în camera părinţilor. Eu nu m-am dus imediat, ştiind că la ora 9, aveam obiceiul să ne strângem toată familia la rugăciune. La ora 9, m-am dus la rugăciune şi tata era deja cu Biblia în mână - citea un Psalm. Când a terminat de citit m-a întrebat: "Înainte de rugăciune ne spui ceva?" M-am uitat la el mirată: de unde ştia tata că trebuie să le spun ceva? Tata a insistat: "Hai, spune-ne. Sora ta Lidia ne-a spus că a visat un vis: la voi în cameră au venit foarte mulţi îngeri şi toţi cântau o cântare, iar tu erai între îngeri şi cântai cu ei în cor." (Lidia a spus părinţilor că tot timpul cât va sta în vacanţă, vrea să doarmă cu mine în căsuţa mică, pentru că acolo a auzit îngerii cântând). Atunci am început să le spun toată lucrarea, dar abia puteam să vorbesc de plâns, căci puterea harului era încă vie în inima mea. Toate lucrările pe care le spuneam că le-am văzut acolo, parcă încă le trăiam. Niciodată nu pot mulţumi Domnului îndeajuns că mi-a dat acea dovadă vie care să-mi fie îmbărbătare toată viaţa mea.

Ce a promis, Domnul a dus la îndeplinire; mi-a purtat de grijă până acum şi aşa cum este scris în Isaia 46:3-4, îmi va purta de grijă şi mai departe. Cu privire la ora fixă scrisă pe dosar, cine a putut ştii ce înseamnă 10 minute? Am aşteptat luni de zile şi au trecut şi ani şi nu ştiam cum se va împlini lucrarea. Dar după ce au trecut 10 ani, taina aceasta a fost dezvăluită. In 17 octombrie 1975, în timp ce eram internată la maternitate, după naşterea celui de-al treilea copil, am fost foarte bolnavă: aveam dureri mari şi o temperatură foarte ridicată(40°-41°C). Medicul a stat lângă mine până la ora 12 noaptea şi a zis că nu mai are ce face pentru mine. Atunci a apărut o mână cu un vas auriu cu apă; mâna s--a muiat în apă şi m-a stropit din cap până în picioare şi dintr-o dată, toate durerile au încetat. Domnul m-a vindecat, slăvit să fie Numele Lui în veci! După aceea a apărut îngerul care m-a dus la poarta cerească în 1965. M-a luat de mâna dreaptă zicându-mi: "Vino să vezi Cetatea Sfântă." Şi atunci Domnul mi-a deslusit taina cu privire la Cetatea Sfântă cu 12 porţi aurii, care fusese reprezentată în tabloul cu cele 12 bolduri aurii în anul 1965.

Această lucrare am spus-o în amănunţime în adunări în mai multe localităţi, cu scopul ca poporul Domnului să fie înştiinţat în aceste zile când venirea Domnului este aşa de aproape, ca să se pregătească. Domnul a spus că unora le va sluji pentru mărturie, iar altora pentru mântuire. Doresc ca Domnul să lucreze prin Duhul Sfânt la inimile tuturor celor ce vor citi aceste rânduri, să le slujească pentru mântuire şi nicidecum ca mărturie. Amin!

VINDECAREA MINUNATĂ

Isaia 55:8-9.

Planurile lui Dumnezeu sunt înalte şi minunate şi hotărârile Lui sunt mari şi nepătrunse, dar înţelepciunea omenească, în mărginirea ei, nu poate să le cunoască şi să le priceapă mai dinainte.

In vara anului 1966, Dumnezeu a îngăduit să fiu pusă la o încercare mare printr-o boală grea. Părinţii au hotărât să mă ducă la spital împotriva voinţei mele - eu nu aşteptam ajutor de la oameni. Medicul a spus că boala este foarte gravă, dar după un tratament serios mă voi face bine; într-adevăr, după tratament m-am simţit ceva mai bine, dar nu pe deplin. După o lună, boala a revenit, însă mai grea ca prima dată: nu mai puteam sta pe picioare. Stăteam la pat şi nu mai suportam nici mâinile lipite de trup - mi se păreau grele şi-mi împiedicau respiraţia. Căile respiratorii de la faringe până la plămâni erau pline de leziuni infectate din care curgea sânge şi o secreţie purulentă care mirosea greu. Aveam mari dificultăţi cu respiraţia, dar eram hotărâtă să nu mai merg la medic, ştiind că ajutorul meu vine de la Domnul. Nici nu voiam să fiu vindecată căci aveam o mare dorinţă să plec de pe pământ în odihna veşnică. Mă simţeam tare obosită de atâtea întristări şi dureri avute până aici. Credeam cu tărie că voi pleca la Domnul şi aceasta mă făcea să suport mai uşor durerile. Puterile mă părăseau şi am spus celei mai bune prietene că în curând o părăsesc. Ea s-a întristat şi mi-a zis: "De ce să pleci tu înaintea mea că eu sunt bolnavă de 15 ani şi Domnul ştie câte zile de suferinţă voi mai avea". Mie nu-mi părea rău după lumea aceasta şi voiam să plec cu faţa veselă să-L întâlnesc pe Domnul. Intr-o seară am simţit o durere foarte cumplită. Cu greu m-am tras pe genunchi jos din pat şi murmuram printre lacrimi: "Vino şi mă ia Doamne, scurtează-mi durerea!" Durerea aceea era îngrozitoare, dar mă gândeam că e ultima pe care o suport. Era seară şi pentru că nu a venit nimeni să-mi aprindă lumina, era întuneric. Deodată a apărut o lumină - credeam că cineva a aprins becul şi am întors capul să văd cine e, dar n-am văzut pe nimeni. Pe peretele din faţa mea a apărut o lumină puternică,

dar dintr-o dată, un nor cum ar fi un roi de albine căuta să acopere lumina şi să împiedice rugăciunea să străbată sus. Am început să plâng gândindu-mă că asta e ultima vedenie înainte de-a pleca şi dacă lumina este acoperită de nor, nu voi putea merge cu faţa veselă. Din nou a apărut lumina puternică şi pe razele de lumină s-a coborât un înger cu o cunună în mână. In cunună erau împletite câteva flori. Când l-am văzut nu mai puteam de bucurie, şi repetam fără glas înlăuntrul meu: "Vino, vino." Solul s-a apropiat până la o distanţă de circa 3 m, s-a oprit şi m-a privit, dar nu-mi zicea nici un cuvânt. Eu repetam încontinuu: "Vino, vino." Solul a privit în sus şi aştepta o poruncă. Atunci o voce a strigat îngerului: "Întoarce-te înapoi că nu este vremea să-i dau cununa. Va trebui să rămână în trup pe pământ şi numai la timpul hotărât va primi cununa pentru că în cununa ei vor trebui să se mai împletească şi alte flori de răbdare şi biruinţă. Solul şi-a luat zborul înapoi pe raza de lumină. L-am privit până nu l-am mai văzut. Am rămas singură cu durerile mele: nu eram vindecată.

Părinţii au hotărât să mă ducă din nou la medic pentru că nu mai puteam mânca nimic - nici chiar ceaiul nu-l mai puteam înghiţi. La gândul că voi muri, ca să nu fie condamnaţi de cei din jur, au luat această hotărâre: mi-au spus că mă vor mai lăsa trei zile să mă rog cum ştiu eu lui Dumnezeu, se vor ruga şi ei, iar dacă nu mă voi face bine, mă vor duce la spital chiar fară voia mea. A doua zi, stând în pat, plângeam şi mă rugam ca Ezechia când s-a întors cu faţa la perete şi s-a rugat. Am făcut şi eu ca el, spunând: "Doamne Isuse Fiul lui Dumnezeu, în meritul sângelui vărsat pe Golgota, priveşte o clipă spre mine şi auzi glasul plângerilor mele ce le înalţ spre Tine. Tu toate le ştii şi-mi cunoşti mersul meu pe pământ. Te rog fă ceva pentru mine. Primul meu dor a fost şi este să mă duci la Tine, dar dacă nu este încă timpul şi vrei să rămân pe pământ, Te rog vinde-că-mă, că nu mai pot răbda durerile acestea mari. Te rog să nu mă laşi pe mâna doctorilor de la spital; vindecarea mea să vină de la Tine.

Atunci mi-am adus aminte că Domnul Isus a zis: "Orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu veţi primi" (Ioan 16:23.24). Dintr-o dată am primit încredinţarea că dacă voi cere Tatălui în Numele Domnului Isus voi primi vindecarea. Mi-a venit graiul şi dintr-o dată am strigat: "Tată, în Numele Domnului Isus Te rog ascultă-mi glasul, Te rog vindecă-mă!" Atât am zis şi am aşteptat răspuns. Numele Lui să fie lăudat în veci! Am simţit că rugăciunea mea a ajuns la El şi mi-a răspuns imediat: "Semnat şi iscălit. Înaintează cereri şi peste trei zile vei primi vindecare." Glasul pe care l-am auzit era atât de clar şi de tare de parcă Domnul Isus era chiar în camera mea în persoană - deşi nu am văzut pe nimeni, L-am simţit printr-un susur foarte blând şi I-am auzit glasul.

In ziua în care mi-a vorbit Domnul, părinţii erau duşi la munca câmpului. Seara când au venit le-am povestit totul, dar mama mi-a zis: "Din pricina temperaturii ai aiurit." I-am spus că peste trei zile va vedea adevărul. Prietena mea care mă vizita des a venit pe la mine şi i-am spus şi ei. Ea s-a bucurat şi a zis că vrea să mă ajute şi ea cu post şi rugăciune. I-am spus că nu sunt de acord, pentru că mi s-a spus să înaintez cereri - nu s-a cerut să se ţină post. "Dacă a fost cuvântul Domnului se va împlini întocmai. Cu rugăciune poţi să mă ajuţi dacă vrei."

A treia zi am adus cererile mai stăruitor şi la ora în care Domnul îmi vorbise în urmă cu trei zile, m-am rugat: "Doamne, adu-Ţi aminte că azi e a treia zi. E acelaşi ceas la care Mi-ai vorbit. Vino că Te aştept, medicul meu cel bun, să mă vindeci." Pot oare descrie puterea şi fiorul ce l-am simţit atunci? Niciodată. Am auzit un vâjâit şi o putere mare s-a coborât peste mine. Harul parcă mă ridica în sus. Din creştet până în tălpi mă treceau numai fiori şi puterea de vindecare a Domnului. Deasupra capului meu auzeam un glas care a strigat de mai multe ori: "Isus medic te vindecă." Nu ştiu câtă vreme a trecut sub această cercetare - mă simţeam ca într-un laborator ceresc, unde puterea de vindecare a Domnului îmi cerceta fiecare mădular. În urma acestei cercetări divine am fost toată picuri de apă şi hainele de pe mine s-au udat. În cuvintele pe care mi le-a dat Domnul prin Duhul Sfânt, I-am mulţumit ca al zecelea lepros când a fost vindecat, spunându-i Domnului că Îi rămîn datoare cu mulţumiri veşnice, că pe pământ nu am ştiut să-I mulţumesc îndeajuns. M-am sculat de pe genunchi şi mă simţeam perfect vindecată. Am făcut câteva mişcări pe care înainte nu le puteam face: am tras aer în piept, pentru că în timpul bolii nu puteam să respir normal căci o mulţime de junghiuri se înfigeau deodată în plămâni. Dacă îmi puneam mâna pe piept, mi se părea că o piatră mare s-a lăsat şi nu mai primeam aer de loc. Acum nu mai aveam nimic: eram deplin vindecată. Când părinţii s-au întors de la lucru am ieşit în curte şi i-am întâmpinat strigând: "M-a vindecat Domnul! Uitaţi-vă la mine: sunt vindecată! Domnul m-a vindecat complet!" Am intrat cu toţii în casă şi am mulţumit şi am lăudat pe Domnul pentru lucrarea Sa minunată. Până în ziua de azi, am rămas vindecată de această boală. Slavă să fie adusă Domnului în veci de veci, Amin!

ÎNVELITOAREA CAPULUI

După vindecarea ce mi-a făcut-o Domnul în vara anului 1966, am fost chemată într-o biserică unde s-a adus Domnului un post necurmat de trei zile pentru o cauză deosebită. Când am ajuns acolo, fraţii erau adunaţi din mai multe părţi; s-a ţinut serviciul divin, iar la urmă fraţii bătrâni au spus să facem rugăciune pentru cauza pusă înaintea Domnului. Ne-am rugat toţi, dar nu s-a dat nici un răspuns din partea Domnului. Atunci au spus că s-au rugat pentru o soră bolnavă de cancer care cerea să i se facă ungerea şi dorea ca Domnul să o vindece. Fraţii ar fi vrut să cunoască planul Domnului cu privire la ea, dar nu s-a dat nici un răspuns. Sora locuia undeva într-un sat de munte. Câţiva fraţi printre care şi doi fraţi păstori, au plecat la sora bolnavă. Restul au plecat la casele lor.

Eu trebuia să vin acasă cu trenul până într-un oraş şi apoi să iau autobuzul. Pe autobuz a fost foarte cald şi aglomerat. Când am ajuns acasă am spus părinţilor cum ne-am bucurat la adunare. Fiind transpirată de pe autobuz, cum stăteam pe un scaun, mi-am luat baticul şi l-am pus pe spatele scaunului ca să mă răcoresc puţin şi m-am rezemat cu capul de masă. Deodată am tresărit: în faţa mea a apărut un sol ceresc îmbrăcat în alb cu un sul auriu în mână şi mi-a zis: "Am venit să dezvălui taina cu privire la cauza pentru care s-au adus cele trei zile de jertfă în cetatea în care ai fost, dar pentru că nu ai învelitoarea pe cap, nu pot să-ţi dezvălui taina" şi a dispărut solul Domnului. Repede mi-am pus baticul pe cap şi m-am rugat Domnului: "Doamne, Tu ştii că eu nu am obicei să umblu cu capul descoperit, iar acum au fost doar câteva clipe, când l-am luat jos din cauza căldurii." Domnul a zis că mă iartă, dar înadins a trimis solul atunci, ca să ştiu că trebuie să am învelitoarea pe cap tot timpul din pricină că eu nu ştiu când Domnul vrea să-mi dea un anunţ sau trimite solia cerească cu un mesaj, iar dacă nu am învelitoarea, nu mi se încredinţează mesajul Domnului. Apoi mi-a spus mesajul cu privire la sora bolnavă de cancer şi anume că din pricina cererilor şi jertfelor aduse pe altar o va vindeca de cancer şi timp de şase luni va fi sănătoasă, va merge în casa Domnului şi cei din jur vor vedea că-i vindecată. Dar după şase luni, va veni o altă boală peste ea, care o va apăsa trei luni apoi va trece din viaţă că e hotărât să plece, căci apar zorii altei vieţi pentru ea. Planul nu se schimbă pentru că dacă ar rămânea în viaţă, s-ar depărta de Domnul şi ar fi o pagubă sufletească. Domnul a spus că acesta este semnul că El a vorbit şi mi-a cerut să am totdeauna capul acoperit: sora respectivă va muri după nouă luni. Am anunţat fraţii, care s-au rugat pentru ea după înştiinţarea primită. In adevăr, sora a fost vindecată de cancer şi şase luni a lucrat acasă şi la câmp iar duminica mergea 5 km pe jos până la adunare. După şase luni s-a îmbolnăvit de o altă boală şi după trei luni a murit; astfel cuvântul Domnului s-a împlinit întocmai.

N-a trecut mult timp după această lucrare şi într-o noapte, un sol al Domnului m-a trezit zicându-mi: "Sunt trimis cu unele înştiinţări cu privire la biserica din care faci parte, dar pentru că nu ai învelitoarea pe cap, n-am să-ţi dezvălui aceste lucruri." Repede am pus mâinile în cap să pipăi pentru că eu m-am culcat seara cu baticul pe cap. De fapt de când primisem prima înştiinţare, nu mai umblam dezvelită niciodată, nici ziua, nici noaptea. Tocmai din această cauză mă miram cum de nu este pe cap - a căzut în jurul gâtului cum eu m-am mişcat noaptea. M-am întristat mult: oare Domnul nu a ştiut că nu cu voia a căzut baticul din cap? Am plâns şi m-am rugat şi El mi-a răspuns că înadins a îngăduit acest lucru pentru că eu nu pot ştii când trimite El solul să-mi dea un mesaj pentru cineva sau pentru popor; de aceea mi-a cerut să am tot timpul capul acoperit.

Eu am relatat aici acest lucru nu cu scopul de a pune un jug pentru altul, ci am arătat că drumul meu pe aici mi l-a trasat Domnul şi mie asta mi s-a cerut. Cum a zis odată apostolul Pavel în 1 Cor. 9:16: "e vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia", aşa zic şi eu: ar fi vai de mine dacă nu împlinesc ce mi-a spus Domnul. De pildă, când Petru a întrebat pe Domnul Isus despre Ioan "cu acesta ce va fi?", Domnul i-a zis: "Ce-ţi pasă ţie? Tu vino după Mine" (Ioan 21:21,22). Ce are Domnul de spus altuia, nu ştiu, dar mie pe aici mi-a trasat calea zicându-mi: "Aşa să Mă urmezi!" E adevărat, Domnul nu mi-a spus că cere de la toate surorile să aibă capul acoperit şi ziua şi noaptea. Aceasta a fost porunca Domnului pentru mine. Totuşi una ştiu sigur: Cuvântul Domnului scris de Pavel la 1 Cor. 11:1-13, este valabil pentru toată partea femeiască. Jude-când în mintea mea şi analizând chiar lucrarea în care se arăta oştirea cerului, cum se închina înaintea Domnului: îngerii, heruvimii şi serafimii îşi acopereau capul cu aripile şi strigau: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!" Apostolul Pavel a scris: "Cu atât mai mult, femeia, din pricina îngerilor trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei" şi a continuat "judecaţi voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită?" Unii au dat dezlegare şi au zis că numai pentru femei este valabil acest text, dar pentru fetele fecioare nu, căci Pavel n-a primit nici o poruncă pentru ele. Ar fi bine să nu greşim în judecata noastră, ci să vedem în ce împrejurare a spus apostolul Pavel

"cât despre fecioare, n-am nici o poruncă din partea lui Dumnezeu." El vorbea cu privire la căsătorie căci a continuat: "Având în vedere strâmtorările de acum, este bine pentru fiecare să rămână aşa cum este, însă fecioara dacă se mărită nu păcătuieşte" (1 Cor. 7:25-28). Pentru femeile căsătorite, apostolul Pavel a folosit termenul de "neveste" zicând: "Nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor voştri." (Efes. 5:22). Tot la fel, şi Petru scrie în 1 Petru 3:7 - "Bărbaţilor purtaţi-vă cu înţelepciune cu nevestele voastre" şi tot Pavel spune în 1 Cor. 7:16 - "Ce ştii tu nevastă dacă îţi vei mântui bărbatul?" Noţiunea cuvântului de nevastă îl întâlnim pentru prima oară în Gen. 2:24 - "...va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa..." şi chiar Domnul Isus se referea atât de clar la acest cuvânt în Matei 19:4: "...de la început Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască." Cât despre ţinuta femeii în adunare se referea la toată partea femeiască. De fapt, când Domnul mi-a dat aceste înştiinţări cu privire la învelitoarea capului eu nu eram căsătorită - eram fecioară; deci pentru mine este limpede acest lucru. Apostolul Pavel care a fost răpit până la al treilea cer, a văzut ca şi Isaia (cap. 6:2) oştirea cerului închinându-se, serafimii cu două aripi îşi acopereau trupul, cu două zburau, iar cu alte două îşi acopereau faţa strigând: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!" Apostolul Pavel spune în 1 Tim. 2:9 - "Femeile să se roage în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe ci cu fapte bune cum se cuvine femeilor evlavioase." In 1 Petru 5:5, apostolul Petru vorbeşte tinerilor să se împodobească cu smerenie căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri dar celor smeriţi le dă har; în Rom. 12:1,2, Pavel scrie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, plăcută lui Dumnezeu şi să nu ne potrivim chipului veacului acestuia ca să putem deosebi bine voia lui Dumnezeu. Cuvântul Domnului este insuflat de Duhul Sfânt şi de folos pentru fiecare credincios: cum a fost folositor pe vremea apostolilor, tot aşa este şi astăzi. In veacul în care au trăit ei şi în veacul în care trăim noi, rămâne valabil cuvântul: "Să nu ne potrivim chipului veacului acestuia." Domnul să ne ajute pe toţi la aceasta, Amin!

MIREASA DE PE MUNTE

În vara anului 1969, Domnul mi-a arătat acest vis: mi se părea că eram la poalele unui munte şi acolo era o fată căreia i s-a adus haina de mireasă şi podoabele de preţ ca să se împodobească cu ele pentru a porni să urce muntele în întâmpinarea mirelui. Mirele venea de pe vârful muntelui să o întâlnească. Când fata s-a îmbrăcat în haina de mireasă, era atât de frumoasă încât n-am văzut o mireasă aşa frumoasă pe pământ: era de statură mai înaltă; haina albă, sclipitoare, se târa după ea pe pământ; în jurul gâtului avea mai multe şiraguri de mărgele albe şi sidefii precum şi un lănţişor de aur. La mâini avea câteva brăţări de aur lucrate cu multă măiestrie, iar pe cap avea o cunună de aur foarte frumoasă şi un voal alb, foarte fin: nu te săturai să o priveşti.

Cum urca pe munte, urcam şi eu cu ea vorbind despre clipa când vom întâlni pe mire. Deodată a apărut mirele: venea de pe munte spre mireasă, zburând. Avea înfăţişarea unui tânăr foarte frumos. Avea părul auriu şi pe faţa lui se citea sinceritate, blândeţe şi atâta iubire încât am rămas uimite când am văzut cât farmec avea. Era îmbrăcat într-o haină albă ce flutura după el, şi mijlocul îi era încins cu un brâu de aur. Când între noi şi mire a mai rămas o distanţă de vreo 4-5 m, am simţit că nişte magneţi puternici atrăgeau pe mireasă spre mire, şi invers. Aşa o lucrare tainică a fost aceasta: nu pot descrie transformarea lăuntrică ce a produs-o iubirea care ne-a unit. M-am trezit din vis simţind fiorii cercetării Duhului Sfânt, fiind tare impresionată de frumuseţea mirelui şi a miresei.

Adormind din nou, visul a continuat. Eram deja pe vârful muntelui, dar nu mai vedeam nici pe mire, nici pe mireasă. Acolo era un loc foarte frumos, cu pajişti verzi unde se plimbau mai multe fete ca într-o zi de sărbătoare. Eu căutam cu ochii printre ele ca să văd unde este mireasa ce o văzusem mai înainte, dar nu o mai vedeam. Pe vârful muntelui mai era şi un templu unde ştiam că se încheiau actele de cununie. Toate fetele aşteptau să se deschidă uşa templului să intre pentru cununie. Eu tot aşteptam să vină mireasa cea împodobită ca să intru şi eu împreună cu ea. Pe mirele pe care îl aştepta ea, îl aşteptam şi eu, dar nu ştiam cum se numeşte acel mire. Din templu a ieşit cineva care a strigat: "Cine vrea să i se facă cununia, să intre în templu!" Deodată, am văzut două fete care se duceau pentru cununie: una era îmbrăcată în negru, iar cealaltă într-o haină pestriţă. Am întrebat-o pe cea care era îmbrăcată în negru de ce nu s-a îmbrăcat în haină albă, ca o mireasă şi mi-a răspuns că hainele acelea negre sunt cele mai elegante şi acelea îi plac ei, chiar pentru a se prezenta cu ele la cununie. Cealaltă a zis că ea nu a avut timp să se îmbrace cu alte haine, dar se simte destul de bine în haina în care se găsea, şi se va cununa în haina cea pestriţă. Eu ştiam că am haină albă de mireasă, dar aşteptam să vină mirele şi atunci să mă îmbrac cu ea. Mirele întârzia şi eu stăteam la uşă aşteptându-l. Atunci a apărut şi mireasa ce o văzusem în primul

vis pe munte - şi ea îl aştepta pe mire. Din templu a apărut un crainic care a strigat din nou: "Să intre cine mai este pentru cununie!", iar dacă nu ne prezentam, preotul care face cununia va pleca şi nu se vor mai putea încheia actele de cununie.

Am intrat şi am văzut preotul: era îmbrăcat ca preoţii din vechime, în haină preoţească şi a strigat: "Veniţi cei ce sunteţi pentru cununie, îndrăzniţi!" Eu nu prea vroiam să merg în faţă, crezând că poate va veni mirele, iar eu să pot îmbrăca haina de mireasă şi aşa să mă prezint în faţa preotului. Mireasa de pe munte, la fel stătea retrasă şi aştepta pe mire. Atunci un prooroc a venit la noi şi a zis că el ne va fi naş: "Nu vă temeţi că eu vă voi duce până în faţa preotului. Acum trebuie să spuneţi numele celui cu care vă cununaţi, ca să se poată încheia actele, iar când va veni mirele veţi fi cununate, purtându-i deja numele." Abia atunci am îndrăznit să trecem şi noi în faţă. Preotul ne-a spus să stăm pe scaun lângă o masă şi să completăm un act, în care să spunem cu cine vrem să ne cununăm. A mai adăugat: "Eu vă voi spune tot felul de nume: de oameni cu vază, de împăraţi, regi, scriitori, bogătaşi, oameni cu renume şi de rang mare. Voi alegeţi dintre toate aceste nume, numele celui cu care vreţi să vă cununaţi" şi a insistat aşa, spunând tot felul de nume.

A întrebat pe cea îmbrăcată în haina neagră, elegantă, cu cine vrea să se cunune, că oricare nume îl va alege, cu acela o va cununa. Ea s-a tot gândit, apoi şi-a ales un om cu vază, scriitor şi învăţat; preotul i-a spus să scrie numele pe acel formular, că apoi o cunună. A întrebat-o pe cea cu haină pestriţă şi ea şi-a ales un om foarte bogat, cu renume în afaceri şi a cununat-o şi pe ea cu numele ales. Era interesant că atunci când se făcea actul, preotul îşi întindea poala veşmântului peste cine se cununa, şi acolo trebuia mărturisit numele celui ales. M-a chemat şi pe mine şi la fel a înşirat multe nume, întrebând cu cine vreau să închei cununia. Eu am început să plâng pentru că nu ştiam cum se numeşte mirele meu şi mă temeam să nu spun alt nume şi el când va veni să vadă că l-am schimbat cu altul. Plângeam pe genunchi sub veşmântul preotului şi mă rugam lui Dumnezeu să-mi descopere numele mirelui meu. Preotul a întrebat cu insistenţă şi pe mireasă: "Spune tu, fiică, cu cine vrei să te cununi, că dacă vei alege chiar un rege sau pe cel mai cu renume, sau cu cea mai înaltă cultură, cu acela te vei cununa." Ea a răspuns printre suspine că nu-i ştie numele şi nu vrea să greşească să scrie alt nume. Atunci, proorocul care ne era naş, i-a zis să spună măcar înfăţişarea mirelui, dacă l-a văzut. "Atâta ştiu - că mirele meu e cel mai frumos mire, cel mai puternic, cel mai minunat şi cel mai bogat mire." Preotul a întrebat-o de unde este mirele ei. Ea a plâns din nou pentru că nu ştia de unde este, dar prin puterea Duhului Sfânt ce a venit dintr-o dată peste ea, a izbucnit: "Mirele meu este din ceruri!" Preotul a strigat să audă toţi cei de afară: "Auziţi: mirele ei e din ceruri!" apoi a insistat din nou: "Cum se numeşte mirele tău?" Ea a plâns din nou pentru că nu ştia numele, dar aceeaşi putere a Duhului Sfânt a venit peste ea şi cu o bucurie negrăită a strigat: "Mirele meu se numeşte EMANUEL!" Preotul a strigat din nou: "Auziţi: mirele ei se numeşte Emanuel!" şi i-a cerut apoi să scrie numele mirelui ei «Emanuel». Atunci proorocul care era naş, a început să proorocească despre durerea ce se va naşte pe scoarţa pământului şi greul ce va veni şi va cuprinde tot pământul şi a strigat: "Ferice de cei ce au parte să intre în odaia de nuntă, căci vor fi izbăviţi şi ocrotiţi. Grăbiţi-vă să intraţi la nuntă că uşa se va închide, dar ferice de cei ce au ca mire pe cel mai puternic dintre toţi mirii, pe cel al cărui nume este EMANUEL! Sub adăpostul numelui Său vor fi izbăviţi şi ocrotiţi, dar vai de toţi cei ce şi-au ales oameni cu nume mare căci sunt morţi şi fără putere - în ziua de groază ei nu vor putea să scape pe nimeni dintre cei ce şi-au pus încrederea în ei." Când a auzit mireasa că iubitul sufletului ei, mirele pe care îl aştepta este Domnul cel mare, puternic şi viteaz, s-a umplut de o mare bucurie şi a început să cânte prin Duhul Sfânt - sub veşmântul preotului - o cântare despre ziua întâlnirii cu mirele ei.

Prin această lucrare, Domnul a vrut să ne arate ca şi în pilda celor zece fecioare (Matei 25), că nu toate fecioarele au putut intra la nunta sfântă: numai cinci, ce au avut ulei în vase, au putut ieşi în întâmpinarea mirelui, iar celorlalte cinci li s-au stins candelele şi au rămas afară. Fata îmbrăcată în haină neagră, elegantă, reprezintă partea din popor care nu poartă haina albă cum ne cere cuvântul lui Dumnezeu în Apoc. 3:18, 19:8. Ei îmbracă haina prefăcătoriei, o formă de evlavie, dar când li se pune în faţă slava şi deşertăciunea acestei lumi, aleg gloria şi ştiinţa ei - titlul de vază. Fata îmbrăcată în haina pestriţă reprezintă o a doua parte din popor: cei care nu au vreme să îmbrace haina albă. Această parte este arătată prin Cuvânt în Apoc. 3:15-18 - nu este nici rece, nici în clocot, îi merge doar numele că trăieşte dar este moartă. Această parte ar vrea să fie şi cu Domnul, dar şi cu lumea. Ei nu au timp să se pregătească: afacerile, rangul, lăcomia de a strânge cât mai mult, au pus stăpânire pe ei şi nu mai au timp să se apropie de Domnul. Haina lor este pestriţă şi aşa vor fi găsiţi la venirea Domnului. Mireasa de pe munte ce a avut haina albă şi podoabe de mireasă sunt cei ce iau crucea pe umeri şi calcă pe urmele Domnului Isus. Ei disprețuiesc ruşinea, gloria şi plăcerile acestei lumi şi caută să-şi păstreze haina curată până la sfârşit, trăind în umilinţă,

smerenie şi ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Această mireasă umblă călăuzită nu de voia ei, nici de îndemnurile firii pământeşti, ci de Duhul Sfânt. De aceea Duhul Sfânt a mărturisit prin gura ei că mirele ei este EMANUEL. Duhul Sfânt adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu (Rom.8:16).

Şi Duhul şi Mireasa zic: "Vino!" Şi cine aude, să zică: "Amin, vino Doamne Isuse!" (Apoc. 22:17).

Domnul să ne ajute pe toţi să ne pregătim pentru venirea Lui, îmbrăcând zi de zi haina de in subţire, ca să ne putem bucura împreună cu El, la nunta sfântă. Sufletul meu suspină după El neîncetat, strigând: "Vino Doamne Isuse!" şi în taină parcă-L aud: "Da, Amin! Eu vin curând!"

CĂSĂTORIA

Oricine ar crede căci căsătoria este un pas pe care-l poţi face uşor, se înşală şi apoi se vede dezamăgit. Cu adevărat, acest pas îl poţi face foarte uşor, însă te poate costa mult, mult, foarte mult, mai mult decât poţi să-ţi închipui; dar ca să nu ai regret şi remuşcare în suflet mai pe urmă, e bine să zici ca omul lui Dumnezeu: "Îndreaptă-mi paşii pe cărarea plăcută Ţie şi arată-mi calea pe care trebuie să merg." E minunat ca Dumnezeu să-ţi îndrepte paşii şi El să-ţi arate calea pe care trebuie să mergi în viaţă. De ce? Spun acest lucru, pentru că înţeleptul zice în Proverbe: "Multe căi pot părea omului bune, şi la urmă
duc la moarte." E cea mai mare dezamăgire pentru o fiinţă care-şi doreşte viaţa, să se vadă dintr-o dată dezamăgită şi fără şansă de a se remedia. De aceea, e bine ca fiecare să ia seama când se află la răscruce, să ceară Domnului să-i arate drumul pe care să meargă, până nu-i prea târziu.

Aceste gânduri au trezit în mine teama, încă din copilărie, ca să nu apuc pe-o cărare greşită. Am rugat pe Domnul cu multe lacrimi şi-am insistat înaintea Lui să nu mă lase să ajung vreodată în viaţă să văd că drumul pe care merg e un drum greşit şi să nu-mi numere zi în viaţă în care să văd că El, soarele bucuriei mele, dispare de pe cerul sufletului meu. Am văzut în jurul meu atâtea persoane care s-au înşelat singure şi când au văzut starea nenorocită în care au ajuns, pentru că au apucat pe o cale greşită, şi-au blestemat şi ziua naşterii şi zilele care le mai au de trăit pe pământ. Am văzut şi persoane la care Dumnezeu le-a vorbit şi le-a arătat calea şi totuşi au dat greş, pentru că n-au ţinut cont de unele condiţii pe care Domnul le-a pus în faţă. Apoi, au fost alte persoane cărora nu le-a plăcut cărarea pe care Domnul le-a arătat-o şi au ales tot după placul inimii lor, nesocotind sfatul Domnului. Dar rezultatul a fost grav, pentru că neascultarea a adus în urma ei pedepsa şi în familia lor a apăsat mâna Domnului.

De aceea am fost cuprinsă de teamă şi am zis: "Dacă Domnul are pentru mine un plan şi o hotărâre, să mă ajute să înţeleg planul Lui şi să ajung la ce mi-a făgăduit. Altfel, decât să greşesc calea zădărnicind planul lui Dumnezeu, mai bine prefer să-mi ia viaţa de pe pământ." Acesta a fost felul meu de a vedea lucrurile şi am căutat cu sinceritate să înţeleg planul Domnului cu privire la viaţa mea. Am trecut prin mai multe încercări în privinţa aceasta, deoarece mi-au apărut mai multe cărări în faţă. Dar slavă Domnului, căci aşa cum a făgăduit El, mi-a purtat de grijă şi nu m-a lăsat să iau o hotărâre greşită. El mi-a făcut clar de cunoscut planul Său cu privire la viaţa mea, la vârsta de 26 de ani, căci Domnul împlineşte Cuvântul spus în Ps.32:8: "Eu, zice Domnul, te voi învăţa şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui şi voi avea privirea îndreptată asupra ta."

În anul 1971, într-o duminică, cu ajutorul Domnului, am ajuns la o biserică din Arad, Micalaca. Era o sărbătoare mai deosebită la care s-au strâns mai mulţi fraţi şi surori. Domnul a revărsat un har mai deosebit atunci peste noi toţi, slavă Lui. După programul din biserică, am mers în familia fratelui Stepan Ioan, unde cei dornici au mai făcut o oră de rugăciune. În timpul rugăciunii Domnul mi-a vorbit prin Duhul Sfânt printr-un prooroc: "Tânără care nu eşti din casa aceasta, nici din neamul acesta, nici din cetatea aceasta, ci eşti venită din altă cetate mai îndepărtată, iată am hotărât să fii mutată în această cetate. Eu am pregătit pentru tine în locul acesta casă, masă,şi-ţi voi ţine loc de mamă şi tată, căci Eu fac ce vreau cu ce este al Meu şi ce am vestit duc la îndeplinire." Când ne-am ridicat de la rugăciune, proorocul respectiv a spus căci cuvântul este pentru mine. A mai spus că el nu mă cunoaşte, dar eu să urmăresc lucrarea că ea se va împlini. El a venit din alt colţ al ţării, a ajuns de la gară în timp ce noi ne rugam, a intrat şi el în camera unde ne rugam şi s-a dat cuvântul - deci, nu avea de unde să mă cunoască şi nici eu pe el nu l-am cunoscut. Domnul însă m-a cunoscut îndeaproape şi ştia planul cu privire la viaţa mea.

Nu cu mult timp înainte de aceasta, eu am întâlnit într-o adunare un tânăr care avea serviciul în acest oraş. El mi-a propus căsătorie spunând că e convins că lucrul acesta vine

de la Domnul deoarece a fost înştiinţat înainte de a mă cunoaşte şi Domnul i-a spus chiar şi numele meu. Eu nu i-am dat un răspuns afirmativ imediat - mi se părea că hotărârea lui e prea pripită şi după vederea omenească, mi se părea o nepotrivire, căci era cu 4 ani mai tânăr decât mine. I-am spus căci chiar dacă el e convins că aceasta este voia Domnului, şi eu personal doresc să fiu înştiinţată de Domnul şi să primesc confirmarea că lucrarea vine de la Domnul. În urma lucrării date de Domnul, am înţeles că acesta este planul Domnului dar am mai cerut totuşi un semn personal ca să fiu încredinţată pe deplin. Domnul mi-a dat semnul şi mi-a spus că se va împlini peste câteva zile. Semnul s-a împlinit întocmai şi eu am rămas convinsă de planul şi hotărârea Domnului cu privire la mine.

Lucrurile au decurs în aşa fel că în toamna aceluiaşi an, m-am căsătorit cu soţul meu; am părăsit casa părintească, depărtându-mă cu greu de cei dragi cu care am împărţit până atunci bucuriile şi necazurile. Înţelegând că acesta este planul Domnului, am plecat, dar nu fără părere de rău după cei dragi şi biserica în care am crescut. După căsătorie am locuit aproape doi ani în gazdă la familia fratelui Stepan Ioan din Arad-Micalaca (în casa în care Domnul mi-a vorbit prin Duhul Sfânt că mi-a pregătit casă, masă şi-mi va ţine loc de mamă şi tată). În adevăr, fraţii la care am stat, au fost pentru noi ca nişte părinţi, completând de multe ori lipsa părinţilor mei şi ai soţului, care era departe de noi. După doi ani a trebuit să plecăm de la familia respectivă deoarece aveau nevoie de spaţiu. Domnul a rânduit pentru noi o altă familie care deşi avea 12 copii, ne-au primit şi pe noi într-o cameră, socotindu-ne nu chiriaşi, ci ca pe copiii lor: aceasta e familia fratelui Bortiş Ioan şi a sorei Florica, la care noi am găsit iubire şi căldură sufletească, ţinându-ne loc de părinţi pământeşti şi spirituali.

Aşa cum Domnul se îngrijeşte de păsări să aibă fiecare un cuib unde să-şi ţină puii, s-a îngrijit şi de noi şi ne-a ajutat să ne construim o casă. Ce pot să spun? De atunci, după trecerea a peste 20 de ani de căsătorie, am văzut binecuvântările Domnului revărsate peste căminul nostru. Toate acestea însă, n-au fost fără încercări, ispite şi cuptoare, căci în Impărăţia lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri (Fapt.14:22). Lucrul principal este să ai siguranţa că Domnul este la cârmă şi El e Stăpân şi Domn în familie, iar mai mult de atât, ţine şi loc de mamă, tată frate şi soră. Îl slăvim pe Domnul Isus căci până aici ne-a sprijinit şi ne-a ajutat, ne-a dus povara purtându-ne de grijă şi suntem încredinţaţi că va rămâne Acelaşi şi mai departe, aşa cum a zis în Isaia 46:3-4 - "V-am purtat şi vreau să vă mai port, să vă sprijinesc şi să vă mântuiesc."

Domnul ne-a binecuvântat în familie cu nouă copii, dar şi cu cele necesare să-i putem creşte. Ceea ce ne rămâne nouă este să-I fim recunoscători şi să-I mulţumim rămânând smeriţi şi supuşi până la sfârşitul vieţii. Domnul să ne ajute la aceasta căci singura noastră dorinţă este să ajungem mântuiţi cu întreaga familie, să putem zice: "Iată-ne pe noi şi pe copiii pe care ni i-a dat Domnul." Ştim că Domnul poate face lucrul acesta şi ceea ce a început pentru noi va duce la bun sfârşit, de aceea Îi şi mulţumim. Ce nu vom putea mulţumi îndeajuns aici, vom mulţumi când ne va duce acasă la El. Slăvit să fie Domnul în veci, Amin.

CELE TREI CATEGORII DE COPII

N-a trecut mult timp de la căsătoria mea, când mi-am dat seama că am să devin mamă. Ştiam din Cuvântul Domnului că fiii sunt o moştenire de la Domnul şi rodul pântecelui este o răsplată dată de El (Ps. 127:3). De orice fel ar fi fost binecuvân-tarea, ar fi fost bine primită de noi, dar ca mamă, doream mai mult să fie fetiţă (ştiam că Domnul îmi va da mai mulţi copii, iar fetiţa fiind mare îmi va fi de ajutor). Soţul ar fi dorit să fie băiat - asta de obicei e preferinţa soţilor, dar gândul acesta l-am lăsat în grija Domnului, să ne dea El ce va vrea. În fiecare zi mă rugam să fie sub privirile Lui, la adăpostul Lui înainte de a se naşte.

Când am fost în luna a cincea de sarcină, Domnul mi-a dat un vis: mi se părea că mai multe femei, printre care şi eu, stăteam la rând la o uşă, pentru a primi copii. Deodată, uşa s-a deschis şi a ieşit o fiinţă îmbrăcată în alb ce a strigat: "Ascultaţi mamelor: ştiu că aţi venit aici ca să primiţi copii, dar înainte ca să intraţi, ca să vi se dea copii, trebuie să vă spun să vă gândiţi bine ce fel de copii vreţi să vă luaţi. Copiii sunt clasaţi în trei categorii şi eu vă voi spune care sunt categoriile, iar voi să vă alegeţi din care categorie vreţi. Cum îi veţi alege, aşa îi veţi avea."

Prima categorie - copiii doriţi de părinţi.

Aceştia sunt copii născuţi din voia firii - orice părinţi fie credincioşi, fie necredincioşi, după ce se căsătoresc, aproape toţi doresc să aibă un copil sau doi. Aceasta nu înseamnă că aceşti copii sunt binecuvântaţi - depinde de planul lui Dumnezeu: pot fi binecuvântaţi, sau

pot fi lipsiţi de binecuvântare, fiind un blestem pentru părinţi. Nu înseamnă că dacă sunt primiţi şi acceptaţi cu bucurie, sunt şi binecuvântaţi. Vor fi binecuvântaţi numai dacă părinţii îi primesc ca pe darul lui Dumnezeu şi sunt cuprinşi în planul lui Dumnezeu de binecuvântare.

A doua categorie - copiii nedoriţi de părinţi.

După ce părinţii au un copil, doi, trei sau patru, nu-i mai doresc şi n-ar vrea să mai aibă. Dar cu toate că se feresc şi folosesc diferite metode, totuşi se întâmplă că, copiii vin. Aceştia sunt copii nedoriţi. Părinţii îi primesc doar că n-au ce face. Multe chiar din familiile credincioşilor cad în această extremă: nu ar vrea să aibă copii mulţi. Aceştia sunt copii nedoriţi, socotiţi povară în familie şi nu binecuvântare, dar nu înseamnă că dacă părinţii nu i-au dorit şi nu s-au bucurat de ei, ei nu vor fi binecuvântaţi de Domnul. Depinde totul de planul lui Dumnezeu cu privire la viaţa lor: pot fi binecuvântaţi sau nu. Dar părinţii care îi primesc cu murmur şi cârtire, socotin-du-i o povară, vor fi îngăduiţi prin aceşti copii să fie încercaţi mai mult. Vrăjmaşul va avea mai mare putere să-i ispitească prin aceşti copii.

A treia categorie - copiii binecuvântaţi.

Aceşti copii se nasc nu din voia firii, nici din voia vreunui om, ci se nasc pentru că Dumnezeu are un plan de binecuvântare pentru ei - ei trebuie să se nască. Ei sunt trimişi cu un plan bine stabilit în familie şi nu depinde dacă sunt întâi născuţi, sau nu. În vederea acestui lucru Domnul Isus a spus: "Oricine va primi un copilaş ca acesta în Numele Meu, pe Mine Mă primeşte" (Matei 18:5). De aceea, oridecâte ori primesc câte un copil, părinţii îl primesc ca pe un dar trimis de Domnul, şi tot ce fac pentru acest copil, o fac pentru Domnul şi vor fi răsplătiţi pentru osteneala depusă. Chiar dacă vrăjmaşul va căuta să-i descurajeze pe părinţi că aceşti copii nu sunt bine-cuvântaţi, căutând să-i îndepărteze de Domnul, în final ei vor fi binecuvântaţi şi mântuiţi. Părinţii vor putea spune: "iată-ne pe noi şi pe copiii pe care ni i-a dat Domnul, fără ca să lipsească unul din numărătoare".

După ce ne-a spus care sunt cele trei categorii de copii, ne-a dat voie să mergem ca într-un spital de maternitate, cu saloane pline de pătuţe pentru nou născuţi. În ele erau copii, înveliţi în scutece albe. Şi ne-a zis: "Alegeţi acum ce copii vă place." Mamele au intrat toate şi au început să-şi aleagă fiecare ce copil îi plăcea. Eu m-am dus să văd unde găsesc cele trei categorii de copii şi căutam să văd o etichetă pe care să fie indicată categoria copiilor, dar nu am găsit nimic. Nu era nică-ieri nici o inscripţie. Am ajuns la un pătuţ în care era o fetiţă mică, tare drăgălaşă. Mi-a plăcut mult de ea şi aş fi luat-o, dar la gândul că poate e numai alegerea mea, şi pentru că nu avea nici un semn că face parte din categoria a treia, am plecat mai departe să caut copii binecuvântaţi. Nu m-am dus decât câteva paturi mai departe şi am auzit fetiţa plângând foarte tare. Auzind-o că plânge, m-am întors să văd ce s-a întâmplat cu ea. Când am ajuns din nou la pătuţul ei, ea a ridicat mâinile spre mine şi oprindu-se din plâns a zis: "Ia-mă pe mine, ia-mă pe mine... fac parte din categoria copiilor binecuvântaţi." Atunci am zis: "Tocmai copii binecuvântaţi caut şi te iau pe tine dacă faci parte dintre ei." Am luat-o în braţe şi am întrebat-o: "Cum te cheamă?" Ea a răspuns: "Pe mine mă cheamă Emanuela."

M-am trezit din vis şi i-am spus soţului visul şi că Domnul ne va da o fetiţă şi o va chema Emanuela, după cum mi-a fost arătat în vis. Slavă Domnului că visul s-a împlinit întocmai în 22 aug. 1972 când Domnul ne-a dăruit primul nostru copil, Emanuela. O mare bucurie a fost pentru noi când am primit-o, mai ales că ştiam că face parte din categoria copiilor binecuvântaţi. Cu toate acestea vreau să spun cum am fost încercaţi prin ea când a fost mică: toată ziua era foarte bună, mânca şi dormea, iar când venea noaptea şi trebuia şi noi să dormim fiindcă şi eu şi soţul lucram, ea se scula şi toată noaptea plângea. Tăcea numai dacă era lumina aprinsă şi mă plimbam cu ea în braţe prin cameră. Cum şedeam jos, chiar dacă o legănam pe braţe, plângea şi ţipa de parcă era pusă pe foc. Aşa a ţinut până la vârsta de 5-6 luni.

Intr-o noapte mi-am pierdut răbdarea: am schimbat-o, i-am dat mâncare, ştiam că nu era bolnavă dar ea plângea întruna. Eu eram aşa de obosită că nu mai rezistam să mă plimb cu ea în braţe, pentru că eu trebuia să lucrez ziua şi nu puteam să dorm ca ea. Pentru prima dată, i-am dat două palme la funduleţ, şi am trântit-o în pătuţul ei zicând: "Acum plângi cât vrei că eu nu te mai pot plimba pe braţe că nu mai rezist." M-am dus în pat, dar nu puteam să dorm auzind-o cum plânge. Atunci mi-am pus perna pe cap să n-o mai aud. Deodată am auzit pe fetiţă strigând: "Mamă, de ce m-ai bătut că eu nu sunt de vină; nu am făcut nici un rău." Am tresărit şi m-am sculat. Cum, fetiţa mea vorbeşte? Până atunci nu a vorbit nici un cuvânt, nici măcar primul cuvânt care-l spun copiii, "mama". Ea doar s-a uitat la mine şi a plâns mai departe. Mi-am dat seama că Domnul m-a avertizat sau îngerul ei păzitor a strigat

la mine. M-am pus să mă rog Domnului să mă ierte că mi-am pierdut răbdarea, şi Domnul mi-a vorbit foarte clar: "Femeie, de ce ai bătut fetiţa, că nu ea e de vină că plânge, ci nişte duhuri caută să-i tulbure somnul şi liniştea, ca nici voi, părinţii, să nu aveţi odihnă, să vă tulbure şi să vă facă să vă pierdeţi răbdarea. Iată ce vi se cere: scoală-te împreună cu soţul tău şi rugaţi-vă pentru ea. Puneţi fetiţa în apa rugăciunii, faceţi o oră de rugăciune pentru ea noaptea. Ea va primi linişte în somn şi voi vă veţi putea odihni, căci duhurile ce aduc neliniştea vor fi îndepărtate." Am sculat pe soţul, i-am spus totul şi ne-am pus la rugăciune înaintea Domnului. Pe când noi ne rugam, fetiţa a adormit şi nu s-a mai trezit până dimineaţă, slavă Domnului!

Am spus acest lucru pentru că ştiu că sunt mulţi părinţi încercaţi prin copii în felul acesta. Sfatul care noi l-am primit de la Domnul, îl dau şi eu acestor părinţi să-l urmeze şi vor avea rezultate bune. Slăvit să fie Domnul!

CUTIA DE AUR

După o perioadă de timp am înţeles că voi primi al doilea copil. Am fost înştiinţată tot prin vis, într-una din nopţi.

Mi se părea că tatăl meu, care era în viaţă pe atunci, a venit la noi şi a intrat cu Biblia în mână zicându-mi: "Vezi tu în mâna mea Biblia?" Eu i-am răspuns că da. "Cât este de adevărat că tu vezi această Biblie la mine în mână, atât este de adevărat că tu vei avea un băiat. Se va deosebi de fetiţă pentru că ea este blondă, iar el va fi brunet." Tata m-a întrebat dacă vreau să-l văd şi m-am dus să-l privesc la un geam care era situat mai în faţă. Când am privit pe geam, am văzut un copil brunet, mic, dar tare drăgălaş. Eu am hotărât să-i pun numele Pavel, după numele soţului, căci el îşi dorea mult un băiat. Dimineaţa i-am spus visul soţului, încredinţându-l că Domnul ne va da cât de curând un băiat. Aşa s-a şi întâmplat în data de 23 dec. 1973, când l-am primit pe micuţul Pavel.

A treia zi de la naştere, mi s-au făcut din nou analizele şi fiind foarte slăbită am leşinat, fiind transportată într-un salon pe pat. În timp ce asistenta se ocupa de mine să mă trezească, Domnul mi-a arătat o vedenie: un sol ceresc a coborât de sus cu o filă albă în mână. A venit la mine şi mi-a dat s-o citesc. Pe filă era scris pe prima pagină cu litere mari aurii: **"Când ceata răscumpărată va intra cu cununi de aur pe cap în cetatea sfântă, va intra şi acest copil cu cununa de aur pe cap, împreună cu ceata sfântă."** Eu am întors fila să văd ce este pe verso; nu era scris nimic, ci era o cutie de aur de mărimea unei cutii de chibrite, dar mai subţire - era lipită de filă. Am vrut să deschid cutia să văd ce este în ea, dar solul ceresc mi-a zis: "Nu deschide cutia! Acolo este secretul lui Dumnezeu cu privire la viaţa copilului, este taina lui Dumnezeu păstrată pentru viaţa lui. Tu nu ai voie să o deschizi." Şi solul a dispărut cu fila.

Mi-am revenit, dar eram plină de bucuria ce a sădit-o în mine credinţa căci cuvintele scrise pe filă, cu privire la copilul meu, se vor împlini întocmai, căci au fost date de Dumnezeu. De atunci păstrez în inimă acele cuvinte şi le-am spus şi copilului când a crescut destul de mare ca să poată înţelege: "Tu să ştii că aparţii lui Dumnezeu. Păstrează-te curat ca dreptul acesta să-ţi rămână; să nu-l nesocoteşti vreodată ca Esau, ce şi-a vândut dreptul de întâi născut pe o mâncare trecătoare." Eu rog pe Domnul să-l păstreze curat până la sfârşit după cuvântul Său, dar până în prezent mulţumesc Domnului căci se vede un copil deosebit, ce Îl iubeşte pe Domnul şi se teme de El.

FEMEIA DE LA FÂNTÂNĂ

Nu pot uita niciodată minunata lucrare ce s-a petrecut în ziua când am avut binecuvântarea celui de-al doilea copil, Pavel.

Fiind foarte departe de părinţii, fraţii şi surorile mele, foarte rar ne puteam întâlni şi mai ales să fim toţi împreună; ne întâlneam toţi doar la ocazii deosebite. Ivindu-se acest prilej, i-am chemat pe toţi la binecuvântare împreună cu câţiva fraţi de credinţă şi prieteni de familie din Cluj şi Turda. Binecuvântarea s-a ţinut la biserica din Micalaca - Arad. In timpul programului în adunare, Domnul a întins o masă boga-tă pentru cei dornici - în rugăciune, în cuvânt, în cântări şi-n poezii s-a simţit prezenţa Duhului Sfânt. După terminarea programului din adunare, am poftit la masă pe cei invitaţi. Alături de ei au mai venit şi alţii, spunând că vor să mai facă o rugăciune, apoi vor pleca. După rugăciune, au pornit nişte discuţii din Cuvânt, realizându-se o atmosferă plăcută şi nimeni n-a mai plecat. I-am numărat: erau în jur de 60 de inşi şi mâncarea era pregătită pentru circa 30 de persoane care erau invitate. Imi era jenă să-i poftesc la masă pe unii şi pe ceilalţi nu; de altfel erau toţi copii ai Domnului şi fraţi apreciaţi de noi. Mâncarea era puţină pentru 60 de persoane - oricât de puţin ar fi servit fiecare, tot nu ar fi ajuns. M-am gândit în sfârşit, să servesc musafirii, cerându-mi scuze de la ceilalţi că nu pot avea bucuria să-i servesc pe toţi.

In timp ce eu mă frământam cu gândurile acestea, fiin-du-mi foarte greu să le spun că nu am mâncare pentru toţi, a venit o soră şi mi-a zis: "Vino până afară. Lângă fântână în curte, este o femeie ce se simte foarte rău şi te cheamă să vorbească cu tine." Mi-a arătat-o din uşa camerei şi m-a întrebat: "O cunoşti? E din rudenii sau din cei invitaţi?" I-am spus că nu o cunosc şi am întrebat şi pe proprietarul casei (fratele Stepan - la el locuiam pe atunci) şi nici el nu o cunoştea. S-a mirat pe unde a intrat căci chiar el a încuiat uşa după ce au intrat toţi fraţii şi surorile. M-am dus atunci la femeia de lângă fântână, întrebând-o ce vrea să îmi spună. Mi-a răspuns că e foarte obosită, se simte rău şi e flămândă. Sta rezemată de fântână ca un om istovit şi stors de putere. I-am spus că imediat pun masa şi va servi şi ea împreună cu noi. Ea s-a uitat la mine pătrunzător şi mi-a zis: "Pune-mi te rog mie întâi de mâncare şi apoi dă celorlalţi." Când am auzit aceste cuvinte am tresărit; mi-am adus aminte de proorocul Ilie când a zis văduvei: "Pregăteşte-mi întâi mie şi apoi vei mânca tu şi fiul tău." (1 Regi 17:8-13) M-am dus repede în bucătărie, am pus pe masă castronul cu supă, apoi felul doi şi o farfurie cu prăjituri şi am spus femeilor de la bucătărie: "Femeia aceasta va mânca întâi - Dumnezeu ne încearcă prin ea." Am chemat-o la masă; a mâncat foarte puţin din toate şi am întrebat-o cum de a venit la noi. A spus că a văzut mai multe persoane intrând în curte şi a intrat şi ea că era foarte obosită şi bolnavă. După ce a mâncat a zis: "Acum mă simt mai bine. Du-te şi ocupă-te de musafiri; dă-le de mâncare şi Domnul să înmulţească mâncarea să ajungă la toţi." A ieşit afară şi s-a aşezat pe un scaun din nou lângă fântână. Apoi am invitat musafirii la masă şi în timp ce ei mân-cau, m-am dus să văd ce face femeia de la fântână şi cum se mai simte. Dar femeia nu mai era niciunde. Nimeni nu a văzut să fi plecat; poarta era tot încuiată, dar femeia nu mai era. Am rămas cu toţi miraţi. Prima tură de musafiri au servit masa şi nu s-a cunoscut de unde au mâncat 30 de persoane. Am servit pe ceilalţi 30, au mâncat şi ei, şi totuşi a rămas mâncare destulă pentru ca să mâncăm a doua zi noi şi familia la care am locuit.

Aceasta a fost experienţa trăită cu Domnul, pe care n-o pot uita niciodată. De câte ori îmi aduc aminte, parcă trăiesc acele momente când Domnul a făcut această lucrare. Cine a fost femeia aceea? A fost chiar Domnul prezent prin ea sau a fost altă fiinţă? Nu ştiu care este răspunsul la aceste întrebări, dar ştiu că Domnul a înmulţit mâncarea. Prin această lucrare, Domnul mi-a întărit şi mai mult credinţa şi m-a învăţat din nou că ori de câte ori am făcut câte ceva pentru unul dintre cei mai neînsemnaţi copii ai Lui, pentru El am făcut. Domnul să mă ajute să fac cu bucurie această lucrare toată viaţa; să văd în cel mai neînsemnat frate sau soră pe Domnul Isus.

A Domnului să fie toată slava în veci de veci, Amin.

FIUL DURERII 1.

N-a trecut mult şi Domnul m-a înştiinţat că-mi va mai da un copil căruia să-i pun numele Benoni (fiul durerii mele) pentru că voi trece prin mari dureri când îl voi avea şi el va avea parte de dureri chiar din pruncie. Nu prea m-am bucurat de această înştiinţare, căci nu-i place lutului să i se spună că va suferi şi atunci când Domnul îţi spune că te vor aştepta dureri şi încercări, partea care este din ţărână nu se prea bucură. Desigur, pentru omul dinlăuntru este de folos, că se întăreşte şi se curăţeşte de zgură, căci suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare. Domnul să ne ajute să putem spune şi noi cum a spus Domnul Isus Hristos: "Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine, totuşi facă-se voia Ta, nu a Mea."

Lucrurile au decurs după cuvântul spus de Domnul şi în 14 octombrie 1975, Domnul mi-a dat copilul căruia i-am pus numele Benoni. În urma naşterii, între 14 şi 17 octombrie, am avut nişte complicaţii; eram între viaţă şi moarte: nu mă puteam mişca, ci cu cearceaful mă întorceau pe pat surorile medicale. Febra nu-mi scădea de la 40°C - 40.5°C şi din cauza febrei cădeam în comă. Când mă trezeam eram conştientă, dar nu puteam vorbi. Medicul a stat lângă mine până la ora 12 noaptea, apoi am fost dată în grija unei asistente căreia i-a spus să-l cheme din camera de gardă, dacă se întâmplă ceva. Eu am înţeles că viaţa mea era în discuţie. Aveam dureri foarte mari şi mi se părea că sunt ca un peşte fript pe jar - mă ardea un foc puternic în tot corpul. După ce a plecat doctorul, a plecat şi asistenta. Eu nu mai puteam de durere şi atunci m-am rugat în gând, căci grai nu mai aveam: "O, Doamne, scurtează Tu durerile, că nu le mai pot suporta."

Slăvit să fie Domnul căci mi-a auzit rugăciunea făcută fără cuvinte; o mână s-a întins cu un vas auriu cu apă şi a luat apă şi a stropit peste mine. Când stropii au ajuns pe mine, am simţit vindecare în tot trupul. Temperatura mi-a scăzut, durerile au încetat şi solul Domnului pe care l-am văzut în 1965 în odăiţa mea în casa părintească, a venit din nou, m-a luat de mână şi a zis: "Vino să vezi cetatea sfântă."

CETATEA SFÂNTĂ

anul 1975

Binecuvântat să fie din veşnicie în veşnicie Numele lui Dumnezeu căci a Lui este înţelepciunea şi puterea, El schimbă vremurile şi împrejurările, El descoperă ce este ascuns şi adânc, El ştie ce este întuneric şi El este lumina. Slăvit şi lăudat să fie Domnul căci a găsit cu cale să trimită un semnal de deşteptare pentru pregătirea noastră în vederea venirii Sale şi a găsit potrivit să descopere prin Duhul Sfânt starea în care se găseşte Biserica în vremea aceasta şi încercările prin care va avea să treacă poporul, pentru ca cei ce au aţipit să se trezească şi să se pregătească în vederea venirii Domnului Isus. Dacă vom fi găsiţi vrednici, vom avea parte de răsplătirile pe care Domnul a arătat în această lucrare că le-a păstrat celor ce vor răbda până la sfârşit.

Solul ceresc care a fost trimis la mine în spital şi mi-a zis: "Vino să vezi cetatea sfântă", m-a dus şi mi-a arătat pe o înălţime o cetate zidită în patru colţuri. Cetatea avea 12 porţi de jur împrejur şi era lucrată cu multă măiestrie, din pietre scumpe, ce străluceau ca mărgăritarele în soare. Porţile erau câte trei pe fiecare parte a cetăţii. Deasupra porţilor erau mai multe rânduri de odăi, cum ar fi mai multe rânduri de etaje. Ultimul nivel se termina cu nişte turnuri foarte înalte, ce ajungeau aproape până la nori. În partea din faţă, cum era văzută cetatea, s-a făcut o deschizătură prin care se vedea înăuntru ca într-o odaie ce avea trei pereţi (al patrulea era cel prin care se vedea înăuntru). Cum priveam, am văzut lângă peretele din faţă un altar lung cam de un metru şi jumătate, şi înalt de un metru. Altarul era acoperit cu o placă de aur (Exod 30:1-3), iar pe placă, deasupra, era Chipul lui Dumnezeu stând în picioare, ca o statuie înaltă. În mijloc era o masă, căreia i se zicea Masa Altarului. Mi s-a spus că Altarul, Masa, Chipul lui Dumnezeu şi pereţii, au fost poleiţi cu aur curat, că acolo se cobora şi se vedea slava lui Dumnezeu (Exod 25:23-24). Din pricina strălucirii şi a prezenţei Domnului, tot locul acela era socotit sfânt, numindu-se "Altarul Domnului."

Masa Altarului era acoperită cu o faţă de masă roşie şi peste ea mai era o faţă de masă neagră, cu nişte ciucuri foarte mari, şi care aproape acoperea faţa de masă roşie. Câţiva bărbaţi, socotiţi bărbaţi de slujbă (bătrânii poporului), stăteau fără nici un respect faţă de Altarul şi Masa lui Dumnezeu: şedeau pe masă cu picioarele sub ei (turceşte), şi de acolo ţineau o predică la poporul care era strâns într-un loc în faţa Altarului, numit "Curtea Altarului". M-am uitat mirată cum cetatea, porţile, odăile şi turnurile străluceau în diferite culori şi nuanţe, după felul pietrelor din care era construită. Numai Altarul şi Chipul lui

Dumnezeu nu străluceau, decât foarte puţin. Se vedea că erau poleite cu o strălucire falsă - nu era strălucirea originală. Poleiala aceea radia foarte puţină lumină, cum ar fi fosforul noaptea. Altarul şi Chipul lui Dumnezeu trebuiau să strălucească mai mult decât toată cetatea, dar străluceau puţin din pricina poleirii false. În faţa Altarului era o mulţime mare de oameni - aşa de deasă, că abia puteai să treci prin ea. Poporul era tare nepăsător: oameni vorbeau unii cu alţii, râdeau, unii priveau cetatea, iar alţii priveau la Chipul lui Dumnezeu, dar fără nici un respect - priveau ca la o statuie.

Atunci a apărut Domnul între altar şi popor şi a zis: "Vezi ce au făcut bătrânii poporului din sfânta Mea cetate? Tot locaşul sfântului Altar a fost poleit numai cu aur curat ce strălucea, că abia putea poporul să privească strălucirea casei Mele şi a Chipului Meu. Acum, tot aurul l-au schimbat cu o strălucire falsă, ca poporul să nu mai aibă nici o teamă de Numele Meu. Dar nu numai atât au făcut bătrânii poporului; au făcut mai mult decât atât: pe robii Mei, care păzesc mărturia adevărată şi se tem de Mine, i-au îndepărtat de la Altarul Meu, i-au dat la o parte şi i-au împins la ţărâna pământului, de unde strigă la Mine să le apăr pricina. În schimb, iată pe cine ţin ei aproape de Masa Altarului!" Atunci au apărut, aproape de Masa Altarului, câteva bănci şi pe ele stăteau nişte bărbaţi copleşiţi de tot de somn. Ei apăreau nişte oameni lumeşti: nici la îmbrăcăminte, nici la înfăţişare nu aveau nimic să arate că sunt nişte credincioşi. Atunci Domnul a zis: "Aceştia sunt oameni care şi-au lepădat credinţa şi mărturia cugetului curat. Iată pe cine ţin ei aproape de Masa Altarului." Mai la o parte, lângă Masa Altarului, era un grup de fete, care mai de care mai după moda lumii: unele cu capul gol, cu cocuri mari, sau cu părul tăiat, cu rochii scurte şi toate stăteau foarte nepăsătoare. Atunci Domnul mi-a zis: "Acestea sunt fiicele destrăbălate ale Sionului. Iată pe cine ţin ei aproape de Masa Altarului. O mânie aprinsă Mi s-a ridicat până în nări şi nu pot să-i mai sufăr, de aceea, în curând Mă voi judeca cu ei."

Domnul m-a dus să văd unde sunt robii Lui. Trecând după Domnul prin Curtea Altarului, am văzut că o porţiune era pavată şi unde nu era pavată, era numai ţărână şi acolo, pe la margini şi prin locuri mai ascunse, pe genunchi, cu faţa la pământ, erau robii Domnului şi plângeau. În timpul acesta bătrânii de la Masa Altarului luau săgeţi şi aruncau cu ele în robii Domnului, care sub loviturile lor gemeau şi plângeau şi mai tare. Atunci Domnul a zis: "Din pricină că robii Mei sunt îndepărtaţi de la Altar şi trebuie să geamă sub loviturile lor, strigătele lor au ajuns până la Mine şi Mă voi scula să-Mi apăr pricina; totuşi Mărturia Mea este păstrată dreaptă. Acum haideţi să vedeţi cum era Slava Casei Mele la început şi cum strălucea ca aurul curat." Ne-a dus într-un loc pe o ridicătură unde era o deschizătură foarte mică; de acolo se putea vedea Slava Domnului cu aşezămintele de la început la Altarul Domnului şi-n Cetatea Sfântă. Privirea mea a fost atrasă întâi de Chipul lui Dummnezeu, care strălucea aşa de puternic încât de strălucirea Lui, a trebuit să-mi plec capul jos cu frică şi am simţit puterea Duhului Sfânt şi am zis: "Da, Chipul lui Dumnezeu reprezintă puterea Duhului Sfânt şi prezenţa Domnului deasupra Altarului." Pereţii Altarului erau toţi poleiţi cu aur şi pe masă era o pâine albă, mare - parcă erau trei pâini şi totuşi era numai una, crescută tare şi rumenă. Mi s-a spus că reprezintă puterea din Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Faţa de masă nu era nici roşie, nici neagră cu ciucuri, ci era albă şi avea pe margini o tivitură cu fir auriu. Câţiva bărbaţi puşi după rânduiala lui Dumnezeu, rupeau pâinea şi o împărţeau la cei sinceri ce se apropiau cu frică de Altarul Domnului şi cu frică luau bucata de pâine şi o strângeau la piept ca pe o merinde. Aceştia erau foarte puţini faţă de mulţimea mare adunată în Curtea Altarului.

Atunci s-a auzit o voce care a strigat: "Scris este: Dumnezeu trebuie să strălucească în Sion, pentru ca poporul care priveşte Slava şi Chipul lui Dumnezeu să stea cu frică şi cutremur în Casa Domnului." Domnul a zis: "Aceasta este strălucirea Casei Mele în orânduirile drepte şi aşezămintele dintâi, dar ei au schimbat strălucirea Slavei Mele cu o strălucire falsă, ca poporul să nu mai stea cu frică, ci nepăsător, şi de aceea mă voi judeca cu ei."

Atunci s-a auzit o strigare şi şapte îngeri au apărut cu şapte trâmbiţe. Când primul a sunat din trâmbiţă, un glas a strigat: "Vino şi vezi!" A apărut un cal alb şi o fiinţă îmbrăcată în alb călare pe cal, care a pornit pe pământ. Apoi, la a doua trâmbiţă, a apărut un cal roşu, care venea într-o alergare iute, gata de luptă. Aşa un zgomot făcea calul acesta înaintea lui, pe rotocolul pământului, încât oamenii ieşeau din case cu mâinile în cap, ţipând de groază, şi animalele fugeau şi ele şi se ascundeau. Pe unde trecea calul roşu, aşa zdrobea cu copitele pământul, încât, în urma lui rămâneau oraşe, sate nimicite, sânge şi groază mare.

Când îngerul cu a treia trâmbiţă a sunat, o voce a strigat: "Vai, vai, vai, vai de lucrătorii fărădelegii care au pângărit Slava Casei Mele, că-n mânia Mea Mă voi judeca cu ei şi-n urgia Mea îi voi zdrobi, fiindcă ei sunt de vină că poporul a ajuns în starea de adormire şi de nepăsare în care se găseşte, că nu l-au hrănit din pâinea aleasă pusă pe Masa Altarului ci le-

au dat învățătură după inima lor. Casa Mea trebuie să treacă prin foc, pentru ca să capete din nou strălucirea adevărată." Atunci s-a strigat: "Vino şi vezi." S-a produs un cutremur şi de cutremurul acela a început să cadă poleiala falsă de pe pereţi şi de pe Chipul lui Dumnezeu. Bărbaţii de la masă au dispărut şi feţele de masă au căzut amândouă. Era o mare neorânduială şi cei ce au privit nepăsători la Casa Domnului, au început a se împrăştia şi a se ascunde de frica Domnului, zicând: "Vai, ce a ajuns Casa Domnului."

Când au sunat al patrulea şi al cincelea înger din trâmbiţe, mi s-a arătat ce se petrece pe pământ, dar nu mi-a mai rămas în minte mai mult decât că am zis: "Sunt lucruri scrise în Apocalipsa; Dumnezeu împlineşte ce-i scris asupra locuitorilor pământului." După aceea, al şaselea înger a sunat şi s-a auzit o strigare: "Prigoana credincioşilor!" Toţi credincioşii au fost strânşi şi o lege nouă a fost citită, că vor fi liberi să-şi manifeste credinţa, dar numai în condiţiile puse de ei. Între altele, s-a spus şi că să nu se mai facă deosebire între unii şi alţii, să fie toate cultele la fel, să nu se ţină mai sfinţi unii decât alţii, să nu se deosebească de lume cu nimic, nici prin îmbrăcăminte; nimeni nu mai are voie să atragă atenţia la cineva să se poarte cuviincios sau să mustre pe cineva când păcătuieşte. Fiecare e liber să facă ce vrea pe propria lui conştiinţă. Au fost mai multe puncte însă nu mi le mai amintesc. Când s-a terminat de citit, unii din popor au ridicat mâinile în sus şi au strigat că ei primesc - că niciodată nu le-a plăcut să se ţină mai sfinţi, mai buni, nici să se deosebească de lume prin îmbrăcăminte.

Câţiva dintre credincioşi s-au ridicat în picioare plini de Duhul Sfânt, spunând că ei nu primesc noile ordine, că ei vor să ţină credinţa aşa cum au primit-o la început şi au strigat: "Orice ne-ar costa, noi vom ţine credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna." Mai mulţi din popor au zis atunci că şi ei rămân la credinţa cea adevărată. Atunci au luat dintre ei pe câţiva mai însemnaţi, socotindu-i periculoşi şi i-au dus, căutând să-i înduplece şi cu binele şi cu răul ca să primească ordinele date. Le-au promis că dacă primesc noile ordine, pe ei îi vor pune în fruntea poporului; ei să lămurească poporul că s-au convins că sunt bune noile legi. Fiindcă ei nu au cedat, le-au zis că ei au aţâţat poporul şi au revoltat pe mulţi: "Acum voi să-i potoliţi, că pe noi nu ne mai ascultă!" dar credincioşii au rămas tari în mărturisirea lor. Atunci, aşa o mânie i-a apucat împotriva credincioşilor, că a început din plin prigoana. Pe cei ce i-au dus, i-au torturat în fel şi chip şi i-au omorât. Au fost duşi şi alţii şi au făcut la fel cu ei, dar nici ei nu au cedat. Credincioşii erau urmăriţi, prinşi şi duşi la moarte, dar era interesant că din ce numărul martirilor creştea, Chipul lui Dumnezeu a început să-şi capete strălucirea şi Altarul - aşezămintele de la început. S-a văzut din nou Masa şi faţa de masă albă, cu tivitura de aur, şi după ea erau câţiva bărbaţi, pe care nu i-au prins încă, împărţind din pâinea de pe masă la cei rămaşi din popor, care cu frică se apropiau să-şi ia bucata de pâine. După ce o luau, aşa curaj primeau că se duceau singuri şi strigau: "Şi noi suntem credincioşi! Vrem să murim pentru Hristos ca să se împlinească numărul martirilor şi să vină Domnul să ne ia cu El!" Când numărul martirilor a fost mai mare, Cetatea strălucea ca o bijuterie de aur în soare.

Atunci s-a auzit o strigare: "Îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţă." Când a sunat trâmbiţa, o voce a strigat: "Răpirea Bisericii!" A apărut un nor alb cam la doi metri de pământ, şi credincioşii au început a învia. Ieşeau din pământ ca dintr-o apă, îmbrăcaţi în haine albe şi cu părul ca după botez, lins pe cap. Când ieşeau până la jumătate, începeau a striga: "ALELUIA!" şi-şi luau zborul în norul alb. Cei ce au fost în trup şi au fost pregătiţi pentru răpire, au fost transformaţi la clipeală şi s-au înălţat în nor după cei ce-au înviat. Norul a început a se înălţa în sus şi când s-a îndepărtat mai mult de pământ, norul parcă era un stol de porumbei. Când au ajuns aşa de sus că pământul a dispărut de sub ei, a apărut Domnul. Venea de sus îmbrăcat într-o haină strălucitoare lungă; după picioare şi împrejurul Domnului erau valuri de lumină - Chipul Domnului strălucea şi părul capului era ca de aur. Când au ajuns credincioşii aproape de Domnul, un magnet puternic a atras pe credincioşi spre Domnul şi pe Domnul către credincioşi. Aşa strigăte de "ALELUIA" şi "OSANA" au fost în văzduh când s-au întâlnit, că văzduhul era ca într-un clocot de strigătele lor. Domnul a schimbat hainele albe ale credincioşilor într-un alb strălucitor, ce arăta ca zăpada când bate soarele pe ea. Domnul a trecut în fruntea lor şi Biserica după Domnul; aşa şi-au luat zborul în sus. Aceasta a fost **întâlnirea din văzduh cu Domnul.**

Deasupra, era o cetate numai din aur şi în faţă era o poartă mare. Poarta s-a deschis prin mijloc şi de o parte şi de cealaltă erau îngeri cu trâmbiţi în mâini, sunând din ele şi strigând: "Biserica a fost răpită! Biserica a fost scăpată din necazul cel mare! Mielul cu sângele Lui a răscumpărat-o de pe pământ!" Biserica striga: "Osana, Aleluia Mielului!" şi aşa au intrat pe poartă. Prin mijlocul cetăţii curgea un râu cu apă limpede şi pe marginea râului erau pomi cu roade, iar în mijloc era Domnul. De bucurie că au ajuns acolo, unii au băut apă, alţii au luat şi au mâncat din fructele pomilor, alţii au luat harfe şi au început a cânta.

Atunci m-am gândit ce să fac şi eu: să beau apă sau să iau harfa şi să cânt, dar imediat mi-a venit în minte Cuvântul scris: când vor întâlni pe Domnul, credincioşii vor zice: "Acesta-i Domnul în care ne-am încrezut! Să ne bucurăm şi să ne veselim de mântuirea Lui." Atunci m-am dus la Domnul, m-am prins de haina Lui cu amândouă mâinile şi plângând în hohote am strigat: "Isuse, Isuse, atât de mult Te-am dorit pe pământ şi atât de mult am dorit ziua ca să Te întâlnesc, să nu fie vis, nici vedenie, ci să fie realitate. Acuma, când văd slava Chipului Tău, Te întreb Isuse cum de m-ai adus la o aşa slavă, că tot ce am făcut noi pe pământ este egal cu nimica faţă de slava ce ai pregătit-o pentru noi; nici suferinţa, nici lipsa, nici martirajul, nici moartea nu sunt vrednice să fie puse alături de o aşa slavă." Şi tot plângeam şi întrebam pe Domnul cum de ne-a pregătit o aşa slavă, că noi prea puţin am suferit pentru El.

Domnul ne-a lăsat pe fiecare să ne stâmpărăm dorul cum am vrut. Din El curgea o putere ca un izvor şi noi simţeam cum ne răcoreşte inimile acea putere şi am zis: "Da, aşa e scris: că vom fi desfătaţi în totul de plinătatea slavei Lui." Domnul Isus ne-a strâns în jurul Lui şi ne-a zis: "Acum, Eu Însumi vă voi încinge cu brâie de aur în jurul coapselor" şi a venit şi ne-a legat cu brâie de aur pe la mijloc: în partea dreaptă le-a lăsat mai lungi, ca nişte cordoane. Când Domnul ne-a legat cu brâiele de aur, aşa o putere din Duhul Sfânt am simţit, că toţi am început a vorbi în limbi cereşti şi atât de minunată şi frumoasă era acea vorbire, că am simţit că plutim în harul acela. Atunci mi-am zis: "Am auzit pe mulţi credincioşi vorbind în limbi, dar aşa vorbire frumoasă n-am auzit niciodată pe pământ." După aceasta, am fost împărţiţi în şapte. Credincioşii s-au mirat: "Cum, şi Biserica răpită mai este împărţită?" şi Domnul a spus, că fiecare după cum şi-a sfinţit viaţa şi după cum L-a preţuit pe Domnul şi a căutat să fie aproape de El, aşa va fi aşezat lângă Domnul. Apoi a apărut o mulţime de cai albi şi ne-a spus să ne urcăm pe caii albi, ne-a dat la fiecare o trâmbiţă de aur şi ne-a aşezat în şapte cete în urma Lui. Fiecare a văzut atunci unde îi era locul, iar cei ce erau lângă El au avut bucuria de a pune capul pe Domnul şi cu mâinile puteau să se prindă de veşmântul Domnului. Aceştia străluceau mai tare, fiindcă ei primeau lumina de la Domnul. Pe măsură ce cetele erau mai departe de Domnul tot mai puţin străluceau. Ultimii, din a şaptea ceată străluceau mai puţin; vedeau pe Domnul doar de la distanţă, deşi erau în acelaşi loc; cum dorim noi acum să fim mântuiţi, aşa era acolo dorinţa în noi să fim mai aproape de Domnul, dar nu se mai putea schimba nimic: fiecare avea locul pe care şi l-a pregătit jos pe pământ. Domnul ne-a zis: "Sunaţi din trâmbiţă şi strigaţi: "Împărăţia a trecut în mâinile lui Hristos şi El va împărăţi!" Toţi au sunat din trâmbiţă şi au strigat: "Aleluia! Împărăţia a trecut în mâinile lui Hristos şi El va împărăţi o mie de ani!"

Domnul a trecut înaintea noastră pe un cal alb, iar noi am mers după El până la o poartă care ni s-a spus că nu s-a deschis niciodată şi că se va deschide numai când Hristos şi Biserica vor intra pe această poartă. Cu un toiag alb, Domnul Isus a atins poarta şi a strigat: "Deschide-te poartă! Biserica e răpită! Hristos a luat împărăţia!" Poarta s-a deschis şi a intrat Domnul cu Biserica în strigăte de bucurie şi veselie, încât răsunau ca vuietul de ape multe cântările şi strigătele în cinstea Mielului: "Osana! Aleluia! Împărăţeşte Domnul domnilor! Aleluia, împărăţeşte Hristos Domnul, Împăratul împăraţilor, încins cu brâu de aur, brâu de putere, brâu de tărie! Aleluia Mielului, care a biruit şi ne-a răscumpărat de pe pământ!" Cuvintele acestea de slavă apăreau scrise pe brâul de aur al Domnului Isus, care Îi era pus în diagonală peste umăr. Şi alte cuvinte de slavă ce nu se pot reda în cuvinte pământeşti.

Pe urmă ni s-a spus să coborâm să vedem ce se întâmplă pe pământ; s-a arătat ce s-a întâmplat pe pământ după răpirea Bisericii: nenorociri mari şi pedepse asupra locuitorilor pământului, încât oamenii au rămas foarte rari. Cei ce au fost buni de luptă, au fost strânşi în jurul unui oraş şi l-au încercuit gata să-l nimicească. Atunci Domnul a spus că oraşul încercuit e Ierusalimul şi El se va lupta împotriva celor ce voiau să-l nimicească şi va scăpa Ierusalimul din mâinile lor. Biserica a rămas în văzduh, unde cânta biruinţa Domnului asupra vrăjmaşilor Ierusalimului, Ierusalimul fiind umbrit de puterea Lui. Domnul s-a luptat cu ei şi i-a nimicit, îngrămădindu-i pe toţi într-o vale adâncă (ni s-a spus că acea vale, e valea lui Iosafat) şi vor rămânea acolo până se va împlini mia de ani, apoi, acolo va avea loc judecata tuturor. Domnul cu Biserica şi-au luat zborul pe un munte, care s-a spus că e Muntele Sionului. Dacă a fost un munte de pe pământ sau din cer nu ştiu, căci era umbrit de puterea Domnului şi era învăluit în lumină, har, bucurie şi măreţie, care în cuvinte omeneşti nu se pot descrie. Domnul a spus: "În corpurile în care sunteţi acum, sunteţi asemenea îngerilor - puteţi urca în cer şi coborî pe pământ, căci pe pământ a început Domnia de o mie de ani. Biserica a sunat din trâmbiţă şi a strigat din nou: "Osana, Aleluia Împăratul împăraţilor, Domnul domnilor a luat împărăţia! Pe pământ domneşte pacea! Vrăjmaşii Domnului sunt nimiciţi!"

La aceste cuvinte de slavă, eu m-am trezit; le strigam cât puteam de tare, căci de puterea şi de harul acela minunat, nu ştiam unde mă găsesc. Abia după câteva minute mi-am dat seama că mă aflu pe pat în spital. Nu ştiu dacă cineva din salon m-a auzit sau nu, căci puterea Domnului a venit din nou peste mine şi mi-a spus: "Iată: du-te şi spune robilor Domnului şi celor ce vestesc Cuvântul Domnului de la amvoane şi păzesc mărturia lui Isus Hristos, să ţină credinţa aşa ca la început, să nu lase adevărul călcat în picioare; să vestească Cuvântul aşa cum este, să ţină sus şi tare mărturia adevărată, orice i-ar costa şi orice ar suferi, chiar dacă viaţa îi va costa - să ţină sus şi tare adevărul, să nu cedeze în faţa vrăjmaşului înăbuşind adevărul. Fiecare să caute să trezească pe alţii pentru a se pregăti, căci răpirea Bisericii se va face în scurtă vreme. Această înştiinţare este dată ca un semnal de deşteptare pentru Biserică. Inainte de răpire vor veni greutăţile prin care vor avea de trecut credincioşii, dar când vor începe aceste prigoniri, nu va mai fi zăbavă: în grabă vor urma toate şi cei ce se vor deştepta în această vreme şi vor ţinea credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna, aşa cum este arătat în Cuvântul Domnului, vor avea parte de răpire, dar cu judecăţi aspre va judeca Domnul pe cei ce au călcat în picioare Cuvântul Adevărului şi mărturia lui Isus Hristos şi pe cei ce au schimbat strălucirea lui Dumnezeu în strălucire falsă, înăbuşind Adevărul şi îndepărtând pe robii Domnului - aşa aspru vor fi judecaţi, cum nici nu se gândesc. Faţa de masă roşie, pe care au pus-o în locul celei albe, este păcatul ce domneşte azi în biserică, iar faţa de masă neagră este făţărnicia cu care caută să acopere păcatul: păcatul nu-l îndepărtează, nu-l scot afară, ci îl acoperă doar cu făţărnicia. Faptul că s-au suit ei şi s-au aşezat pe masă, este că au îndepărtat pâinea - hrana poporului, Cuvântul Adevărului - şi şi-au luat ei întâietatea şi dau învăţătură după placul lor - învăţătură prin care poporul nu poate să crească, să fie trezit în vederea venirii Domnului. Poleiala aceea străină de pe pereţii Altarului şi de pe Chipul lui Dumnezeu este forma prin care ei caută să înăbuşe lucrarea Duhului Sfânt, care este strălucirea Casei Domnului, căci mărturia lui Isus Hristos este Duhul proorociei şi lucrările şi darurile Duhului Sfânt sunt strălucirea adevărată ce trebuie să se vadă la Altarul Domnului. Dar ei au poleit strălucirea adevărată cu o strălucire falsă, lipsită de putere, înlocuind puterea Duhului Sfânt cu forme, programe omeneşti, modernizând credinţa."

"Tu du-te şi spune, fie că le va sluji de mântuire, fie că le va sluji de mărturie." Înştiinţarea a fost dată pentru trezirea Bisericii.

FIUL DURERII - 2 - VINDECAREA

După câteva zile de la reîntoarcerea mea acasă din spital cu fiul meu Benone, am fost consultaţi la domiciliu de doctoriţa de circă şi a constatat căci copilul are o luxaţie la umărul drept. Mi-a zis că trebuie să intervină medicul ortoped în vederea fixării umărului în poziţia normală, căci în caz contrar, va rămânea cu o defecţiune la umăr toată viaţa. Copilul a fost dezbrăcat şi am putut observa diferenţa dintre umărul drept şi cel stâng: circa 2-3 cm. Am fost trimişi la spitalul de chirurgie pentru intervenţie medicală (chirurgicală). După ce doctoriţa a plecat, noi ne-am pus în faţa Domnului cu cereri şi lacrimi, ca Domnul să-l vindece pe Benone. După trei zile ne-am dus cu el la spital, unde a fost consultat şi medicul a constatat că nu mai prezenta nici o defecţiune la umărul drept. Ne-am bucurat că Domnul l-a vindecat, dar bucuria noastră a fost de scurtă durată căci, ulterior, la copil a apărut un ganglion cât o nucă şi era în continuă creştere. La următorul consult la domiciliu, doctoriţa a sesizat ganglionul la gâtul copilului şi am fost trimişi la secţia Chirurgie pentru operaţie. Dar slăvit să fie Numele Domnului că a intervenit El. Am chemat un frate presbiter care i-a făcut ungerea cu untdelemn, iar ganglionul a dispărut. Domnul l-a vindecat nemaifiind nevoie de operaţie. Vrăjmaşul nostru şi al copiilor lui Dumnezeu nu s-a dat bătut însă. N-a trecut mult timp şi am văzut că copilul nu primeşte aer suficient - la cel mai mic efort, sau când începea să plângă, se învineţea, dădea ochii peste cap şi cădea în leşin - uneori îşi revenea foarte greu. Când am văzut aceste stări repetându-se foarte des, şi că în braţele mele era să moară în multe rânduri, m-am întristat foarte tare, întrebându-mă "chiar aşa de greu să fiu încercată prin copilul acesta?"

L-am dus la control la spital, gândindu-ne că poate o să moară şi o să fim traşi la răspundere că nu l-am dus la doctor. Când doctorul cardiolog l-a consultat făcându-i o cardiografie, mi-a spus că băiatul are o malformaţie de gradul 3-4 la inimă (diagnosticul - stenoză mitrală). Medicul mi-a explicat că boala constă în faptul că o cămăruţă din cele 4 era blocată şi nu se mai deschidea pentru oxigenarea sângelui; din cauza aceasta făcea crize de insuficienţă cardiacă. Pentru această malformaţie nu exista medicament - singura soluţie era operaţia la inimă. Op

raţia aceasta nu se putea face decât la vârsta de 5 ani şi atunci cu acordul nostru. Riscul acestei operaţii era foarte mare; copilul a fost luat într-o evidenţă specială. Noi nu ne-am dat consimţământul în vederea operaţiei, deoarece cadrele medicale nu ne-au dat nici o speranţă. Mi s-a făcut bilet de internare, urmând ca în timp de 10 zile să fiu internată în spital cu copilul şi în caz căci copilul va muri, acesta era pretextul de acoperire. Doctorilor le-am spus că mă voi interna peste câteva zile, deoarece aveam probleme familiale (gândul meu a fost altul, şi anume de a intra în faţa Domnului cu trup şi suflet, până Domnul îl va vindeca). Am intrat cu rugăciune împreună cu o familie de credincioşi ce au simţit alături de noi, luând hotărârea că vom sta în post şi rugăciune trei zile. Nu sunt în stare să Îi mulţumesc îndeajuns Domnului pentru cât a fost de bun şi îndurător faţă de noi şi cum Îşi ţine promisiunea; când strigă un nenorocit, Domnul aude şi-l scapă din toate temerile lui.

Am stat prima şi a doua zi în faţa Domnului, iar seara, pentru că soţul era la servici în schimbul doi, eu m-am dus lângă copil să mă rog. Vedeam cum se chinuie să primească aer şi nu putea; avea faţa pământie, buzele vinete şi se vedea suferinţa pe chipul lui. Atunci m-am lăsat lungită jos cu faţa la pământ strigând: "Isuse Fiul lui Dumnezeu, nu trece pe lângă mine fără să ai milă! Tu nu ai trecut pe lângă nimeni care Ţi-a cerut milă şi ajutor, fără să Te înduri. Nu trece nici pe lângă mine fără să asculţi. Ai ascultat pe sutaş pentru robul lui, pe femeia cananeancă pentru fiica ei; ascultă-mă şi pe mine când Te rog pentru copilul meu. Dacă atunci Te-ai îndurat că ai fost pe pământ, acum eşti la dreapta Tatălui! Fă şi pentru copilul meu o mijlocire la Tatăl în numele Sângelui vărsat pe Golgota." Multe cuvinte de mijlocire mi-a dat Duhul Sfânt atunci, încât mă miram şi eu cum îmi veneau cuvintele pe limbă. Apoi am zis: "Doamne, eu nu mă scol de jos, nu voi tăcea până îmi vindeci copilul. Oamenii, este drept, nu-l pot vindeca, dar la Tine este totul cu putinţă." Cât a durat, nu-mi amintesc, dar am simţit că rugăciunea mea a ajuns sus. Deodată am auzit o voce ce mi-a zis: "Scoală-te şi roagă-te cu mâinile pe capul copilului." Învăţătura în biserică era că numai presbiterii, când fac ungerea bolnavilor, se roagă cu mâinile pe capul lor. Am ezitat, dar vocea a strigat din nou. Când vocea s-a auzit din nou repetând aceleaşi cuvinte, o putere a venit de sus şi mi-a pus mâinile pe capul copilului. De puterea aceea mare, copilul sălta în sus sub mâinile mele. Nu trebuia nimeni să-mi spună - ştiam acum că l-a vindecat Domnul. Duhul Sfânt mi-a dat cuvinte de mulţumire; m-am rugat şi cu mintea şi cu duhul; plângeam de bucurie căci Domnul s-a oprit şi lângă mine ascultându-mi rugăciunea. Faţa copilului s-a schimbat imediat: n-a mai fost pământie ci s-a făcut roză ca a unui copil sănătos. Când puterea de vindecare s-a retras, copilul a rămas ud şi i-am schimbat hainele. În timpul acela a venit soţul de la schimbul doi şi când a văzut copilul a şi strigat: "Domnul l-a vindecat! Domnul l-a vindecat! Slavă Lui!" Soţul mi-a spus că la servici a simţit o mare cercetare când s-a rugat şi a primit încredinţarea că Domnul a vindecat copilul. Amândoi am mulţumit Domnului că ne-a ascultat. Pentru că aveam trimiterea de internare a copilului la spital, după trei zile ne-am dus la Policlinica Specială, la o doctoriţă renumită în cardiologie. Arătându-i biletul de internare, am solicitat efectuarea unui control. In urma consultaţiei, ni s-a spus căci copilul nu mai are nimic: inima copilului era perfectă, bătăile erau normale şi totul era în regulă. "Ce aţi făcut cu copilul de nu mai are nimic?" a întrebat ea; i-am spus că ne-am rugat Domnului şi El l-a vindecat. Doctoriţa a exclamat că numai aşa se poate înţelege ce s-a întâmplat. Copilul a fost scos din evidenţa specială, iar de atunci, slavă Domnului, este vindecat; niciodată nu a mai prezentat vreun simptom de boală.

Pentru această lucrare binecuvântăm Numele Domnului şi Îi mulţumim cât vom trăi. Copilului i-am spus că el trăieşte datorită faptului că Domnul i-a vindecat inima - altfel, ar fi fost ţărână. El ştie lucrul acesta şi în fiecare an, ziua în care l-a vindecat Domnul este o zi de mulţumire cu post şi rugăciune pentru el şi pentru noi. Am relatat lucrarea aceasta ca, dacă cineva este încercat în felul acesta, sau prin altă boală fără leac, să ştie că singura scăpare este la Domnul.

Slăvit să fie El în veci, Amin!

COPILUL CARE VA AVEA NEVOIE SĂ-ŞI PLECE CAPUL PE PIEPTUL DOMNULUI

În primii patru ani de căsătorie aveam deja trei copii, în acelaşi timp fiind angajată cu lucrul la domiciliu. Pentru a beneficia de unele drepturi ca angajat, trebuia să fac zilnic o normă ce o aveam. Am început să mă neliniştesc văzând că pentru lucrarea Domnului nu îmi rămânea timp: nu mai puteam pleca la rugăciune, la bolnavi, la stăruinţă, cum noi mai înainte, cu ajutorul Domnului, mergeam. Mă simţeam stingherită în lucrarea Domnului şi asta mă durea mult. De multe ori nici timp de rugăciune nu aveam deşi simţeam asta ca o nevoie personală. Noaptea, în loc să mă pot ruga, cădeam de oboseală şi adormeam.

Am început să spun Domnului în rugăciune că eu aş vrea să am şi timp liber să lucrez în via Lui, nu numai pentru familie. L-am rugat pe Domnul ca, dacă nu-i împotriva voiei Lui şi vrea să mă asculte, să-mi dea copii mai rari, dacă se poate, să am timp şi de lucrarea sfântă; să-mi dea copii câţi El vrea, dar nu aşa de repede unul după altul. Noaptea Domnul mi-a vorbit în vis: "Femeie, tu M-ai rugat să nu-ţi dau copii aşa de repede unul după celălalt, ca să poţi lucra în via Mea, dar iată, îţi spun că-ţi voi da copii şi mulţi şi deşi, că dacă ţi-aş asculta rugăciunea şi ţi-aş da copii mai rari şi mai puţini ca la alte mame din poporul Meu, ar avea motiv să spună că te-am cruţat şi de aceea poţi să-Mi slujeşti, dar ele nu pot să-Mi slujească cum se cuvine căci au povară prea grea de dus pe umeri. Va trebui să slujeşti ca mărturie pentru unele mame, căci nu te-am cruţat: ţi-am dat copii mulţi şi deşi, şi totuşi tu Mă vei sluji, lucrând şi în via Mea. În curând vei mai avea un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan, căci în viaţa lui va trece prin încercări şi probe grele, iar alinarea şi-o va găsi numai aplecându-şi capul la pieptul Meu."

M-am trezit din vis şi am înţeles că gândul meu nu era gândul Domnului şi planurile noastre sunt departe de planurile Lui. I-am mulţumit, lăsându-mi viaţa în mâna Sa, spunând: "Facă-se voia Ta Doamne, nu a mea, dar ajută-mă ca să nu cad sub povară, să nu murmur şi să nu cârtesc, ca să pot fi cum vrei Tu, un exemplu şi pentru alte mame. Nu pot face aceasta decât prin sprijinul şi ajutorul Tău Doamne." In data de 17 februarie 1977, am primit de la Domnul copilul cu numele Ioan.

FETIŢA DE PE STRADĂ

Într-o noapte după ce Domnul ne-a dat al patrulea copil, am visat că eram în camera mea şi deodată am auzit un copil plângând pe stradă. Cum eram grijulie ca orice mamă, am tresărit căci mi se părea că unul din copiii mei plânge pe stradă. Repede m-am dus să văd cine plânge şi înaintea casei am văzut o fetiţă de 3-4 anişori, care plângea tare. M-am dus la ea şi am întrebat-o de ce plânge. Ea mi-a zis: "Plâng pentru că nimeni nu vrea să mă primească în casă; stau aici până cuiva îi va fi milă de mine şi mă va lua." "Nu mai plânge", i-am zis eu, "că te voi lua la mine. Mai am şi eu o fetiţă şi trei băieţi cu care să te joci. Vino să te duc în casa mea." Ea s-a oprit din plâns, a suspinat şi a zis: "Da, dar Domnul Isus m-a trimis în familia "O" la sora "S", dar ei nu vor să mă primească să aibă şi ei o fetiţă." Atunci, pe aceeaşi stradă am văzut-o pe sora respectivă venind spre noi - nu locuia departe de noi - şi i-am ieşit înainte zicând: "Soră, uită-te la fetiţa asta; nu îţi este milă de ea cum plânge în drum? Spune că a trimis-o Domnul Isus la tine şi tu nu vrei să o primeşti în casă. De ce nu vrei să o primeşti, că tu ai numai băieţi, nu vrei să ai şi o fetiţă?" "Sora Vetuţa", mi-a răspuns ea, "eu de mila ei nu-mi fac greutăţi şi necazuri. Dacă Domnul a vrut să-mi dea o fetiţă, să-mi fi dat până acum. Acum am încheiat: nu-mi mai trebuie nici băieţi, nici fetiţe. Dacă-ţi este milă de ea, ia-o tu." "Am s-o iau pentru că-mi este milă de ea şi o duc la mine, măcar că sunt bolnavă şi nu mă simt bine în trup", i-am zis eu, şi-am luat fetiţa în braţe. Când să intru în curte, am întrebat-o: "Cum te cheamă, ca să spun copiilor mei care îţi este numele?" Ea a zis: "Numele meu este înregistrat în cer «Maria»; cu numele acesta trebuia să mă prezint în familia unde nu m-au primit. Dar dacă tu mă primeşti poţi să mai îmi pui un nume, dar pune-mi şi «Maria» că acesta este înregistrat în cer." "Bine", am zis, "îţi voi pune şi numele meu, şi te va chema Elisabeta - Maria." Am dus-o în mijlocul copiilor mei şi le-am spus că le-am mai adus o surioară pe care o cheamă Elisabeta - Maria. In vis, fetiţa era tare frumoasă: avea părul negru, faţa roz şi ochii negri, pătrunzători.

M-am trezit din vis şi am spus soţului că Domnul ne va mai da o fetiţă pe care o va chema Elisabeta - Maria şi i-am istorisit tot visul. Intr-adevăr, nu a mai durat mult şi am primit semnul împlinirii. În data de 17 iulie 1978, Domnul mi-a dat această fetiţă care avea înfăţişarea întocmai cum am văzut-o în vis. După ce am venit cu ea de la maternitate, am primit un pachet cu un costumaş foarte frumos de copil, de la o prietenă din S.U.A. Intr-o zi am îmbrăcat fetiţa cu acel costumaş, să văd cum i-ar sta la binecuvântare. I se potrivea de minune - parcă era o păpuşică. Mă uitam la ea: "Ce dar minunat mi-a dat Domnul!" Era a

cincea binecuvântare. Am fost întreruptă în gândul meu de cineva care bătea la uşa de afară. Am pus fetiţa în cărucior şi m-am dus să văd cine este. Era chiar mama ce n-a vrut să primească fetiţa în visul meu. A intrat în antreu spunându-mi că vrea să-i cos o rochiţă. I-am spus să nu se supere că nu pot, pentru că nu de mult timp am venit de la spitalul de maternitate şi încă nu sunt în stare să cos, căci mă simt slăbită. Ea şi-a cerut scuze că n-a ştiut că am un copil mic, căci nu ar fi venit să mă deranjeze. S-a scuzat din nou şi a vrut să plece. Atunci i-am zis: "Stai, nu pleca. Dumnezeu te-a trimis pentru ceva în casa mea. Eu am avut un vis pentru tine, dar nu am avut ocazia să ţi-l spun." Ea a zis: "Spune-mi visul, oricare ar fi fost." Eu i-am istorisit tot visul cu fetiţa din stradă şi a început a plânge spunând: "Acesta este un vis pe care ţi l-a dat Domnul; chiar aşa este cu mine: Domnul a vrut să-mi dea o fetiţă şi eu nu am primit-o. Chiar m-am înţeles cu soţul când am rămas însărcinată, că dacă va fi fetiţă îi voi pune numele Maria. Dar a intervenit o încercare foarte grea în familie între mine şi soţul meu, şi a dus până la întreruperea sarcinii." Sora plângea cu suspine şi eu am întrebat-o: "N-ai vrea să vezi fetiţa pe care trebuia s-o ai? Intră în cameră să o vezi." A intrat în cameră şi s-a dus la cărucior să o vadă. Fetiţa era ca o păpuşică; se uita ţintă în ochii ei. Sora a început să tremure zicând: "Am păcătuit, oare mă va ierta Domnul?" Eu i-am zis să se căiască şi să nu se mai împotrivească naşterii de copii şi poate Domnul se va îndura şi o va ierta. Sora a plecat, iar eu am simţit o uşurare spunându-i ce până acum mi s-a părut ca o povară şi o datorie ce trebuia împlinită.

Au trecut vreo trei ani de zile şi într-o zi o soră a venit şi mi-a spus că sora respectivă e internată în spital, grav bolnavă. Este în comă şi medicii nu-i mai dau nici o şansă de viaţă. Au operat-o la burtă, dar infecţia s-a întins în tot corpul. Când ea s-a trezit din comă a spus: "Ştiu că mor şi copiii îmi rămân pe drumuri, dar nu sunt împăcată cu Dumnezeu." Asta era pentru că s-a împotrivit în continuare naşterii de copii datorită soţului care nu a mai vrut cu nici un chip să aibă copii şi ea a vrut să fie pace în familie. Sora care a venit la noi, a insistat să ne rugăm pentru ea. Noi am acceptat şi ne-am pus pe genunchi. Fetiţa Elisabeta - Maria s-a pus şi ea pe genunchi căci i-am spus să se roage pentru sora, că are şi ea copii şi dacă nu ne rugăm ea va muri şi nu va mai avea cine să dea mâncare copiilor ei. Fetiţa a început să se roage plângând: "Doamne Isuse, ai milă de mama aceea bolnavă. Vindec-o să nu moară de la copiii ei şi copiii să nu mai aibă mamă; ai milă Doamne, vindec-o Doamne." Ne-am rugat şi noi, apoi am spus fetiţei să deschidă Biblia în Numele Domnului Isus, să vedem ce spune Domnul pentru mama bolnavă. Fetiţa a deschis Biblia în două locuri punând degetul pe un psalm şi arătându-mi versetele de unde să citesc, iar cu cealaltă mână arătându-mi un alt verset unde s-a deschis, zicând: "Aici să citeşti mamă."

Cât de minunat lucrează Dumnezeu - s-a folosit de mânuţele fetiţei şi versetele ce le-a arătat au fost deosebite. Primul loc la care s-a deschis, a fost Ps. 32:3-5: "Câtă vreme am tăcut mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate, căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii. Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile şi Tu ai iertat vina păcatului meu." Al doilea verset era din Mica 6:8 - "Ţi s-a arătat omule ce este bine, şi ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubeşti mila şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău."

I-am spus sorei: "Du-te şi spune la sora bolnavă ce cuvinte a dat Domnul. Conform la cele scrise în Iacov 5:14-16, să cheme un presbiter, să se mărturisească şi el să se roage pentru ea ca să fie dezlegată de legătura păcatului ce a fost înfăptuit cu voia. Din a doua parte, din Mica, am înţeles că Domnul îi cere să depună jertfa milei pe altar, pentru că mila biruieşte judecata (Iacov 2:13; Matei 5:7; 25:34-35). Sora s-a dus şi i-a spus aceste lucruri şi au făcut întocmai. Au chemat un presbiter, s-a mărturisit, apoi i-a făcut ungerea cu untdelemn în Numele Domnului. Ea a făcut o juruinţă că va îngriji de orfani şi de văduve, după care Domnul a vindecat-o. Sora e şi azi între copii, slavă Domnului - El este Stăpân să se îndure de cine vrea, şi are milă de cine vrea El să aibă milă (Rom. 9:15; Ezechiel 33:19).

BINECUVÂNTAREA LUATĂ DINTR-O FAMILIE ŞI DATĂ LA ALTA

Într-o dimineaţă m-am sculat foarte frământată din somn: am avut un vis ce m-a pus pe gânduri. Mi se părea că o fiinţă cerească m-a luat şi m-a dus într-o familie cunoscută de credincioşi. Fiinţa ce m-a dus avea în braţe un bebeluş, a intrat în casă şi chemând pe mama i-a zis: "Uite, în familia ta e trimis să vină şi acest copil. Îl primeşti?" Sora a început să-şi frece mâinile, scuzându-se că nu poate primi: "Sunt bolnavă, nu mă simt bine, de-abia îngrijesc de copiii ce îi am." Avea cinci copii. "Cum să mai primesc unul când nu ştiu ce să mai fac şi cu aceştia?" "Bine", i-a zis solul, "dacă nu vrei să primeşti şi pe acesta, ţi se va lua şi binecuvântarea din casă şi se va muta în casa în care primeşte acest copil." Dintr-o dată a întins mâna şi a luat pâinea de pe masă, zicând: "O voi duce la cine primeşte acest copil." Când să iasă pe uşă a zis: "Vino cu mine să vezi unde duc pâinea şi copilul." Fiinţa cu copilul a intrat în casa mea, unde parcă masa era pregătită pentru mâncare, farfuriile erau pe masă, iar copiii aşteptau să le pun mâncare. Solul m-a întrebat: "Mai ai vreo farfurie să pui pe masă?" "Da", am răspuns, şi am adus repede o farfurie. Mi-a mai zis: "Vrei să primeşti şi acest copil în casa ta, la masa ta?" I-am răspuns că nici eu nu sunt aşa de sănătoasă, dar îl primesc, căci cum îngrijesc cinci copii, Domnul mă va întări să îngrijesc şi şase. Atunci mi-a dat copilul şi a pus pâinea pe masă zicând: "Binecuvântarea va fi lăsată aici, unde e primit copilul."

După câteva zile, sora respectivă a venit la mine spunându-mi că a visat că Domnul a luat pâinea de pe masa ei şi a adus-o în casa mea. M-a întrebat dacă nu am lipsă de pâine şi a vrut să-mi lase ceva bani. I-am spus să nu se supere că nu-i pot primi căci, slavă Domnului, avem pâine, fiindcă Domnul ne poartă de grijă. I-am spus înştiinţarea ce mi-a arătat-o Domnul, că ea se împotriveşte naşterii de copii, iar Domnul îi va lua binecuvântarea din casă. Nu peste mult timp aşa a fost: a venit o încercare grea în familia ei luându-i binecuvântarea, liniştea, pacea şi bucuria. În urma acestei încercări grele, ea a zis că mai bine ar fi avut zece copii - tot nu era mai greu pentru ea... dar lucrurile nu s-au mai putut întoarce deoarece soţul ei a părăsit-o. De aceea "Veghere părinţi credincioşi! Cu Domnul nu-i de glumit! Clipa de neveghere poate costa foarte mult şi lacrimi amare. Şi apoi, cum ne vom prezenta în faţa Domnului dacă la numărătoare nu vom avea toţi copiii ce Domnul i-a hotărât să ni-i dea în familie? Noi nu suntem ai noştri, ci aparţinem lui Dumnezeu şi El este stăpân să facă ce vrea cu noi."

Noi am primit semnul binecuvântării cu bucurie. Totuşi, Satan s-a luptat să ne dea o lovitură, pentru ca binecuvântarea făgăduită de Domnul să fie transformată în întristare. Când eram în a şaptea lună de sarcină m-am simţit foarte rău şi nu mai puteam mânca nimic. Până şi ceaiul îl dădeam afară. Am ajuns într-atât de slăbită, încât într-o zi am căzut inconştientă în timp ce pregăteam mâncare la copii. Situaţia ajungând aşa de gravă, a trebuit să merg la un control medical. După analiză, mi-au stabilit diagnosticul: hepatită (gălbenare). Medicul mi-a spus că această boală poate avea urmări grave pentru copil şi nu poate garanta că nu voi pierde sarcina chiar în noaptea aceea, deoarece în loc să cresc în greutate, am avut cu două kg mai puţin decât în luna anterioară. Doctorul mi-a făcut foaia să mă interneze imediat în spital, dar eu am spus că nu mă internez până în ziua următoare, deoarece nu avea cine să stea cu copiii. Medicul m-a pus să semnez că pe răspunderea mea refuz internarea pe loc.

Am spus soţului şi copiilor situaţia mea. Ei s-au întristat foarte tare şi cu toţii ne-am rugat şi am plâns înaintea Domnului. În ziua următoare, Domnul a trimis la noi un slujitor al Său din Braşov, care nu ne-a cunoscut şi pe care nici noi nu l-am cunoscut. El a zis că Domnul i-a spus să ia avionul şi să vină repede în Arad că Domnul are o lucrare de făcut în casă la sora Vetuţa, care este grav bolnavă între copii. El a întrebat pe Domnul: "Doamne, cum voi găsi adresa?" şi Domnul i-a spus că atunci când va ajunge în Arad, Domnul îi va scoate înainte pe cineva care îi va spune adresa. Când a ajuns din aeroport în centrul oraşului, el a văzut o persoană şi Domnul i-a spus să întrebe pe acea persoană. Era chiar o soră care stătea în cartierul nostru şi ne cunoştea familia foarte bine. Ea l-a adus pe fratele până la poarta casei noastre. Când el a venit, soţul meu nu era acasă şi copiii au venit să-mi spună că un frate ne caută. Am spus să-l cheme înăuntru şi să-i spună că mama e bolnavă şi că nu poate să meargă la poartă. Fratele a intrat în cameră şi s-a pus în genunchi lângă patul meu şi s-a rugat ca să fiu vindecată. Neştiind ce boală am eu, Duhul Sfânt i-a dat cuvintele: "Duh de boală, îţi poruncesc să părăseşti ficatul sorei Vetuţa. Ea să fie vindecată în Numele Domnului Isus, să se ridice din pat şi să fie o mamă sănătoasă în mijlocul copiilor."

Slavă Domnului că în clipa aceea am simţit o putere care mi-a trecut din creştet până în vârful picioarelor şi am fost vindecată pe loc. Fratele a mulţumit Domnului că El şi-a făcut

lucrarea şi eu de asemenea am mulţumit, simţind vindecarea Domnului şi m-am ridicat din pat fără nici o simptomă de boală. Am făcut chiar atunci mâncare şi pentru copii şi pentru fratele şi am mâncat şi eu, căci fratele mi-a spus: "Soră, mănâncă în Numele Domnului tot ce n-ai putut mânca până acum şi vei vedea că hrana îţi va întări trupul şi nu te vei mai simţi rău după nici o mâncare." Slavă Domnului că aşa a şi fost.

După vindecare, am mai stat acasă încă trei zile, să fiu convinsă pe deplin că sunt vindecată ca să pot depune şi în spital mărturia că m-a vindecat Domnul. A patra zi când m-am dus la spital, doctorul m-a certat de ce nu m-am dus să mă internez cum ne-a fost înţelegerea, iar eu i-am spus că nu mai am nevoie de internare, căci Domnul m-a vindecat. Ca să se convingă de realitatea lucrurilor ce i le spuneam, doctorul m-a trimis la analize şi m-a cântărit. Spre marea lui mirare, eu aveam deja un kg mai mult decât trei zile în urmă. Rezultatul analizelor a ieşit foarte bun. Doctorul a zis că recunoaşte că numai Dumnezeu a făcut o minune, dar el a zis că după diagnosticul avut, el trebuie să scrie un tratament pe fişa mea. Eu i-am spus să scrie ce vrea şi el a scris o mulţime de vitamine şi când mi-a dat reţeta în mână, a zis râzând: "Dacă Dumnezeu te-a vindecat de boala ce ai avut-o, ştiu că nici de vitaminele acestea nu vei avea nevoie, dar ia-le şi dă-le la copii, că sunt bune pentru întărire şi poftă de mâncare."

Pentru toate lucrările Domnului şi pentru această minunată vindecare, numai Domnului I se cuvine toată lauda, recunoştinţa, mulţumirea şi slava, că m-a vindecat pe mine şi boala n-a avut nici un efect nici asupra copilului. În 22 martie 1980, Domnul mi-a dat binecuvântarea făgăduită, al şaselea copil pe deplin sănătos, iar eu i-am pus numele Daniel, zicând: "Aş vrea să fie şi el un copil iubit de Dumnezeu ca Daniel. Şi desigur, de va fi iubit de Dumnezeu, va fi o bucurie şi pentru mine, şi pentru familia mea."

TATĂL MEU

În anul 1980, după o lungă şi grea suferinţă, s-a stins din viaţă mama a doua. A avut o operaţie la fiere, după care s-a simţit mai bine pentru o lună, apoi au început dureri tot mai mari. Doctorii au constatat că are cancer şi, după 5 luni de dureri cumplite, s-a stins din viaţă.

Cu doi ani înainte de a fi operată mama, tata s-a îmbolnăvit de prostată. După toate analizele făcute, medicii au stabilit diagnosticul: cancer la vezică. Boala a durat mai mult - tata avea o mare ambiţie să nu stea pe pat şi a dus mult timp boala pe picioare. Dorea foarte mult să rămână în viaţă. Noi, de asemenea doream şi credeam că Dumnezeu va face această lucrare, căci nici o boală nu este prea grea în faţa puterii Sale. Cu toţii am insistat înaintea Domnului să-l vindece, dar în urma rugăciunii de mijlocire Domnul ne-a vorbit că nu se vindecă: tata va trebui să plece. Tata ne întreba des să-i spunem care a fost răspunsul Domnului, dar noi nu îndrăzneam să-i spunem adevărul pentru că vedeam că prea mult dorea să trăiască.

În timpul acesta a trecut mama din viaţă şi aceasta l-a afectat într-atât pe tata, încât a căzut la pat. La înmormântarea mamei, l-am adus în familia noastră şi l-am dus la un medic specialist pentru a încerca tot ce mai era cu putinţă, dar fără nici un rezultat. Atunci am chemat acasă pe un slujitor al Domnului să-i facă ungerea cu untdelemn după rânduiala bisericii. În timpul rugăciunii, Duhul Sfânt a vorbit printr-un frate că "Scurt este timpul şi durerile se vor sfârşi, căci va părăsi pământul." După rugăciune, fratele prin care a vorbit Domnul, a spus că nu va trece mai mult de o lună, şi bolnavul va fi în ţărâna pământului. Atunci a înţeles clar şi tata că hotărârea nu se schimbă şi că mai sunt doar puţine zile de suferinţă. Din acel moment, el s-a schimbat complet. Până atunci vorbea cu noi, se silea să mănânce şi cerea să-i punem casetofonul cu cântări şi predici, dar de când a înţeles că va pleca în curând, nu i-a mai trebuit să asculte nimic, mânca foarte puţin, iar cu noi vorbea foarte rar. Era mereu îngândurat, parcă gândurile lui se concentrau la clipa plecării. A stăruit mult să-l ducem acasă, că vrea să moară în casa şi-n patul lui. Spunea că are unele lucruri de pus în rânduială cu privire la familie, la copii (eram 12 copii de la amândouă mamele). Unul din fraţii mei a venit şi l-a dus acasă, iar după două săptămâni s-a împlinit ce a fost hotărât. Tata a trecut din viaţă exact cum a spus Domnul: când s-a împlinit o lună de la data lucrării, a fost înmormântat.

Deşi am ştiut că trecerea lui a fost hotărâtă, noi am rămas foarte întristaţi. Cu trei zile înainte de a muri, sora mea m-a sunat la telefon, spunându-mi să mergem acasă, că tata este grav de tot şi doreşte să ne mai vadă o dată. Imediat am plecat; în adevăr era foarte grav. M-am dus lângă el, l-am sărutat pe faţă şi am plâns pe umărul lui spunându-i: "Tată, ai dorit să ne vezi şi iată, am venit toţi copiii. Spune-ne măcar o vorbă." Ne privea plângând dar nici o vorbă nu ne-a spus. De câte ori se deschidea uşa, se uita să vadă cine a intrat, şi din ochi îi

curgeau lacrimi, pentru că şi noi plângeam. L-am rugat din nou: "Tată, măcar o vorbă spune-ne. N-ai nimic să ne spui?" A încercat să ne zică ceva; mişca din buze, dar grai nu a avut, iar noi nu am înţeles nimic. Avea dureri îngrozitoare şi se chinuia greu. A fost conştient până în clipa plecării, dar de vorbit nu a mai vorbit nimic. Pe mine m-a durut mult aceasta: cum a plecat tata dintre 12 copii fără să spună măcar un cuvânt? Mă întrebam ce o fi vrut să ne spună când îşi mişca buzele iar lacrimile îi curgeau pe obraz...

In data de 8 octombrie 1980, tata a trecut din viaţa aceasta în viaţa cealaltă. Eu plângeam după el în fiecare zi. A fost tată bun, care a suferit mult până ne-a crescut şi mi-am amintit şi de luptele grele ce le-a avut în biserică, fiind conducător de adunare. Mă gândeam: "Oare s-a împăcat cu toţi cei cu care a avut divergenţe? I-a iertat pe toţi? Nu cumva după o viaţă de pocăinţă să fi rămas cu vreo legătură nedezlegată, sau cu vreun lanţ al răutăţii şi să nu poată ajunge la cununa pentru care s-a luptat o viaţă întreagă." Mă acuzam pe mine că nu am vorbit cu el despre aceste lucruri când a fost la mine, pentru ca el să fie pregătit în această privinţă. Aceste gânduri mă frământau foarte mult şi am vărsat lacrimi, cerând Domnului să-mi arate unde e sufletul lui şi dacă a fost pregătit a-L întâlni pe Domnul. Rugăciunea mea a fost ascultată şi, după două luni şi jumătate, în 27 dec. 1980, Domnul mi-a arătat ce I-am cerut printr-un vis de noapte.

Mi se părea că eram în curte la casa părintească şi deodată, am văzut pe tata intrând în curte. Era îmbrăcat într-o haină albă lungă până la pământ. La faţă arăta întinerit, ca la vreo treizeci de ani; era el - chipul lui, dar trăsăturile feţei erau mult înfrumuseţate. I-am ieşit înainte şi i-am zis: "Cum tată, ai venit din nou acasă? Acum nu mai este nimic de ascuns - ştim că ai murit şi dumneata de asemenea ştii că ai murit. Cum de ai venit din nou acasă?" "Pentru că aţi plâns mult după mine", a răspuns tata. "Aţi spus că nu v-am zis nimic înainte de a pleca de la voi." Am intrat cu el în casă şi am şezut pe patul unde a zăcut când a fost bolnav. Am şezut lângă el şi l-am întrebat: "Tată, când ai plecat dintre noi, ai avut dureri mari? Spune-mi cum te simţi acum? Nu te mai doare nimic?" Tata a răspuns: "Nu. Acesta este trup ceresc. In trupul acesta ceresc nu mai este suferinţă, nici durere. Trupul acesta nu are nici greutate - este uşor ca un fulg." In vis mi se părea că în jurul lui eram cinci dintre copii. El a ridicat o mână şi a zis: "Uitaţi-vă cum este trupul acesta ceresc." Mâna era transparentă ca la radiografie.

"Acum vreau să vă spun de ce nu v-am răspuns nimic când am plecat de la voi. Până m-am simţit mai bine, mi-a fost greu să vorbesc despre plecarea mea pentru că am văzut că voi doreaţi mult să rămân între voi, şi eu doream la fel, gândindu-mă că ar fi mai de folos să rămân decât să fiu în ţărâna pământului. Nu ştiam ce înseamnă să fi mutat la Domnul. Crezând că Domnul Îşi va schimba hotărârea şi îmi va mai lungi zilele, nu am mai vorbit cu voi despre trecerea mea ca să nu vă întristez. Când am văzut că hotărârea nu se schimbă, că trebuie să plec, durerile erau deja prea cumplite şi nu mai puteam vorbi. Aş fi vrut să vă vorbesc dar nu am mai avut grai. Acum vă voi spune ce am vrut să vă spun atunci: să păstraţi sfaturile ce vi le-am dat cât am fost între voi, să păziţi credinţa adevărată în Domnul Isus, să fiţi smeriţi şi umili şi să vă purtaţi într-un chip vrednic de chemarea cerească, nu după chipul veacului acestuia, ci aşa cum v-am învăţat. Să rămâneţi la cele smerite, căci smerenia merge înaintea slavei, iar mândria merge înaintea pieirii. Dar lucrul cel mai principal este SĂ NU ÎNTRISTAŢI PE DUHUL SFÂNT. Acesta este lucrul de care se ţine cont sus.

Acolo unde sunt, este un loc bine pregătit, unde se strâng duhurile credincioşilor. Este un loc nisipos şi cu verdeaţă, dar nisipul nu este ca pe pământ ci este argintiu. Locul acela este străbătut de izvoare de apă ce curg limpezi, iar pe marginea lor sunt nişte pomi cu frunze late ca palmierii. Noi stăm la umbra lor pe marginea apei şi ne odihnim." Era minunat că în timp ce tata povestea cum este locaşul de odihnă, mi se arăta în vedenie tot ce spunea el. "Noi acolo ne odihnim, dar lucrul cel mai important este că în fiecare dimineaţă, în răcoarea zilei, vine Domnul Isus la noi. Îl întâmpinăm toţi în picioare, apoi El ne spune să stăm jos şi stă de vorbă cu noi. Atâta suntem de fericiţi când vine Domnul Isus, că nu vă pot spune în cuvinte ce bine e acolo cu Domnul. După ce stăm de vorbă, ne spune să ne odihnim că în răcoarea zilei următoare vine iarăşi la noi. Acolo ni s-a spus că vom sta până la învierea de apoi, la înviere vom fi mutaţi şi vom fi pururea cu El. Locaşul se numeşte «Sânul lui Avraam»." In timp ce tata vorbea, eu îl mângâiam pe mâini şi îl sărutam pa faţă, spunându-mi în gând: "Uite e tata cu adevărat, a venit la noi" şi eram tare fericită.

Amintindu-mi de o soră ce murise nu cu mult înainte de el, l-am întrebat dacă a întâlnit-o şi dacă e şi ea în acelaşi loc cu el. Tata a zis: "Nu copii, nu e în acelaşi loc. Ea este în alt locaş, unde se află cei ce au fost credincioşi pe pământ însă nu şi-au păstrat viaţa în sfinţenie până la sfârşit şi au întristat pe Duhul Sfânt; ei nu sunt nici cu noi, nici la un loc cu cei răi, care nu s-au pocăit şi nu au cunoscut pe Domnul. Spre deosebire de locul unde

suntem noi, Domnul Isus nu merge deloc la ei - ei nu văd pe Domnul până la judecată. În locul în care sunt ei, în fiecare dimineață merge un înger puternic și stă de vorbă cu ei. El le aduce aminte de tot ce au făcut când au întristat pe Duhul Sfânt. Ei stau tot timpul sub semnul remuşcării şi le pare rău de ceea ce au făcut, că nu au preţuit îndeajuns jertfa Domnului Isus. Lor li se spune că vor trece pe la judecată şi după cum vor fi judecaţi (dacă mila va birui judecata în vederea faptelor ce le-au făcut în Numele Domnului) vor vedea pe Domnul; dar, când vor fi judecaţi după fapte, dacă mila nu va birui judecata, Domnul le va spune că niciodată nu i-a cunoscut. Ei stau tot timpul sub semnul întrebării - ce va fi cu ei la judecată? Aceasta este o stare foarte grea pentru ei. Luaţi bine seama la ce vă spun: "NU ÎNTRISTAŢI PE DUHUL SFÂNT" (Efes. 4:30-32). Păstraţi-vă viaţa curată că atunci când vine timpul să plecaţi şi voi de pe pământ, să fim toţi împreună cu Domnul. Prin orice greutăţi şi încercări veţi trece, luaţi bine seama ce vă spun: nu întristaţi pe Duhul Sfânt, ca să aveţi parte de întâia înviere."

Eu mă gândeam la marea bucurie ce mi s-a dat să-l văd pe tata şi să-l aud. Atât de mult mă bucuram de sfaturile ce ni le dădea, încât m-am gândit că ar fi fost bine dacă toţi fraţii şi surorile mele l-ar fi putut auzi. Gândindu-mă aşa, am zis: "Tată ştii că ai 12 copii şi toţi te-au iubit şi le este dor de dumneata şi ar vrea să te vadă şi să te audă. Dacă ai venit acasă pentru mai mult timp, sau pentru câteva zile, ce zici, n-ar fi bine să trimitem după toţi ca să vină să te vadă?" El s-a uitat cu drag la noi şi a zis: "Nu copii, nu trimiteţi după ei. Eu pentru voi am venit. Voi m-aţi iubit mai mult, aţi plâns mai mult după mine. Pentru ei e destul să le spuneţi să asculte sfaturile ce vi le-am dat şi să-şi îndrepte paşii după Cuvântul Domnului, păstrând credinţa adevărată. Vreau să vă mai spun un lucru: cât s-a ţinut înmormântarea trupului meu, duhul meu era deasupra sicriului şi am văzut tot. Am văzut cum plângeaţi în jurul sicriului şi vă părea rău după mine, dar am văzut pe unii dintre copiii mei şi fraţii voştri că n-au plâns după mine, nici nu le-a părut atât de rău, de aceea nu prea au stat lângă sicriu. Lor le este de-ajuns să le spuneţi ce v-am spus. Am văzut serviciul de înmormântare cum s-a făcut; duhul meu a fost deasupra sicriului până la cimitir. Când trupul mi-a fost pus în groapă şi acoperit cu pământ, duhul meu s-a înălţat la locul de odihnă."

In timp ce ne vorbea, dintr-o dată a dispărut din mijlocul nostru. Noi am rămas uitându-ne unul la altul miraţi: "Ce a fost asta? A fost tata între noi, a vorbit cu noi şi deodată a dispărut?" Vorbeam între noi de tot ce ne-a spus el despre locul de odihnă, dar discuţia noastră a fost întreruptă, căci tata a apărut din nou, fără să fi deschis vreo uşă. Atunci eu l-am întrebat: "Tată te rog să ne spui cum s-a întâmplat: ai fost între noi, ai vorbit cu noi şi dintr-o dată ai dispărut, iar acum ai apărut iarăşi între noi?" Tata a zis: "O, asta e mirare pentru voi? V-am spus înainte că în răcoarea zilei vine Domnul Isus la noi şi noi trebuie să-L întâmpinăm toţi în picioare, apoi Domnul stă de vorbă cu noi, dar trebuie să fim toţi prezenţi, nici unul să nu lipsească. Am plecat pentru că a trebuit să fiu prezent acolo să-L întâmpinăm pe Domnul. Acum Domnul Isus a stat de vorbă cu noi şi a plecat în locaşul slavei, iar eu m-am întors la voi să mai stăm de vorbă." "Dar cum tată" am zis eu, "cum ai parcurs aşa distanţă mare atât de repede? Te-ai dus, ai stat de vorbă cu Domnul Isus şi te-ai întors?" M-am uitat la mâinile lui şi-mi păreau că sunt foarte fine şi lucioase. Mă gândeam că sunt aşa din cauza vitezei cu care s-a dus şi s-a întors. Tata mi-a răspuns: "M-am dus cu calul de foc şi am coborât cu calul de foc." Atunci m-am gândit "Până acum tata ne-a vorbit clar, dar acum ne vorbeşte în pilde şi nu-l înţelegem." Am îndrăznit totuşi să-l întreb: "Cum vorbeşti aşa, tată? Care-i calul de foc cu care te-ai dus?" Ne-a arătat o vergea cum ar fi coada de undiţă, lungă cam de 2-3 m, de culoare albă sidefie, iar de la un capăt la altul era legat mai larg, pe lângă vergea, un fir auriu de grosimea degetului mic. El mi-a zis: "Acesta-i calul de foc. Când am urcat, m-am prins cu mâinile de capătul de sus al firului şi puterea Duhului Sfânt m-a înălţat. Când am coborât am stat cu picioarele pe capătul de jos al firului, cu mâinile m-am ţinut de vergeaua albă şi prin puterea Duhului Sfânt am coborât. Eu fiind mai curioasă din fire, am luat de la tata din mâini ceea ce el numea calul de foc ca să-l pipăi, să văd şi eu cum e când îl ai în mâini. Când am atins vergeaua sidefie, am simţit o putere foarte mare care m-a pătruns din cap până în tălpile picioarelor, dar când am pus mâna să pipăi firul auriu, am simţit că-i pericol, ca şi cum aş fi atins un fir de înaltă tensiune, iar corpul meu pământesc a fost gata să se descompună că nu a putut suporta acea înaltă putere. Nu pot exprima ce am simţit în acel moment, dar mi-am dat seama că în trupul pământesc nu-i cu putinţă să suporţi acea putere. Am lăsat repede firul strigând: "Tată, de ce nu mi-ai spus că firul acela auriu e înalta şi minunata putere a Duhului Sfânt pe care nu o poate suporta decât trupul ceresc? Doar ai ştiut că eu sunt în trup pământesc şi uite, era gata să mi se descompună trupul." Atunci, cu o bunătate cerească în glas, tata mi-a spus: "Cum, tu nu ai ştiut că acest cal de foc e puterea Duhului Sfânt? Nu ştii tu căci carul de foc ce s-a arătat când a fost răpit Ilie a fost puterea Duhului Sfânt şi Duhul Sfânt este cel ce face

transformarea unui corp pământesc într-un corp ceresc? Duhul Sfânt e cel ce ne înalţă şi tot prin puterea Duhului Sfânt putem coborî la clipeala ochilor, ca îngerii; putem apărea şi dispărea, acesta este corpul ceresc. Tot prin puterea Duhului Sfânt se va face şi răpirea. De aceea e nevoie să aveţi Duhul Sfânt să-L păstraţi şi să nu-L întristaţi, ca să aveţi parte de răpire."

Eu mă frământam în mintea mea cum de a venit tata înapoi, că ştiam că a murit. Atunci mi-am amintit că între oameni este vorba că atunci când visezi că un mort vine înapoi, "vine să ducă pe cineva din familie." Ştiam că cea mai mare dintre surori era bolnavă grav de la moartea tatălui; la înmor-mântare, din cauza întristării şi a slăbiciunii, a leşinat de două ori. După înmormântare a fost mult timp internată în spital, iar medicii i-au dat diagnosticul de leucemie. Eu, ştiind-o bolnavă, m-am gândit că tata a venit după ea, dar nu vrea să ne spună nimic ca să nu ne întristăm. M-am gândit atunci să-l întreb pentru ca să nu vină această întristare peste noi fără veste. Am zis: "Ştii tată, de la înmormântarea dumitale sora noastră este grav bolnavă - medicii spun că are leucemie. Dacă pentru asta ai venit, spune-ne ca să ştim mai dinainte, să ne pregătim sufleteşte, înţelegând că acesta este planul lui Dumnezeu, căci ar fi mult mai greu să vină asta aşa, dintr-o dată peste noi, fără să ştim nimic." Tata s-a uitat cu dragoste la noi şi ne-a răspuns: "Copii, ce bine ar fi pentru ea să fie acolo sus la locul de odihnă - ar fi în bucurie şi pace. Pentru ea ar fi mult mai bine acolo decât pe pământ, dar să nu vă frământe gândul acesta acuma: ea nu va muri, va rămâne între voi că e lipsă de ea să mai rămână, să vă sfătuiască, să vă mai ajute. Ea se va face bine căci e hotărât să mai rămână pe pământ." Atunci m-am gândit: "Uite cu ce luciditate vorbeşte tata; el nu e în duh, deşi dacă ar veni cineva să-l vadă, ar zice că nu e el, ci un duh, o arătare." Atât eram de bucuroasă şi-l mângâiam pe mâini zicând în mine: "Ce-mi pasă ce-ar zice alţii - eu ştiu că e tatăl meu în corp ceresc." Mi-am amintit că Domnul Isus când s-a arătat ucenicilor după învierea Sa, ucenicii se gândeau că e un duh sau o nălucă şi El le-a cerut ceva de mâncare şi a mâncat în faţa lor peşte fript şi fagure de miere, ca să le arate că nu este doar un duh, ci un trup ceresc cu viaţă. Atunci m-am gândit să-l încerc pe tata cu mâncare, ca să văd dacă e el, sau numai duhul lui. L-am întrebat: "Tată nu ţi-e foame, n-ai vrea să mănânci ceva?" şi el a răspuns "Ba da, dă-mi ceva de mâncare." Eu ştiam că-i plăceau foarte mult strugurii şi nu-i refuza niciodată, aşa că i-am adus o farfurie cu struguri copţi, frumoşi, cu boabe mari. Tata a luat struguri şi a mâncat cu poftă. Mă uitam la el şi mă gândeam cu bucurie: "E tata, e chiar el, nu e numai un duh. Este el personal în trup ceresc, că mănâncă la fel ca Domnul Isus după înviere."

Apoi tata ne-a spus: "Pentru că aţi plâns mult după mine şi v-a fost dor de mine, mi s-a îngăduit să vin să mă vedeţi, să vă spun cum este acolo unde suntem şi ne odihnim, şi cât de mult ne bucurăm când vine Domnul Isus şi stă de vorbă cu noi. Încă un lucru să ştiţi: noi ştim ce faceţi voi pe pământ. Din când în când ni se îngăduie să vă vedem, dar voi nu ne vedeţi pe noi. Acum v-am spus tot, de aceea să nu mai plângeţi după mine că nu are rost; dacă mai plângeţi, Îl întristaţi pe Domnul Isus. El m-a luat din dureri şi suferinţă, m-a dus la odihnă şi fericire, aşa că nu aveţi de ce să mai plângeţi după mine."

La aceste cuvinte m-am trezit din vis. Eram plină de bucurie că l-am văzut pe tata în trup ceresc, că am vorbit cu el şi tot ce mi-a spus a fost minunat; cel mai minunat lucru a fost că eu vedeam tot ce-mi povestea tata şi fiind trează atunci, mă gândeam la tot ce am văzut plină de bucurie. Deodată am auzit la geam afară, o melodie minunată cântată, parcă, de o orchestră simfonică. M-am gândit: "Cine poate fi aşa de dimineaţă la colindă? Crăciunul a trecut - nu pot fi colindătorii. Ajunul Anului Nou nu e încă. Oare cine vine să cânte? Cine poate fi?" M-am ridicat repede şi m-am uitat pe geam: a fost ceva extraordinar. L-am văzut pe tata stând în picioare cu un acordeon în braţe, dar sunetele muzicii nu erau ca de la un simplu acordeon, ci era o simfonie deosebită, cântată ca de o orchestră întreagă. Tata cânta şi cu vocea, nişte cuvinte bine înţelese de mine. Intr-adevăr, tata cânta foarte frumos în timpul vieţii lui. În tinereţea lui, a cântat ca şi cantor, în strană la biserică, până l-a chemat Domnul la pocăinţă. Felul în care cânta acum însă, era ceva ceresc. Eu cântam după el cuvintele cântării şi căutam să le memorez cât mai bine. Pe masă aveam casetofonul şi m-am ridicat repede să înregistrez; când am apăsat pe clapa de înregistrare, tata n-a mai cântat; a dispărut. Domnul a îngăduit să rămână în mintea mea versurile cântării şi melodia, dar eu fiind în trupul pământesc, vocea mea slabă e ca un instrument dezacordat în comparaţie cu felul în care cânta tata cu glasul lui ceresc.

Se poate înţelege din textul cântării că e cântată de cineva care a ajuns deja la Domnul Isus, şi nu de o persoană care încă e pe pământ. Copiii care erau cu mine în casă nu l-au văzut, nici nu l-au auzit. Iată cuvintele cântării:

Curând de tot se va sfârși
Orice suspin de pe pământ,
Acolo sus ne-om întâlni
Și nu ne vom mai despărți.

Cor: Înainte dar să înaintați și înapoi să nu vă dați
Căci Domnul vă va întări spre El înainte să păşiți.
'Nainte să înaintați prin Duhul Sfânt, nu vă-nfricați
Căci Domnul vă va întări spre El înainte să păşiți.

Căci în curând ne-om întâlni
Și nu ne vom mai despărți
Acolo nu mai sunt dureri
Și nici lacrimi, nici întristări.

Curând ajunge-ve-ți și voi
Și iar vom fi-mpreună toți
Și nu ne vom mai despărți
Cu Domnul vom fi în vecii.

- Amin -

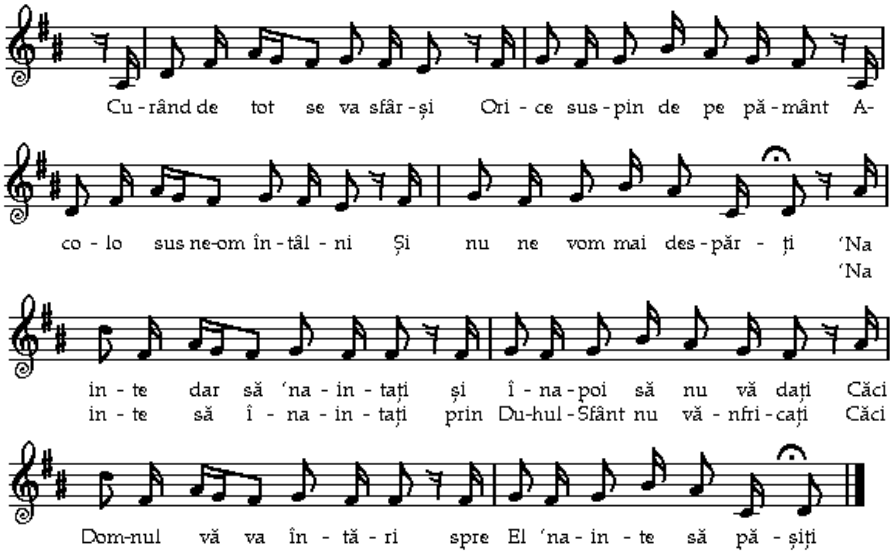
Cu - rând de tot se va sfâr - și Ori - ce sus - pin de pe pă - mânt A-
co - lo sus ne-om în - tâl - ni Și nu ne vom mai des - păr - ți 'Na
'Na
in - te dar să 'na - in - tați și Î - na - poi să nu vă dați Căci
in - te să Î - na - in - tați prin Du-hul - Sfânt nu vă - nfri - cați Căci
Dom-nul vă va în - tă - ri spre El 'na - in - te să pă - șiți

După al şaselea copil, am rămas tare slăbită şi anemică, din cauză că adeseori aveam slăbiciuni la inimă, dureri de ficat şi fiere şi nu puteam mânca aproape nimic. Când copilul avea vreo 5 luni, Domnul m-a pus la o probă în care recunosc că m-am clătinat. Domnul a fost aşa de bun însă, că m-a ridicat şi m-a întărit, zicându-mi ca lui Petru când era să fie acoperit de valuri: "Puţin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?"

Crezând că iarăşi am rămas însărcinată şi văzându-mă slăbită şi bolnavă, am început să mă frământ, întrebându-mă ce voi face, cum voi rezista şi cum o voi duce până la capăt pentru că eu abia puteam sta pe picioare. Intr-o seară am plâns înaintea Domnului, spunându-I starea mea şi neputinţa trupului meu: "Doamne, copilul ce-l am este aşa de mic - trebuie încă purtat pe braţe - şi altul îi va lua locul aşa de repede?" Am simţit că nu fac bine; Domnul e olarul, iar eu sunt lutul şi El este stăpân să facă ce vrea. Am început să plâng în faţa Domnului, cerând iertare că am îndrăznit să-I încurc planurile cu gândurile mele nepotrivite; iar dacă e hotărât să mai am un copil aşa de repede, El mă va putea întări, dându-mi sănătate şi putere. Cum plângeam, căindu-mă de murmurul meu şi rugându-L pe Domnul să nu mi-l ia în seamă, Domnul mi-a vorbit. La ora două noaptea am auzit o voce strigând: "Femeie, pentru ce te-ai întristat în inima ta, spunând că eşti slăbită şi bolnavă şi nu vei putea rezista şi vei cădea sub povară? Iată că nu este aşa cum crezi, că doar ţi-am încercat credinţa. Iată, îţi spun: nu vei purta pe braţe un alt copil, până cel ce îl ai va împlini 2 ani. Atunci îţi voi trimite altul. Dar iată, mai sunt mulţi copii, care am hotărât să-i trimit pe pământ şi privesc în familii unde să-i trimit, căci mulţi se împotrivesc naşterii de copii, iar mamele cu mulţi copii plâng înaintea mea şi suspină că le este greu şi cad sub povară; nimeni nu le ajută şi nu mai pot duce greul pe umeri. Suspinele mamelor au ajuns până la Mine, pentru că în loc să fie îmbărbătate, chiar în poporul Meu sunt mulţi ce le batjocoresc că nu sunt înţelepte şi de aceea şi-au luat pe umeri povară mai grea decât pot duce.

Dar iată, Eu am trimis copii în familii, nu cu scopul de-a face mamele să cadă sub povară, ci ca să încerc prin aceste familii pe cei ce au puţini copii, pe cei care nu au copii de loc şi pe tineretul bisericii. Eu am îngăduit să fie sărac şi bogat pe pământ, pentru ca cel bogat să fie încercat prin cel sărac: dacă îşi întinde mâna şi dă celui sărac, dacă dă celui lipsit din mâna lui şi îmbracă pe cel gol, dacă face loc în casa lui pentru cel nenorocit şi fără adăpost, va fi răsplătit, dar de nu va face aceste fapte, va fi osândit. Tot aşa, am hotărât în planul Meu să încerc, prin familiile încărcate cu copii şi greutăţi, pe alţii: le-am pregătit teren să poată lucra şi vor fi răsplătiţi de Mine. Şi familiile cu puţini copii, şi cele fără copii şi tineretul pot să ajute mamele la creşterea copiilor, pot să îngrijească de orfani şi de văduve; decât să-şi risipească timpul fără folos, să ajute pe cei în nevoie. Dar suspinele şi gemetele celor nenorociţi au ajuns până sus, căci cei mai mulţi trec nepăsători pe alături şi nenorociţii gem sub povară. Ba mai sunt şi loviţi cu lovituri grele. Unii aduc cuvinte de ocară mamelor: <De ce au făcut copii, dacă nu sunt în stare să îi crească?> Pentru aceste fapte şi ocări, vor fi traşi în curând la judecată. Ca semn că Eu am vorbit, când copilul ce-l porţi va împlini 2 ani, atunci îţi voi da altul.

M-am cutremurat înaintea Domnului auzind planul Lui şi scopul Lui cu privire la familii, de ce în unele familii sunt mulţi copii, în altele puţini, iar în altele deloc. Ce minunat este Dumnezeu, cât sunt de nepătrunse planurile Lui şi cum nu se potrivesc gândurile noastre cu gândurile Lui! Cuvântul Domnului s-a împlinit întocmai: când copilul a împlinit 2 ani, am primit pe braţe pe al 7-lea copil, căruia i-am pus numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi), căci am zis: "Dumnezeu este cu noi mamele şi ne ajută să creştem copiii ce ni i-a dat." Soţul i-a pus şi numele Iosif, nume care îi plăcea lui foarte mult. Domnul m-a întărit prin această lucrare, dar Satan nu s-a dat bătut - s-a hotărât să-mi clatine credinţa şi şi-a încordat arcul pentru săgeata cu care m-a lovit. Dar Dumnezeu a fost cu noi şi a Domnului a fost biruinţa, slavă Lui în veci!

După naştere am fost dusă într-un salon şi nefiind supravegheată, căci era noapte, am făcut o hemoragie, intrând în comă. Dimineaţa, când au venit medicii în vizită, nu ştiau ce s-a întâmplat cu mine, căci nu mai puteam vorbi. Când au văzut sânge sub pat, au analizat fişa mea, şi văzând că am şapte copii m-au dus repede în sala de operaţie, iar după o intervenţie chirurgicală, şi-au dat seama ce s-a întâmplat. Când m-am trezit eram la reanimare, fiindu-mi puse transfuziile de sânge. Am deschis ochii, am privit la flacon şi mi-am dat seama că primesc sânge, dar simţeam cum picătura de sânge mă arde, şi la inimă simţeam o arsură puternică. Mi-a venit în gând că Domnul Isus a murit pe Golgota pentru că, din trupul Lui, sângele s-a scurs picătură cu picătură, iar eu mor că primesc sânge. Simţeam picăturile de sânge ca otravă pentru corpul meu. Asistenta ce mă supraveghea a ieşit afară, ştiind că transfuzia durează mult. Pe mine m-au pornit nişte frisoane puternice şi trupul meu se

zbătea fără nici un control pe pat, în mari arsuri. Din cauza zbaterilor, mi-a ieşit acul din venă şi sângele s-a scurs pe pat. Eu m-am mai liniştit când sângele nu a mai curs în venă. Când a crezut asistenta că e terminată transfuzia, a venit să mă vadă şi m-a certat când a văzut sân-gele pe cearceaf. A crezut că eu am scos smuls acul, dar i-am spus ce s-a întâmplat, că din cauza frisoanelor puternice s-a smuls acul. Ea a schimbat cearceaful şi a zis să nu spun la nimeni că nu m-a supravegheat, ca să nu o sancţioneze.

Eu I-am mulţumit Domnului că nu m-a lăsat să primesc acel sânge pe care corpul meu nu-l primea. Medicii mi-au făcut apoi analizele să vadă cum a reacţionat sângele şi au constatat că, corpul nu a primit sângele acela şi de aceea am făcut hepatită cronică de tip "B". Medicii au spus că ei au vrut să mă ajute, dar corpul meu a făcut o altă reacţie. Dacă ar încerca să-mi mai dea sânge ar fi fatal. Mi-au spus că mă vor duce la un spital de boli contagioase, iar copilul va rămâne la maternitate până se va vedea ce este cu mine. Eu m-am necăjit foarte mult atât pentru copilul meu, cât şi pentru mine şi ceilalţi şase copii ce-i aveam acasă. În timpul consultaţiei, medicii mă jigneau în tot felul: "Sunteţi pocăiţi proşti! Acum e bine să mori şi să-ţi rămână copiii pe drumuri? Nu ţi-am spus de câte ori ai fost în maternitate să nu mai faci copii, că ai să mori? Acum să vedem, vine Dumnezeu să te vindece?" Multe alte cuvinte din acestea mi le aruncau fără nici un pic de milă sau simţ omenesc, cum s-ar fi căzut unor cadre medicale. Din această cauză, de câte ori intra un medic în salon, tresăream la gândul că o să mă certe iarăşi.

Era într-o joi seara. Ştiam că era adunare, iar la sfârşitul programului se face rugăciune pentru bolnavi. Fraţii şi surorile se rugau la acea oră. Mi-am tras pătura pe faţă şi am început a plânge în faţa Domnului, chemându-L pe El, care de atâtea ori m-a vindecat şi mi-a ajutat, să vină şi de data asta, să se opreas-că la patul meu, să-mi dea vindecare prin rănile Lui. Deodată am simţit că cineva a ridicat pătura de pe faţa mea. M-am uitat să văd cine este şi am văzut un medic care mi-a zis: "Trebuie să-ţi fac o injecţie intravenoasă pentru că ai primit sânge care nu ţi s-a potrivit. Tot sângele îţi este infectat. După ce îţi voi face injecţia aceasta, sângele îţi va fi vindecat, te vei face bine şi nu vei mai merge la spitalul de boli contagioase." M-am uitat la mâinile mele ca să văd pe care să i-o dau; în urma perfuziilor şi transfuziilor, ambele mâini îmi erau învineţite şi mă gândeam că o să-mi găsească vena foarte greu. Dintr-o singură încercare, medicul mi-a găsit vena. M-am uitat la siringă, care era albă de tot, iar gradaţia era aurie. Medicul m-a privit blând şi era milos cu mine: "Nu-ţi fie frică - nu vei muri, te vei face bine, vei merge acasă la copii, nu vei mai merge la alt spital, îţi vor înceta durerile imediat şi vei putea să te scoli sus." Văzând ce frumos vorbeşte cu mine, ca nici un medic până atunci, m-am uitat la ecuson să-i văd iniţiala numelui, ca să-i spun soţului meu să îl caute, să fie atent cu el pentru că s-a ocupat de mine şi s-a purtat atât de frumos. Oricât am privit, nu am putut descifra iniţiala numelui, părându-mi foarte rău că nu ştiu ce medic este. Injecţia mi-a făcut-o foarte încet, în timp ce vorbea cu mine. A scos apoi acul zicându-mi: "Acum te poţi scula, căci eşti vindecată. Spune-i medicului ce va fi dimineaţa, să-ţi semneze fişa de externare din spital căci tu eşti sănătoasă." Apoi a început să cânte o cântare, dar nu în limba românească. Eu nu am înţeles cântarea, dar o putere mare a venit peste mine. Am înţeles că el cânta în limbi cereşti şi puterea ce a venit peste mine a fost de la Duhul Sfânt.

Am vrut atunci să-l privesc în faţă, dar el s-a înălţat deasupra patului meu; doar haina albă am mai văzut-o dispărând prin tavan. Tresărind, mi-am dat seama că a fost Medicul Suprem, Domnul Isus care m-a vindecat. M-am ridicat din pat simţind vindecarea deplină, fără nici o slăbiciune în corp. Toată noaptea n-am mai putut de bucurie că Domnul m-a vindecat şi nu voi mai merge la alt spital. Cu slabele mele cuvinte am mulţumit Domnului, dar ştiu că pentru atâta milă şi îndurare, nu am mulţumit îndeajuns. Am plâns spunându-I: "Primeşte lauda inimii, a buzelor şi a lacrimilor ce le vărs cu mulţumire la picioarele Tale Isuse, iar ce nu pot completa, rămân datoare în ceruri, când mă vei duce la Tine, să-Ţi mulţumesc cât va ţine veşnicia."

Când a venit medicul de servici dimineaţa, eu şedeam pe pat şi citeam în Biblie. Când m-a văzut, m-a întrebat: "Ce s-a întâmplat? Cum te simţi de te-ai putut ridica din pat?" Eu i-am răspuns: "Domnul doctor, eu nu mai sunt bolnavă. Nu ştiu dacă dumneavoastra aţi citit această carte, Biblia, în care scrie că Dumnezeu vindecă bolnavii. Eu cred această carte şi pe mine m-a vindecat Dumnezeu. Vă rog să mă lăsaţi acasă; nu voi mai merge la alt spital căci nu mai sunt bolnavă." Foarte amabil, el a răspuns: "Şi eu am citit Biblia, părinţii mei sunt credincioşi - eu nu sunt credincios, dar cred ce scrie în Biblie. Un lucru trebuie să-ţi spun: pe fişa ta e scris diagnosticul şi analizele care sunt foarte rele. Pentru noi, medicii, nu vorbeşte credinţa, ci analizele; eu nu-ţi pot semna ieşirea din spital dacă analizele sunt rele. Nouă ne trebuie justificare - analizele vorbesc." I-am zis: "Da, vă înţeleg, sunt de acord cu dumneavoastră; faceţi-mi analizele şi veţi vedea că nu mai sunt bolnavă." A sunat la

laboratorul de analize şi a venit o asistentă căreia i-a spus să-mi facă analizele cu mare atenţie, că vrea să fie sigur pe ele; când vor fi gata, să le aducă la mine în salon că va veni să le vadă. Mi-a făcut analizele şi aşteptam şi eu cu nerăbdare să văd care este rezultatul. Când a venit asistenta cu fişa cu analizele, am întrebat-o care este rezultatul şi mi-a spus că toate sunt foarte bune şi nu mai am nimic.

Medicul a venit şi le-a văzut şi a zis: "Da, acum cred şi eu că s-a întâmplat o minune!" M-a bătut pe umăr spunându-mi că mâine voi pleca acasă, semnând fişa de externare chiar atunci. Acesta este Domnul care la clipeala ochilor vindecă şi face minuni la care şi medicii trebuie să recunoască lucrarea lui Dumnezeu.

Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, că nimeni nu-i ca El în cer şi pe pământ. Mi-a dat din nou prilejul să zic şi eu ca David: "Ajutorul meu vine de la Domnul care a făcut cerurile şi pământul." Slavă Lui în veci, Amin.

DUBLA BINECUVÂNTARE

Înştiinţare, 1983

Într-o noapte, am visat din nou un vis, din care am înţeles că voi mai primi o binecuvântare de la Domnul. Mi se părea în vis că am trecut printr-un oraş, ajungând într-un loc deschis ca într-o piaţă, unde era strânsă multă lume. Eu eram parcă cu o soră şi ne-am apropiat să vedem şi noi de ce e atâta lume strânsă. Acolo era ca un fel de tribună şi o fiinţă îmbrăcată în alb stătea în picioare, ţinând în braţe un bebe mic, într-o periniţă albă. Se rotea în jur la femeile strânse curioase să vadă ce este acolo, zicându-le: "Mamelor, care dintre voi vreţi să primiţi fetiţa aceasta să o creşteţi? Ea trebuie să se nască pe pământ şi mama care trebuie să o aibă, nu o primeşte. Care dintre voi vreţi să o primiţi? Uitaţi-vă cât e de frumoasă! Cine vrea să o primească?" Nimeni nu a răspuns nimic. Unele femei văzând că e un copil pus ca la licitaţie, au zis: "Nu ne trebuie, că suntem sătule de copii; altceva dacă s-ar fi dat, dar nu copii." Cum am ajuns şi eu în faţa tribunei, fiinţa aceea s-a oprit cu privirea la mine, zicându-mi: "Mamă, n-ai vrea să primeşti fetiţa aceasta?" Eu am răspuns: "Mie îmi plac copiii, dar eu sunt bolnavă şi mai am acasă încă 7 copii pe care trebuie să-i cresc. N-am pe nimeni să mă ajute, n-am mamă, n-am frate şi n-am soră să mă ajute la creşterea lor şi mi-e tare greu." N-a mai insistat, a trecut pe la alte mame, rugându-le şi pe ele să primească fetiţa, dar nimeni nu a vrut-o. Atunci a strigat cu glas tare să se audă cât mai departe: "Cui va vrea să primească această fetiţă, i se va da o dublă binecuvântare. I se va da binecuvântarea hotărâtă pentru că primeşte fetiţa şi i se va da şi binecuvântarea hotărâtă pentru familia care trebuia să o primească!" Nimeni nu a vrut-o nici atunci, ba unele mame au zis: "Ne lipsim de dubla binecuvântare, decât să mai avem un copil." S-a oprit din nou la mine şi a zis: "Primeşte-o mamă căci vei primi dubla binecuvântare." Sora ce era cu mine mi-a zis: "Aşa de milă mi-e că nu vrea nimeni să ia fetiţa, încât aş primi-o eu, dar nu pot, că sunt necăsătorită şi ce ar zice alţii despre mine? Dar ia-o tu, că eu mă leg că voi veni să te ajut să o creşti, ca să nu-ţi fie aşa de greu." I-am spus fiinţei că o voi primi eu, căci sora "D" este prietena mea şi mi-a promis că vine şi mă ajută să o cresc. Am luat fetiţa pe braţe şi am plecat împreună cu prietena mea.

Trezindu-mă, i-am spus soţului că Domnul ne va mai da o fetiţă. Soţul meu s-a bucurat, că el iubeşte foarte mult copiii. Duminică am întâlnit pe sora "D" la adunare şi la terminarea programului, i-am spus: "Tu nu ştii că te-ai legat în faţa Domnului că mă vei ajuta să mai cresc o fetiţă?" Ea s-a uitat puţin mirată la mine, apoi i-am spus tot visul. Ea a fost prelucrată de Domnul şi a zis: "Da, eu vin să te ajut şi în timpul sarcinii, şi când Domnul ţi-o va da; o s-o creştem împreună." În 4 septembrie 1983, am primit fetiţa, dubla binecuvântare, cu numele Geanina. Sora "D" a venit şi m-a ajutat să o cresc, spunându-mi: "Aceasta este şi fetiţa mea." Ea o iubeşte pe fetiţă, dar şi fetiţa o iubeşte mult. Fetiţa e deosebit de înţeleaptă, blândă şi retrasă - e cu adevărat o binecuvântare. În continuare vreau să relatez mai pe larg înştiinţarea pe care mi-a dat-o Domnul împreună cu dubla binecuvântare.

În Ps. 103:2-4, David zice, insuflat de Duhul Sfânt: "Binecuvântează suflete pe Domnul şi nu uita nici una din binefacerile Lui; El îţi iartă toate fărădelegile tale, El îţi vindecă toate boalele tale, el îţi izbăveşte viaţa din groapă, El te încununează cu bunătate şi îndurare." În tot restul psalmului, vrea să arate cât de mare este îndurarea Domnului pentru cei ce se tem de El, şi negăsind cu ce să o egaleze, zice: "Cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El." De aceea, el repetă mereu în acest psalm: "Binecuvântaţi pe Domnul" şi încheie cu cuvintele: "Binecuvântează

suflete pe Domnul." Ce bine ar fi, ca şi sufletul nostru, să binecuvânteze necontenit pe Domnul şi să nu uităm nici una din binefacerile Lui, căci dacă David a avut motive să binecuvânteze pe Domnul spunând: "Lăudaţi pe Domnul căci este bun, căci în veac ţine îndurarea Lui", eu cred că şi noi avem destule motive ca să-L lăudăm pe Domnul, căci a fost atât de bun faţă de noi, şi ne-a făcut atâta bine, încât toată viaţa nu suntem în stare să-I mulţumim îndeajuns.

Intre multele binefaceri, ce le-a făcut Domnul sufletului meu, familiei mele şi personal mie, vreau să arăt în aceste rânduri cea mai recentă lucrare pe care mi-a arătat-o Domnul, care este ca o hrană proaspătă pentru sufletul meu şi pentru toţi cei ce iubesc pe Domnul şi aşteaptă venirea Lui. Vreau să spun de la început, că nu voi putea reda, în slabele mele cuvinte, minunăţia lucrării Domnului, că nu sunt în stare să descriu decât într-o mică măsură tot ceea ce Domnul a arătat, pentru că, prin cuvinte omeneşti nu se poate reda splendoarea, strălucirea şi tăria prezenţei Domnului când ni se arată, deoarece trupurile acestea nu pot suporta deplina Sa strălucire şi splendoare.

In data de 8 septembrie 1983, mă aflam în spitalul maternităţii din Arad, după ce Domnul m-a cinstit cu a opta odraslă, care a întregit mai mult podoaba căminului nostru. Nu pot să trec fără a aminti că această sarcină am purtat-o aproape cel mai greu din cele opt: din prima lună şi până la sfârşit, am fost încercată prin mai multe suferinţe care mi-au îngreuiat şi mai mult povara, încât de multe ori, de n-ar fi fost mijlocirile celor ce au simţit alături de noi, înaintea Domnului, aş fi căzut sub cruce, căci vrăjmaşul a căutat, în mai multe rânduri, să rupă chiar firul vieţii mele. Chiar din prima lună, a început să mă supere rău inima, până când într-o seară am ajuns într-o stare de leşin, timp de două ore, în care timp am văzut un sol al Domnului care mă ducea de mână spre locul de odihnă al credincioşilor. Eu plângeam şi mă rugam să nu mă ducă din mijlocul copiilor, să nu lase cei 7 copii ai mei orfani, şi plângeam, zicând că ştiu că acolo la Domnul este bine, că nu mai sunt dureri, nici suferinţe, dar copiii mei sunt prea mici ca să rămână fără nici un sprijin pe pământ. Il rugam pe solul Domnului să-mi spună dacă mă duce la locul de odihnă, sau mă lasă să mă întorc la copii şi el a răspuns că nu-i este îngăduit să-mi spună nimic cu privire la această întrebare, dar atât îmi poate spune: că acolo, când ajungem, nu mai este părere de rău după ce am lăsat în urmă: copii, părinţi sau rude. Durerea despărţirii o simţim numai până ne despărţim de acest trup.

Când m-am trezit din această stare de leşin, am mulţumit Domnului că s-a îndurat de mine, şi mi-a lungit firul vieţii, însă starea sănătăţii mele nu s-a îmbunătăţit, ci dimpotrivă s-a agravat şi mai mult. Au început să mă macine nişte dureri îngrozitoare de ficat, fiere şi crize de rinichi; am ajuns să zac pe pat şi oricine îşi poate da seama cât de greu este să zacă o mamă între 7 copii şi cât de mult se cunoaşte lipsa mamei în casă. Imi era greu şi când venea cineva să mă ajute, căci mă gândeam: "De ce sunt îngăduită atât de mult, încât să zac pe pat şi să fie nevoie să vină altcineva să îngrijească de copii?" Rugam pe Domnul să-mi uşureze crucea măcar atât, încât să mă pot ridica de pe pat ca să-mi pot vedea de treburile principale prin casă, între copii. Domnul a răspuns că sunt cerută la mari încercări şi suferinţe, în care oamenii nu mă pot ajuta; dar de se vor găsi mai multe persoane să intre în mijlocire trei zile, suferinţele şi durerile se vor reduce la jumătate - restul trebuie să duc eu până la capăt. Intr-adevăr, după mijlocirile făcute înaintea Domnului timp de trei zile din partea mai multor fraţi şi surori, în a treia seară, Domnul m-a vindecat de crizele de rinichi şi dintr-o dată mi s-a schimbat şi culoarea feţei, şi am arătat ca un om sănătos. M-am sculat din pat, am putut să mănânc şi să-mi văd de treburile casei. Totuşi durerea de ficat şi de fiere mi-a fost redusă numai la jumătate, după cuvântul Domnului, dar pentru mine şi aceasta a însemnat destul de mult, că nu am mai stat pe pat, ci am purtat restul durerilor pe picioare.

Aşa am trecut până în luna a şasea când din nou m-am îmbolnăvit de aprindere de plămâni care a ţinut o lună de zile. Această boală m-a slăbit atât de mult încât am ajuns iarăşi la pat. Cu toate că doctorii mi-au făcut foaie de internare în spital, eu am refuzat internarea, semnând pe răspunderea mea, fiindcă nu aveam cu cine lăsa copiii să mă pot interna; mai mult de-atât, eu aşteptam izbăvirea tot de la Domnul, că pentru El aceasta nu era o boală mai grea decât altele. Am ajuns aşa de slăbită şi într-un grad aşa de mare de anemie, încât nu mai eram în stare să stau pe picioare. Situaţia s-a agravat atât de mult, încât într-o noapte nu am mai putut rezista la durerile ce le aveam şi simţeam că dacă nu intervine Domnul, eu nu voi mai putea rezista nici până dimineaţa. La ora două noaptea soţul meu a dat telefon la un frate să vină să se roage Domnului pentru mine, căci aveam credinţă deplină că de va veni, Domnul îl va asculta şi voi fi vindecată. Fratele nu a venit însă până dimineaţa, şi eu m-am luptat între moarte şi viaţă toată noaptea. Slavă Domnului că atunci când a venit, la mijlocirea ce s-a făcut, Domnul m-a vindecat pe loc.

Slăbită de atâtea dureri, am aşteptat cu groază mare ceasul uşurării mele, mai ales că la ultimele naşteri am avut complicaţii mari, încât numai mâna lui Dumnezeu m-a ţinut în viaţă; aşteptam cu groază ziua şi ceasul naşterii, căci nu ştiam ce suferinţe îmi vor mai aduce. Medicii îmi dădeau puţine speranţe, însă Domnul m-a înştiinţat că de se va face o cerere cu jertfă de trei zile anume pentru acest scop, voi trece prin cuptorul care îmi stă în faţă, dar voi putea zice că Domnul a fost cu mine şi nu am simţit flăcările din cuptor. Aceste zile au fost aduse înaintea Domnului şi în vederea acestui lucru mi s-a făcut şi ungerea cu untdelemn. De aceea pot să spun şi eu ca David: "Binecuvântează suflete pe Domnul şi nu uita nici una din binefacerile Lui." Domnul a fost aşa de bun cu mine, că m-a trecut peste ceasul ce-l aşteptam cu atâta groază mult mai uşor ca în alte dăţi; chiar din prima zi m-am putut ridica fără să am nevoie de ajutorul cuiva.

Totuşi cea mai minunată lucrare a fost înştiinţarea ce mi-a arătat-o Domnul şi binecuvântez Numele Lui. El este Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, El este Învierea şi Viaţa, El este Domnul şi Răscumpărătorul nostru, iar noi suntem poporul Lui, turma pe care o povăţuieşte dreapta Sa. Prin această lucrare, El a căutat să ne trezească duhul minţii noastre, ca să ne pregătim în vederea venirii Sale. Domnul să ne ajute pe toţi la aceasta. Nu pot reda amănunţit tot ce Domnul mi-a arătat, dar măcar într-o mică măsură, aş dori să arăt, din ce mi-a rămas în minte. Această lucrare nu s-a dat numai pentru mine personal, ci pentru toţi cei ce iubesc pe Domnul şi aşteaptă ziua venirii Lui. Mi s-a spus să fie răspândită în popor, căci e dată pentru trezirea poporului, în vederea pregătirii pentru venirea Domnului care îşi va răpi Biserica în scurtă vreme.

PARTEA ÎNTÂI

Mi se părea că mă găsesc în mijlocul unui popor foarte mare la număr: cât cuprindeam cu ochii erau numai credincioşi care stăteu în picioare înaintea Domnului. Deodată a apărut deasupra o lumină foarte puternică, cum apare fulgerul pe cer, cu deosebirea că fulgerul apare şi dispare, însă lumina aceasta a rămas într-un nor luminos cam la trei metri deasupra poporului şi din lumina aceea se auzea vocea Domnului ca un glas de tunet şi tot poporul era cuprins de groază. Mie mi s-a îngroşat limba în gură şi nu am mai putut mişca buzele de frica Domnului. Am vrut să repet cuvintele Domnului ca să nu pierd conţinutul lor, căci era de mare valoare, dar nu am putut vorbi. Totuşi, aproape de sfârşitul lucrării, am primit din nou putere şi am început să rostesc cu glas tare ce am auzit pe Domnul spunând. Atunci m-am trezit din vis, că eu vorbeam cu voce tare ce am auzit, dar au fost ultimele cuvinte. M-am ridicat şi m-am dus afară din salon şi am scris cuvintele Domnului ce le-am auzit, ca să nu le uit. Şi iată care au fost aceste cuvinte: "Iată ce zice Cel ce e Viu în vecii vecilor, Acel ce era, este şi o să vină în curând către tine poporule. Cercetează-ţi căile şi umbletele, căci iată mersul tău nu-i bun şi umbletele tale nu Îmi sunt plăcute, căci şchiopătezi pe cărare. Schimbă-ţi mersul şi intră în alinierea dreaptă şi înaintează după plan în vederea orânduirilor drepte înspre punctul de neprihănire şi sfinţenie, căci iată vine vremea, în scurt timp, şi nu-i mult şi va trebui să dai socotelă de nădejdea care este în tine, şi dacă astăzi nu-ţi iei hotărâri noi de trezire, sfinţenie şi apropiere de Mine, nu vei putea sta în picoare în ziua şi vremea aceea. Dar cu cei ce se sfinţesc, Mă ascultă şi Mă preţuiesc, voi face în vremea aceea lucruri mari şi voi dovedi în faţa celor ce nu Mă cunosc că sunt copiii Mei, şi voi întări mărturia lor prin semne şi minuni. Da, Amin, da Amin, vin curând. Pregătiţi-vă că timpul e scurt, zice Cel ce-i viu în vecii vecilor, Cel ce vine în scurtă vreme şi va răpi Biserica."

După ce am scris aceste cuvinte, m-am întors din nou în salon în pat şi cugetam la tot ce s-a dat şi îmi făceam eu personal control asupra stării mele şi mă întrebam: "Care sunt umbletele care nu-I plac Domnului?" şi Duhul Domnului din nou a continuat lucrarea. Mă vedeam ca în mijlocul unui popor mare la număr. Cuvintele Domnului au produs aceleaşi frământări şi întrebări în inima poporului, şi se întrebau: "Care este mersul care nu e bun pe cărare, care sunt umbletele care nu sunt plăcute Domnului şi care sunt hotărârile noi pe care le cere Domnul?" Poporul cerea ca Domnul să-i spună mai amănunţit tot ce nu era plăcut Domnului şi ce hotărâri noi să ia. Duhul Domnului care cunoştea toate întrebările poporului, a răspuns, dar de data aceasta nu cu glas ca de tunet, ci cu glas mângâietor, ca de mamă ce îşi sfătuieşte copiii: "Iată mersul care nu este bun şi umbletele ce nu Îmi sunt plăcute şi şchiopătarea ta, poporule, pe cărare: **Legături străine, poveri străine şi mâini întinate.**"

A arătat câteva puncte din **legăturile străine:** vorbiri de rău, clevetiri, minciuni, cugete întinate şi împotrivire la naştere de copii. **Poverile străine** sunt: ura, cearta, mânia, iuţimea, strigarea, murmurul, cârtirea şi mândria; iar **mâinile întinate**: certuri, neînţelegeri în familie, lucruri neîngăduite, beţia, necurăţia, curvia, câştiguri mârşave, furtişaguri, lucruri extrase de

la locul de muncă. Acestea sunt punctele de care poporul e vinovat în mai mică sau mai mare măsură. Domnul s-a oprit la fiecare din aceste puncte şi a arătat că unii zic că ei nu sunt vinovaţi, că ei se tem de Domnul şi se păzesc de păcat. Da, în mare, ei se păzesc de aceste păcate, dar vrăjmaşul a reuşit pe nesimţite să întineze aproape tot poporul dacă nu direct, atunci indirect, şi fiecare ne-am făcut vinovaţi înaintea Domnului. Domnul a arătat că mulţi zic că nu sunt vinovaţi de **vorbirea de rău** şi ei nu vorbesc de rău pe nimeni şi nu aduc vorbe de ocară la adresa nimănui, dar totuşi Domnul a zis că tot poporul în întregime, e vinovat de acest păcat, din pricină că noi purtăm vorbele din gură în gură, de la unii la alţii, câte o vorbă despre unele persoane, şi de cele mai multe ori sunt vorbe neadevărate şi fără nici un temei. Noi nu ne dăm seama că prin aceste vorbe duhurile vătămătoare au scopul să aducă ponegriri şi dispreţ la adresa unor persoane şi astfel vrăjmaşul are câştig; dragostea şi iubirea care sunt legătura desăvârşirii, se răcesc între fraţi şi în schimb se disprețuiesc şi se judecă unii pe alţii.

In al doilea rând duhurile vătămătoare au scopul să arunce dispreţ şi ponegriri asupra lucrătorilor, asupra vestitorilor Cuvântului, asupra proorocilor şi asupra tuturor acelora ce au o slujbă încredinţată din partea Domnului ca, auzindu-se anumite vorbe la adresa lor, să fie disprețuiţi şi să nu li se mai primească sfaturile, îndemnurile, orice cuvânt de învăţătură, şi chiar Cuvântul Domnului dat prin prooroci să nu mai fie primit, din pricina acestor duhuri care prin vorbirea de rău aduc dispreţ şi ocară asupra multora. S-a mai arătat că unii zic că ei nu vorbesc de rău şi nu mint, ci spun numai ce au văzut făcând pe vreun frate sau pe vreo soră. Domnul a arătat că nici aceasta nu este îngăduit: dacă ai văzut tu personal pe cineva păcătuind, trebuie să ai îndrăzneală să-i spui tu personal că ceea ce a făcut nu este bine şi apoi să te rogi împreună cu el ca Domnul să-l izbăvească din acea stare. Dacă nu procedezi aşa şi mergi şi spui la alţii şi lui nu ai îndrăzneala să-i spui, tu personal eşti vinovat că nu te-ai descărcat de acel păcat spunând persoanei în cauză, ci ai spus la alţii întinând cugetele la mai mulţi. Dar dacă totuşi vrem să spunem ca un exemplu la alţii, ca să se păzească să nu cadă în cursa aceluiaşi păcat, nu-i voie să spunem numele persoanei care a păcătuit, ca să nu fie disprețuită; căci dacă sufletul acela se căieşte şi-i pare rău, poate primi iertare, dar cei care îi ştiu căderea îl consideră tot căzut, nu-l mai prețuiesc şi-l privesc tot în groapa de cădere. De aceea s-a arătat, că noi trebuie să urâm păcatul, dar de suflet să ne fie milă; să-l ajutăm să se ridice. Nu e voie să i se spună numele - dar să fim vegheatori, să nu cădem şi noi în aceleaşi lucruri. Pentru că nu s-a procedat după Cuvântul Domnului, tot poporul este vinovat de acest păcat.

Apoi s-a spus despre păcatul **clevetirii**: tot poporul în întregime e vinovat şi de acest păcat; deşi unii zic că ei nu clevetesc şi se tem de Domnul, şi veghează asupra gurii ca să nu păcătuiască cu limba şi în adevăr nu toţi clevetesc dar primesc în casă pe clevetitori. Domnul a spus că atunci când intră în casele noastre unii ce umblă cu clevetiri, noi trebuie să avem îndrăzneala să le ieşim înainte, spunându-le că în casele noastre nu-i loc pentru clevetiri şi dacă vor să vorbim, atunci să vorbim din Cuvântul Domnului, să ne rugăm şi să cântăm, să vorbim între noi cu psalmi, cu vorbe duhovniceşti, aşa cum se cuvine unor copii ai lui Dumnezeu. Dar unii nu avem îndrăzneala să le ieşim înainte, ca să nu-i jignim, că au venit în casele noastre, şi chiar dacă nu le dăm nici o atenţie când încep să-şi verse din inimă veninul clevetirii, totuşi zicem din când în când: "Da, se poate, aşa va fi" şi dăm din cap în semn de aprobare sau râdem împreună cu ei. In felul acesta acceptăm păcatul şi ne facem şi noi vinovaţi întinându-ne cu acest păcat al clevetirii. Dacă noi i-am spune de la început: "În casa mea nu-i loc pentru clevetiri" şi s-ar duce la altul care tot aşa i-ar spune, sau s-ar întâlni pe stradă cu altul care tot aşa i-ar spune, acestui duh i s-ar pune bariere în cale şi nu ar înainta în popor aşa de mult. Dar pentru că nu am avut această îndrăzneală, duhul acesta a înaintat, întinând pe tot mai mulţi şi a cuprins aproape pe toţi. Acolo unde se întâlnesc două sau mai multe persoane, se deschide drum acestui duh prin cuvintele: "Ce-ai mai auzit nou? Ai auzit cutare sau cutare lucru?" şi aşa se dă loc acestui duh să înainteze şi astfel tot poporul s-a făcut vinovat de acest păcat înaintea Domnului.

Apoi s-a arătat cum s-a făcut tot poporul vinovat şi de păcatul **minciunii**. Deşi la fel, unii zic că ei nu sunt vinovaţi de acest păcat, că ei se străduiesc să spună numai adevărul şi îşi trec cuvintele prin cântar, ei se păzesc de minciuni socotite mari, dar îngăduie minciuni mai mici şi atunci folosesc vorbe cu două înţelesuri - minciuni mai rotunjite - o iau pe ocolite ca nici să nu mintă, dar nici să nu înţeleagă adevărul cei ce-i ascultă. Dar oricât de rotunjită ar fi o minciună şi orice formă i s-ar da, tot neadevăr se numeşte şi tatăl minciunii e diavolul; atunci când ocolim adevărul, luăm din ce este al lui şi ne facem vinovaţi de păcatul minciunii. Domnul a zis că felul nostru de vorbire trebuie să fie Da-Da şi Nu-Nu, şi tot ce trece peste acestea, vine de la diavolul. Domnul ne pretinde nouă ca unui popor sfânt, să ne încadrăm în această linie dreaptă.

Apoi a trecut la **cugetele întinate** şi a arătat cum mulţi credincioşi de azi zic că dacă nu au săvârşit păcatul în faptă, ci numai în cuget le-a venit, nu e socotit păcat. Dar Domnul a arătat că orice păcat care te-a robit în cuget şi l-ai acceptat, chiar dacă nu l-ai săvârşit în faptă, căci nu ţi s-a dat ocazia ca să-ţi atingi scopul, te face vinovat de cuget întinat şi a arătat câteva exemple: dacă cineva e robit în cuget să se ducă să ia un lucru neîngăduit, sau ceva ce nu îi aparţine şi nu se teme de Domnul că îl vede, dar când se duce la faţa locului, nu-şi poate atinge scopul, fiindcă acolo este cineva şi-l vede, şi nu-şi mai înfăptuieşte planul ca să nu se zică: "Iată şi pocăitul fură", păcatul este socotit ca şi înfăptuit, că el asta a vrut să facă, numai că nu i-a izbutit.

Tot la fel este când sunt neînţelegeri între credincioşi şi în mânia lor le vin în minte cuvinte aspre, grele la adresa altora şi ei zic cuvintele în gând (mincinosule, înrăitule, nebunule, prostule, îndrăcitule), dar se abţin să le pronunţe cu buzele, ca să nu îi audă cei din jur şi să-i dispreţuiască zicând: "Iată ce cuvinte a spus pocăitul." Cugetul a fost întinat şi cel în cauză se face vinovat că a ocărât un suflet răscumpărat de Sângele lui Isus Hristos. Domnul a spus că e cu neputinţă să nu vină aceste cugete străine, dar noi nu trebuie să le dăm loc să-şi facă cuib în cugetul şi în mintea noastră, ci trebuie să cerem sângele Domnului să le îndepărteze de la noi şi să ne dea putere să biruim aceste şoapte şi gânduri străine ce vin în cugetul nostru. Aşa este şi cu cei ce **se împotrivesc naşterii de copii**. Chiar dacă nu înfăptuiesc păcatul şi numai în cuget sunt întinaţi de murmur şi cârtesc împotriva Domnului şi rodul totuşi rămâne, dar nu-i primit cu bucurie, sunt vinovaţi de cugete întinate. Pentru aceste păcate, de multe ori, chiar prin aceşti copii pe care nu i-au primit ca pe o binecuvântare, părinţii vor fi încercaţi şi vor avea mai multe necazuri şi ispite.

Apoi a arătat Domnul poverile străine care ne apasă şi ne trag la pământ de multe ori din pricina nevegherii noastre. Acestea sunt **păcate făcute fără voie**, dar care de multe ori ne înfăşoară aşa de repede, că nici nu ne dăm seama şi vedem că am fost cuprinşi de o iuţime, de o mânie, sau de alte păcate în a căror cursă cădem fără să vrem. Domnul a arătat că noi trebuie să ne dăm toată silinţa ca să nu păcătuim, dar dacă totuşi se întâmplă, ca fără voie, să cădem în aceste păcate, ce de multe ori sunt socotite ca greşeli, să nu descurajăm, să nu ne pierdem nădejdea, ci să cerem Domnului iertare, căci sângele Domnului Isus pentru păcatele noastre s-a vărsat, ca să ne curăţească; să avem îndrăzneală că sângele Lui ne curăţeşte de orice păcat. Noi însă, să nu ne facem obicei a păcătui ca sângele Domnului să ne curăţească, ci să ne dăm toată silinţa ca să evităm păcatul, iar dacă totuşi am căzut, să îndrăznim, că avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, care mijloceşte pentru noi.

PĂCATE FĂCUTE CU VOIA

După aceea, Domnul a arătat despre **mâinile întinate**. Primul lucru cu care ne întinăm mâinile şi nu le putem ridica în sus, sunt: certurile, neînţelegerile şi ciocnirile de vorbe între soţ şi soţie, părinţi şi copii. Din această cauză noi nu suntem ascultaţi când avem în familie diferite cauze pentru care intrăm înaintea Domnului; nu primim răspuns pentru că ne-am întinat mâinile cu aceste lucruri. Dar pe lângă acestea, Domnul a spus că mai sunt şi alte puncte care ne întinează mâinile şi a arătat lucrurile neîngăduite. Fiecărui credincios, a spus Domnul, în momentul în care s-a produs în el naşterea din nou, i s-a dat cunoştinţa asupra binelui şi răului, aşa încât el ştie ce e bine să facă şi ce e rău. Dar pe lângă această cunoştinţă, i s-a dat şi Cuvântul Domnului în care i s-a arătat ce este îngăduit şi ce nu este îngăduit a face. Îndreptarul învăţăturilor sănătoase ne este pus înainte, numai să mergem după el. Pe lângă Cuvânt, mai e la îndemână şi vestirea Evangheliei, prin care Domnul ne aduce aminte tot mereu ce este îngăduit şi ce nu este îngăduit să facem. Pe lângă toate acestea, mai avem şi Duhul Sfânt, care ne călăuzeşte în tot adevărul şi ne învaţă cum trebuie să trăim. Duhul Sfânt ne spune dacă un lucru este îngăduit sau nu este îngăduit să-l facem, dar dacă nu luăm seamă la şoaptele Duhului, El suspină în noi, iar de la o vreme nu ne mai înştiinţează.

Cu toate aceste lucruri prin care putem avea călăuzire, de multe ori unii credincioşi **păcătuiesc cu voia**. S-au arătat unele din păcatele acestea cu voia: orice credincios ştie bine şi cunoaşte că nu trebuie să se poarte necuviincios şi totuşi se îmbracă după moda lumii şi după chipul veacului; acesta e un păcat cu voia. În Cuvântul Domnului scrie să nu te aşezi pe scaunul celor batjocoritori, dar unii totuşi se duc la petreceri, filme, teatre, ştrand şi alte locuri unde e "scaunul celor batjocoritori". Acestea sunt tot păcate cu voia. Tot aşa, credincioşii mai ştiu că nu e voie să bea băuturi alcoolice şi să fumeze, dar totuşi unii fac aceste lucruri - ei nesocotesc sângele Domnului Isus, de aceea vor fi pedepsiţi acum în trup, ca să nu fie pedepsiţi odată cu lumea. De asemenea, curvia şi împotrivirea la naşterea de copii sunt tot păcate făcute cu voia. Aceste păcate sunt făcute având deplina cunoştinţă că nu sunt îngăduite şi cei ce fac aceste păcate vor fi pedepsiţi; căci păcatele unora merg

înaintea lor, iar ale altora merg după ei. De aceea suntem lăsaţi să trecem prin suferinţă mai mult sau mai puţin timp, cum găseşte Domnul cu cale, până ce zgura se dezlipeşte de pe noi. Dar dacă noi murmurăm şi cârtim când Domnul ne trece prin cuptorul de curăţire, atunci aşa cum pe poporul Israel în loc de 40 de zile, l-a purtat prin pustie 40 de ani (ca să ne slujească de pildă nouă ca să nu cârtim şi să nu murmurăm ca ei) Domnul ne va lungi şi nouă suferinţa şi în loc de câteva zile vom suferi o lună, în loc de o lună - un an, sau poate mai mult, până când nu mai cârtim şi ne lăsăm curăţiţi. Atunci se sfârşeşte suferinţa şi se ridică pedeapsa când putem mulţumi Domnului pentru tot ce vine peste noi cu scopul de curăţire; altfel, atât timp cât vom murmura, suferinţa se va mări şi se vor mai adăuga zile la suferinţa noastră.

Apoi s-a mai arătat că un cusur pe care îl are poporul în vrema aceasta este **câştigul mârşav**. Domnul nu îngăduie ca acest popor sfânt al Lui, care în scurtă vreme va fi răpit, să se întineze cu acest păcat, agonisindu-şi câştiguri mârşave. Domnul a spus că nu e păcat dacă un credincios, pe lângă munca de la serviciu, mai poate, prin muncă dreaptă, câştiga ceva. El e împotriva celor ce prin diferite metode, cuprinşi de lăcomie, ajung la aceste câştiguri mârşave cum ar fi: afaceri, negustorie, înşelăciune cu gura şi jocurile de noroc. S-a arătat, că dacă cineva se ocupă cu comerţul, să ceară pe lucrul ce-l vinde numai valoarea reală plus cheltuielile ce le-a avut şi socotind şi timpul pierdut pentru acel lucru; să nu ceară în loc de un preţ, 5-6 sau chiar 10 preţuri - aceasta este socotit câştig mârşav. Tot aşa este şi cu cei ce pentru a câştiga mai mult, înşală pe altul. De exemplu: are ceva de vândut şi el ştie că lucrul ce-l vinde este stricat, slab, sau nu-i bun şi vrea să scape de el dar şi să câştige mult şi îşi laudă marfa (că nu e lucru folosit, sau că e nou, chiar dacă nu e) şi aşa îşi face câştig prin înşelăciune. Nu-i pasă că persoana păgubită îl va blestema, va plânge şi va striga înaintea lui Dumnezeu împotriva lui, când se va vedea înşelată. Aceste lucruri sunt păcate şi chiar dacă cineva şi-a însuşit în felul acesta câştiguri mârşave, Domnul i le va sufla pe altă parte, fiindcă nu se poate să rămână cu ele şi de multe ori pierde dublu, căci i se adaugă şi pedeapsa. Tot aşa e şi câştigul prin loto - nu este plăcut Domnului; banii aceea nu sunt câştigaţi prin muncă dreaptă, şi toţi care şi-au pierdut banii la aceste jocuri le pare rău după ei, şi-i blastămă pe cei ce îi câştigă. Domnul nu acceptă ca poporul Său să se întineze cu câştiguri mârşave. Câştigul celui temător de Dumnezeu este binecuvântat, pe când câştigurile mârşave sunt urâte Domnului. Domnul a mai spus să nu ne uităm cu jind la cel ce se numeşte credincios şi totuşi îşi măreşte venitul prin aceste câştiguri mârşave şi nu are pierderi. Poate că nu i-a venit încă ziua să i le sufle Domnul, sau a fost trezit odată, de două ori, de trei ori şi, pentru că nu a luat seama, este lăsat în pace, dar nu va avea parte de răpire, şi este lăsat ca fecioarele neînţelepte, trecând pe la judecată cu aceste câştiguri şi dând socoteală de cum le-a agonisit.

Apoi a arătat Domnul **furtişagurile** şi lucrurile extrase de la locul de muncă. În vremea aceasta, mulţi credincioşi s-au întinat şi cu aceasta, socotind că e păcat numai dacă fură ceva de valoare mare, iar lucrurile mărunte nu le bagă în seamă. Dar dacă ei le iau, tot furt se numeşte. Astfel, chiar prin lucruri de nimic se fac ei de nimic în faţa Domnului, căci nesocotesc pe Domnul întinzând mâna la nelegiuire. A fura, e a lua Numele Domnului în deşert (Pilde 30:9), că nu te încrezi pe deplin în El că poate să-ţi dea tot ce-ţi lipseşte, fără să fie nevoie să furi; mai bine să rabzi, decât să nesocoteşti pe Domnul furând. Unii spun că ei nu fură, dar cumpără de la cei ce fură zicând că nu-i păcat, că au cumpărat pe bani. Dacă tu ştii că persoana respectivă nu poseda lucrul acela, ci la extras prin furtişag, e păcat dacă-l cumperi, căci te uneşti cu hoţul: el fură şi tu primeşti. Tot aşa cu cei ce ei înşişi extrag lucruri, fie mari, fie mici de la locul de muncă, socotind că nu e păcat. Domnul vrea ca noi să fim un popor sfânt, o preoţie sfântă şi El nu ne îngăduie nici nouă, nici copiilor noştri să ne hrănim cu lucruri de furat.

Domnul a spus că în lucrurile arătate tot poporul s-a făcut vinovat, că s-a obişnuit cu păcatul, îngăduind şi una şi alta, până ce a ajuns dezbrăcat de puterea cerească şi întinat de nelegiuire. Din această cauză, starea poporului a ajuns căldicică: nici rece , nici în clocot, ci cum e mai rău, având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea, adică lipseşte puterea Duhului Sfânt din popor. De aceea nu mai lucrează Domnul ca la începutul credinţei în popor. La început, poporul s-a ferit de orice i s-a părut păcat, a păzit cu sfinţenie Cuvântul şi s-a silit să placă Domnului şi în îmbrăcăminte şi în purtare. Dar astăzi poporul a fost găsit îmbrăcat din nou cu ceea ce a dezbrăcat odată; ce a socotit odinioară păcat, astăzi nu mai este păcat şi astfel, încetul cu încetul a luat înapoi ceea ce a părăsit odată. De aceea, în adunări lipseşte atmosfera dumnezeiască, iar harul e înlocuit cu programe.

S-a arătat că din această cauză lucrătorii, vestitorii Cuvântului şi bărbaţii de slujbă nu mai sunt însoţiţi în lucrare cu putere, mărturia Cuvântului nu e însoţită cu semne şi minuni, cum ar trebui să fie, fiindcă şi ei s-au întinat cu păcatul. Tot la fel şi unele vase de lucrare: pentru că nu şi-au păstrat curăţia, nu mai au limpezimea ce ar trebui şi din această cauză, de

multe ori amestecă paiele cu grâul; încep în Duhul şi sfârşesc în fire. Cei ce nu se trezesc şi înaintează în felul acesta, ajung la lucrări false sub influenţa altor duhuri.

CURĂŢIREA AURULUI ÎN CUPTOR

Apoi a spus Domnul: "Iată că bobul de aur pe care l-am pus în voi nu-şi mai are strălucirea din pricina zgurii care s-a lipit de el. De aceea îl voi trece prin foc pentru ca zgura să se dezlipească de pe el. Iată că voi trece cu un foc de curăţire prin popor, voi trece din casă în casă, din familie în familie, la tânăr, la bătrân" şi pe aceia ce se lasă curăţiţi şi iau hotărâri noi de sfinţenie şi de apropiere de Domnul, îi va pune într-o stare după voia Sa, căci Domnul vrea să lucreze ca la începutul credinţei, cu semne şi minuni, ca darurile Duhului Sfânt să împodobească Biserica în vederea pregătirii pentru răpire. Cei ce nu se lasă curăţiţi de zgură, vor fi lăsaţi la o parte ca fecioarele neînţelepte şi nu vor avea parte de răpire.

Domnul a zis: "Iată că răpirea poporului va fi în curând de tot". Înainte de răpire însă, poporul va trece prin prigoană, că numai în prigoană se va dezlipi de tot ce e firesc şi pământesc. Numai lipindu-se de Domnul, aurul îşi va căpăta adevărata strălucire şi valoare. Nu de pe băncile adunării, stând comozi, vor fi răpiţi credincioşii, ci va trebui să vină ceasul să dea socoteală de nădejdea care este în ei. Domnul a spus că nu îngăduie încă prigoana, căci poporul Domnului nu e încă pregătit a intra în prigoane; e prea sleit de puterea dumnezeiască şi dacă ar intra în această stare, mulţi ar cădea (s-ar lepăda) şi nu ar putea rezista, căci numai prin puterea Duhului Sfânt va putea poporul trece prin prigoană. Cu puterea pe care o avem, nu vom putea rezista - poporul va trebui întărit prin puterea Duhului Sfânt pentru acea vreme. Celor ce se apropie de El cu hotărâri noi de sfinţenie şi neprihănire Domnul le va întări mărturia cu semne şi minuni, dar aceasta va fi o vreme scurtă înainte de prigoană, pentru ca poporul Domnului să fie întărit spre a putea trece prin prigoană.

Apoi s-a trecut de la această fază - ştiam că Domnul a trecut cu focul de curăţire prin popor, începând să lucreze, întărind mărturia robilor Săi prin puterea Duhului Sfânt. În Numele Domnului Isus se făceau vindecări, semne şi minuni prin care poporul s-a întărit mult în credinţă. Când au auzit cei necredincioşi, s-a stârnit împotrivire, căci aceste lucruri nu puteau să nu se vadă şi să nu se audă. Cei de afară căutau să le iasă înainte, dar nu puteau direct, căci lucrările erau prea temeinice şi vădite. Nu puteau să le spună că nu e îngăduit a vindeca (orbi, muţi, ologi) dar au căutat o metodă să le iasă în cale. I-au chemat pe aceia din popor prin care lucra Domnul şi i-au întrebat cu ce putere fac aceste lucrări şi le cereau să nu se mai facă atâta vâlvă şi să se retragă din lucrare. Ei au răspuns: "Suntem împuterniciţi de Dumnezeu pentru acestă lucrare, şi această putere vine de la El, nu de la oameni. Noi vom merge nu unde vrem noi, ci unde ne trimite Dumnezeu, nu la persoane pe care le alegem noi, ci pe care Domnul le alege". Atunci li s-a spus: "Bine, dacă sunteţi copiii lui Dumnezeu şi nu sunteţi eretici, vrem şi noi să ne lămurim de lucrul acesta, căci aşa este scris în Biblia pe care voi o aveţi: <De veţi trece prin foc, focul nu vă va arde; apa nu vă va îneca, iar dacă veţi bea ceva de moarte nu vă va vătăma>. Noi vrem să ne convingem că sunteţi copiii lui Dumnezeu. Vă vom băga în foc şi dacă focul nu vă va arde şi animalele sălbatice nu vă vor sfâşia atunci vom crede că sunteţi copiii lui Dumnezeu".

I-au dus în faţa unui foc mare şi le-au zis: "Alegeţi: ori vă retrageţi şi nu mai săvârşiţi nici o lucrare în Numele lui Dumnezeu, ori dacă nu, vă vom băga în foc." Atunci unii s-au întors, spunând că se retrag, că deşi ştiu ce este scris în Biblie, ei nu au încredinţarea că şi cu ei se va întâmpla la fel. Atunci s-au ridicat câţiva credincioşi ce erau plini de Puterea lui Dumnezeu; când au început a vorbi se vedea că Duhul Domnului vorbeşte prin ei, căci erau plini de curaj şi tărie. Ei au zis: "Noi vă spunem că suntem copiii lui Dumnezeu şi nu ne retragem din lucrare chiar dacă am ajunge în foc. Noi nu Îl slujim pe Domnul numai dacă nu vom arde, ci noi pe Domnul îl vom sluji chiar dacă vom arde, dar vă spunem şi suntem pe deplin încredinţaţi că ochii voştri vor vedea pe unii trecând pe aici prin cuptor şi nu vor arde, ca să ştiţi că suntem copiii lui Dumnezeu şi atâta timp cât este suflare în noi nu ne vom retrage din lucrare ci vom mărturisi Adevărul."

Atunci au fost luaţi şi băgaţi în foc, dar binecuvântat să fie Domnul, căci şi-a arătat puterea ca pe vremea celor trei tineri din Babilon. Flăcările focului se retrăgeau dinaintea credincioşilor, şi n-au avut nici o putere asupra lor, nici chiar hainele nu le-au ars şi au trecut neatinşi prin foc. Atunci i-au dus la animalele sălbatice înflămânzite înadins ca să fie mai fioroase. Pe credincioşi i-au desbrăcat de hainele mai principale şi i-au lăsat numai cu hainele de corp, ca să întărâte mai mult fiarele. Animalele au ieşit fioroase din cuştile lor şi s-au repezit spre credincioşi, dar ca la o poruncă, s-au oprit cam la trei metri de credincioşi. S-a întâmplat un lucru deosebit: un urs s-a ridicat în două labe şi s-a îndreptat spre credincioşi,

oprindu-se în faţa unei persoane. Toţi cei de faţă credeau că, desigur, ursul o va sfâşia, dar ursul a început s-o mângâie cu labele, iar cu capul s-a plecat şi ca o pisică o mângâia pe picioare. Tot timpul, acea persoană vorbea în limbi prin puterea Duhului Sfânt, şi ursul parcă înţelegea că-l mustră să se depărteze şi s-a retras pe picioare înapoi, spre celelalte animale. Atunci au recunoscut şi cei necredincioşi pe copiii lui Dumnezeu, iar cei credincioşi, toţi au fost întăriţi văzând aceste mari lucrări.

Aceasta nu a fost prigoana propriu-zisă, ci vremea de care a spus Domnul că va dovedi chiar în faţa celor necredincioşi că suntem copiii Lui; prigoana, de acum avea să vină. S-au căutat tot mai multe motive şi astfel a început prigoana atât de aprigă, încât credincioşii nu mai aveau voie nici doi cu doi să se strângă; cine călca legea era închis şi pedepsit. Din ce era mai aprigă prigoana, credincioşii se bucurau, căci ştiau că Domnul a spus că nu va mai fi mult, iar când va fi mai greu El va veni şi îi va lua. Pe ei nu-i mai lega nimic de pământ, ci stăteau cu mâinile ridicate în sus strigând: "Vino Doamne Isuse!" şi erau bucuroşi căci ştiau că este ultima fază şi urmează Răpirea Bisericii.

PARTEA A DOUA
ÎNNOIREA LEGĂMÂNTULUI

Până aici auzeam vocea Domnului vorbind, dar Domnul nu s-a arătat. Acum a apărut Domnul şi a intrat în mijlocul poporului. Poporul nu mai stătea în picioare ca la adunare, ci şedea pe bănci. Domnul a trecut prin mijlocul poporului şi s-a uitat la locurile care erau goale, apoi a întrebat: "Unde sunt persoanele cărora le este locul gol?" Unii au început să spună motivele pentru care fraţii nu vin la adunare: unul nu vine că e bolnav, altul e în spital, altul şi-a pierdut gustul duhovnicesc, altul nu vine că nu poate să sufere pe unii care predică şi nu vrea să-i audă, altul are ură pe cutare frate, altul zice că se poate pocăi şi acasă, altul s-a obosit pe cale, iar alţii se socotesc mai buni şi de aceea nu merg la adunare. Aşa s-au arătat pe rând motivele pentru care unii nu vin la adunare, dar Domnul a spus că unele locuri sunt goale deoarece, chiar dacă unii vin la adunare, locul lor tot gol se înregistrează, pentru că ei vin de formă, nu cu gând să se mântuiască; din contră, mai şi încurcă pe alţii pe calea mântuirii şi din tot ce se face în adunare nu iau nimic, nici un sfat, nici o învăţătură pentru mântuirea lor.

Atunci Domnul a spus: "Iată, am venit pentru înnoirea legământului şi pentru ridicarea celor căzuţi, căci aceasta e vremea când cei căzuţi pot să se ridice; se mai face strigare în milă pentru ridicarea lor." Domnul a luat în mână dosarele şi a început a verifica starea fiecărui suflet în parte. Când Domnul deschidea dosarul cuiva, înaintea Domnului apărea şi parcela fiecăruia de pământ, şi I se arăta ce a rodit - nimeni nu putea să se scuze, sau să spună că nu-i aşa, fiindcă tot ce a rodit se vedea acolo. Domnul a zis că fiecare să se ducă să cheme pe cei căzuţi pe care îi cunoaşte, să cheme pe toţi cei ce nu vin la adunare, că aceasta-i vremea cercetării lor, când li se pune încă odată salvarea în faţă. Dar să li se spună la toţi, că atunci când vin vor fi întrebaţi: "Cine eşti?" şi să nu răspundă: "Sunt un pocăit de atâţia ani", sau: "Am fost un vestitor al Evangheliei", sau că e baptist, penticostal, creştin după Evanghelie, sau adventist, sau alt titlu oarecare, că acestea nu au nici o valoare. Să spună doar atât: "Sunt un suflet răscumpărat cu sângele lui Isus Hristos - vreau înnoirea legământului." Acesta este singurul lucru ce are preţ înaintea lui Dumnezeu.

Ajungând la un dosar, a întrebat cine va merge să cheme acea persoană, şi pentru că persoana îmi era cunoscută, am spus că voi merge eu. Domnul a deschis dosarul şi în dosar se găsea şi cartea de lucru a credinciosului. Domnul s-a uitat în cartea de lucru şi a zis că persoana aceasta are 26 de ani lucraţi pentru care va primi răsplată; ani de pocăinţă avea aproape 35, însă nu erau înregistraţi decât 26 de ani lucraţi pentru Domnul. Restul timpului a fost timp risipit, ani pierduţi, pentru care nu va primi plată. A spus să-i zic să-şi înnoiască legământul, căci s-a găsit că nu mai rodeşte şi nu cumva să se închidă dosarul găsindu-l nerodind, că atunci, şi ce a lucrat şi toată neprihănirea i se uită. Atunci m-am dus şi i-am spus ce mi-a zis Domnul şi am stăruit mult ca să vină, dar nu a venit; m-am dus şi a doua oară şi mi-a zis că ştie tot ce-i spun şi-şi dă seama de situaţie, dar nu mai are dragostea şi râvna de la început; s-a lămurit de toţi fraţii şi toate lucrurile îi par fără nici un rost; să facă Domnul ce va crede, dar aceasta este starea. Era o stare de amorţire şi deznădejde.

Am venit şi am spus Domnului toate acestea; Domnul a spus din nou: "Du-te şi spune-i că dacă nu va veni să-şi înnoiască legământul ca să aducă rod la anul viitor, i se va închide dosarul şi ar fi mare paguba să piardă tot ce a lucrat până aici. Să nu i se închidă dosarul cu cuvântul <n-a adus roadă>." In faţa Domnului a apărut apoi şi parcela persoanei respective şi se vedea că a adus roadă dar buruienile au crescut aşa de mari că au înăbuşit roadele ce nu mai puteau ajunge la coacere. Domnul a dat la o parte buruienile cu mâna şi a găsit la capătul

parcelei un stâlp mic (aproximativ de 25 cm în lungime şi lăţime), iar pe el era o piatră albă ca de marmoră, pusă într-un cui şi pe ea era scris cu litere de aur ceva. Domnul a luat piatra şi a zis: "Această piatră albă i-am dat-o în ziua când a încheiat legământul cu Mine; pe ea am scris cu litere de aur Numele Meu, şi încă ceva: <Acest suflet a fost răscumpărat cu sângele lui Isus Hristos>. Du-te şi dă-i această piatră şi spune-i să-şi aducă aminte de ziua când i-am dat-o şi să nu nesocotească acest mare drept pe care îl are, că e de preţ şi de valoare mare. Dacă nici acum nu va veni, atunci parcela va fi nivelată şi dată altei persoane pentru a aduce roade." Atunci au apărut doi cai albi trăgând după ei un tăvălug; înainte de tăvălug era o maşină ca o grapă cu multe sape mărunte ce trecea înaintea tăvălugului şi mărunţea şi tăia tot ce se găsea în cale. Apoi trecea tăvălugul şi nivela terenul. "Aceşti cai", a spus Domnul, "vor trece peste orice parcelă fără roadă a celor ce nu vin să-şi înnoiască legământul."

Atunci m-am dus a treia oară şi am început a plânge chemând acea persoană; i-am dat şi piatra albă şi i-am spus tot ce mi-a spus Domnul. Atunci a început să plângă zicând: "Chiar Domnul ţi-a dat piatra ca să mi-o aduci? Domnul nu-i supărat pe mine că de atâta vreme n-am mai rodit? Domnul te-a trimis după mine?" Atunci parcă s-a trezit din somn şi a început a plânge şi mai tare zicând: "Dacă Domnul mă cheamă, atunci vin" şi am plecat împreună. Când a văzut Domnul de departe că acea persoană vine, s-a bucurat foarte mult (cum se bucură păstorul când găseşte o oaie rătăcită - mai mult decât de cele 99 care nu s-au rătăcit). El a zis celor ce stăteau înaintea Lui: "Făceţi-i loc căci iată că vine" şi toţi i-au făcut loc şi a mers până în faţa Domnului. Domnul a întrebat-o: "Cine eşti şi ce vrei?" Persoana a început să plângă dar nu a răspuns. Domnul a spus: "Nu mai plânge şi spune cine eşti şi ce vrei?", dar nici a doua oară nu a primit răspuns. Atunci Domnul a zis: "Iată că te întreb a treia oară şi dacă nici atunci nu-mi vei răspunde caii albi vor trece peste parcela ta, o vor nivela şi locul va fi dat altuia ca să aducă roadă." Când a întrebat a treia oară însă, persoana a început să plângă mai tare, dar tot nu a răspuns. Atunci Domnul a spus să treacă caii albi să niveleze terenul. Caii albi au şi ridicat picioarele să plece. Atunci eu m-am aruncat înaintea Domnului, între persoana aceea şi Domnul şi am început să plâng şi să rog pe Domnul: "Doamne, lasă-mă pe mine să răspund în locul acestei persoane pentru că a venit să-şi înnoiască legământul, dar nu poate vorbi de plâns" şi Domnul a zis: "Dacă vrei să mijloceşti pentru această persoană, atunci spune ce ai de zis."

Am luat piatra albă din mâna persoanei şi am ridicat-o în sus ca să vadă toţi, am pus mâna pe persoana aceea şi am zis: "In ziua când a încheiat legământul cu Domnul a primit această piatră albă pe care este scris cu litere de aur numele lui Isus Hristos, şi mai este scris ceva: <Acest suflet este răscumpărat cu sângele lui Isus Hristos>. Preţul cu care a fost răscumpărat acest suflet este sângele Domnului Isus Hristos şi Satan nu poate câştiga acest suflet nicidecum, fiindcă e atât de scump. Sufletul acesta aparţine lui Isus, fiindcă El l-a răscumpărat - Satan nu-l poate câştiga - e prea mare preţul plătit, deci aparţine Domnului Isus. Persoana aceasta a venit aici pentru înnoirea legământului, dar nu poate vorbi de plâns; ea recunoaşte că a întristat pe Domnul, că de atâta timp nu a mai rodit, dar vrea acum să-şi înnoiască legământul şi să aducă roadă." Cât timp am vorbit eu, persoana respectivă plângea cu sughiţuri şi dădea din cap în semn de aprobare la ceea ce ziceam. Domnul a întins mâna pe capul persoanei şi a făcut un semn că e graţiată; tot poporul s-a bucurat şi a bătut din palme de bucurie, că încă un suflet şi-a înnoit legământul şi a fost graţiat.

CÂT A LUCRAT FIECARE PENTRU DOMNUL

Înaintea Domnului au urmat apoi şi alte persoane. Când veneau pentru înnoirea legământului, Domnul deschidea dosarul fiecăruia şi îi spunea starea cum a fost găsit şi fiecăruia îi citea din cartea de lucru câţi ani avea lucraţi pentru Domnul. Unele persoane erau nemulţumite când le spunea Domnul câţi ani lucraţi au. La unii spunea 5, la alţii 10, sau 15, 20 - fiecare câţi avea lucraţi. Cei ce aveau mai puţini erau nemulţumiţi şi întrebau: "Cum Doamne să am numai atâţia ani, căci din pruncie sunt pocăit", altul spunea că are 30 de ani de pocăinţă, altul din tinereţe e credincios - a îmbătrânit pe calea pocăinţei şi se poate să aibă doar 5,10 sau 15 ani dintr-o viaţă de pocăinţă? Domnul deschidea dosarul şi le arăta cartea de lucru spunându-le: "Atât ai lucrat pentru Mine - restul timpului l-ai pierdut şi l-ai risipit pentru tine." Din toţi anii de pocăinţă se adună timpul cât am lucrat pentru Domnul şi atât este socotit în anii de lucru. Domnul a spus că noi am încheiat legământul pentru toată viaţa şi suntem datori să trăim în pocăinţă pentru că ne-a răscumpărat cu sângele Său, dar anii de pocăinţă se socotesc de când am încheiat legământul şi până la sfârşit, iar anii de lucru pentru Domnul sunt scrişi separat în cartea de lucru a credinciosului.

S-a arătat un exemplu ca să putem înţelege cum se calculează anii de lucru: astăzi eşti pocăit pentru că ai datoria să fi pocăit, însă pentru Domnul nu lucrezi nimic - în cartea de

lucru nu se scrie nimic. Dacă însă ai lucrat ceva: poate o jumătate de ceas te-ai rugat şi ai mai făcut ceva o jumătate de oră, acesta este un ceas de lucru pentru Domnul; aşa se adună în fiecare zi ce-ai făcut pentru Domnul. Dacă mergi la servici, pentru tine o faci; sapi în grădina ta, faci mâncare, speli - tot pentru tine sunt aceste lucruri şi nu vei primi răsplată pentru ele. Dacă însă ai lucrat ceva pentru Domnul, aceea va rămâne şi vei fi răsplătit: dacă te duci în Numele Domnului să faci o faptă, să speli, să faci de mâncare, să îngrijeşti de nenorociţi, de orfani, de văduve, de bolnavi, sau orice vei face pentru un copil al lui Dumnezeu, lucrul acesta îl faci pentru Domnul şi vei primi răsplată, iar lucrul se socoteşte în anii de lucru pentru Domnul. De aceea se cerea ca fiecare să intre la înnoirea legământului şi să nu fie neroditor ci să aducă roadă măcar în ceasul al unsprezecelea; atunci când se încheie dosarul să se poată încheia cu cuvântul <Roditor>. Cei ce nu vor rodi nici acum şi nu-şi vor înnoi legământul în vederea hotărârilor noi de trezire, sfinţire şi apropiere de Domnul, vor pierde totul şi toată neprihănirea le va fi zadarnică. Timpul e scurt şi răpirea va fi în curând. Ferice de cei ce se trezesc şi intră în înnoirea legământului. Domnul să ne ajute la aceasta, să nu fie spre mărturie ci spre mântuire, Amin.

PARTEA A TREIA

De data aceasta, Domnul nu a mai apărut în mijlocul poporului, ci chiar în partea din faţă a poporului, unde se găsea o masă mare, de forma amvoanelor din adunări dar, cum poporul era foarte mult şi masa amvonului foarte lungă (ca o tribună), se părea a fi tare îngrămădiţi. După amvon erau mai mulţi bărbaţi (Domnul a spus că sunt bătrânii poporului, dar nu erau numai bătrâni, ci şi tineri între ei) şi mi-am dat seama că printre bătrânii poporului sunt număraţi şi vestitorii Cuvântului şi bărbaţii din comitet care se ocupă cu sfătuirea poporului. Domnul a zis: "Ce ziceţi voi? Tot poporul acesta (a arătat cu mâna spre popor) care vine la adunare, toţi care cântă la cor, toţi câţi sunt în faţă, toţi câţi frecventează regulat adunarea, toţi câţi merg la stăruinţă şi toţi câţi se roagă şi spun <Doamne, Doamne> vor fi mântuiţi?" Bătrânii poporului au răspuns: "Doamne, noi ştim că-i scris că mulţi sunt chemaţi dar puţini sunt aleşi. Totuşi, noi credem că în atât popor, o parte destul de mare Te caută din sinceritate şi nu din interes; vine la adunare cu dorinţa de mântuire şi nu cu alte scopuri. Socotim că toţi acei care se silesc pe calea pocăinţei şi-şi păstrează viaţa curată, vor ajunge la mântuire."

FEMEIA CONDAMNATĂ

Atunci Domnul a zis: "Atât sunt de departe gândurile Mele de ale voastre şi judecăţile Mele de judecăţile voastre, că nici nu vă puteţi da seama. Voi judecaţi după ce vedeţi; Eu nu judec după înfăţişare pe nimeni. Aţi rămânea uimiţi şi uluiţi de aţi vedea cum judec Eu lucrurile, căci mulţi din cei pe care voi îi ţineţi aici aproape de masa amvonului, n-ar fi vrednici nici să se apropie, fiindcă le merge numele că trăiesc, dar ei sunt morţi de multă vreme; şi mulţi pe care voi îi disprețuiţi şi nu-i lăsaţi nici să se apropie de masa amvonului, sunt sinceri cu adevărat. Ei stau la margini şi la colţuri, loviţi de voi cu lovituri grele dar aceştia sunt copiii Mei. Pe dosarul multora pe care voi îi preţuiţi şi-i daţi exemplu, este scris <Moarte> pentru totdeauna. Pe mulţi nu-i socotiţi prea credincioşi după felul cum arată în afară, dar totuşi unii din aceştia au sămânţă dumnezeiască în ei şi se tem de păcat. De aceea gândurile Mele nu sunt gândurile voastre."

Poporul a zis atunci: "Doamne, arată-ne şi nouă măcar un exemplu ca să ştim şi noi cum priveşti şi judeci Tu lucrurile." Domnul, care era cu mâna întinsă spre popor, şi-a oprit mâna chiar asupra unei femei şi a întrebat: "Pe femeia aceasta din adunare o cunoaşteţi? Ce ziceţi, ar fi vrednică de mântuire?" La prima vedere, femeia aceea arăta a fi o femeie modestă, cam la 45-50 de ani, îmbrăcată modest, cu haine mai închise la culoare, potrivite după vârsta ei şi era învelită frumos cu baticul legat sub barbă. Ei au răspuns: "Doamne, sora aceasta, de 40 de ani de când e pocăită, putem să spunem că e o soră credincioasă: a venit regulat la adunare, la rugăciune, a cântat în cor, a mers la stăruinţă, a mers pe la bolnavi, oriunde a fost lipsă a întins mâna, nu s-a certat cu nimeni, nu am avut necazuri cu ea în adunare, totdeauna s-a lăsat sfătuită şi în casa ei, cine a intrat nu a ieşit cu mâna goală. Noi am dat-o exemplu la surorile tinere în toate privinţele. De aceea noi zicem că sora aceasta, după felul cum a trăit şi după silinţa dată, ar fi vrednică de mântuire." Cât timp au vorbit bărbaţii, femeia aceea stătea cu capul ridicat şi privea.

Atunci Domnul a luat dosarul ei şi s-a uitat în el, apoi a privit la femeie. Când Domnul a privit-o ţintă, ea a plecat capul în jos şi Domnul a zis: "Şi totuşi, pe dosarul ei stă scris <Moarte pentru totdeauna>." Bătrânii poporului s-au speriat şi au zis: "Doamne, cum se poate? Sora aceasta, care noi ştim că este cea mai bună soră, are scris pe dosar aşa ceva? Nu se poate, e o greşeală. Poate e dosarul altei femei. Nu s-a făcut vreo greşeală?" Domnul s-a uitat încă o dată pe dosar şi a zis: "<Moarte pentru totdeauna> fără nici o salvare, pentru un singur păcat nemărturisit." Atunci ei au zis din nou: "Doamne, sângele Tău s-a vărsat pentru toate păcatele; cum, pentru un singur păcat femeia aceasta este osândită la moarte? Care este păcatul acesta pentru care nu poate fi iertată?"

Domnul a zis: "Femeia aceasta Mi-a zădărnicit planul cu privire la ea şi la familia ei. Ea a avut un singur copil, pe urmă s-a aranjat să nu mai aibă alţi copii. Ori de câte ori a întrebat-o cineva din adunare: "Soră, tu câţi copii ai?" ea răspundea: "Un singur copil mi-a dat Domnul", dar niciodată n-a spus că unul a vrut ea. Pe dosar stă scris că ar fi trebuit să aibă încă şapte, cu cel ce îl are opt, dar ei nu i-a trebuit decât un singur copil. Copiii ce a trebuit să îi aibe şi nu i-a primit, îi cer astăzi osânda pentru că păcatul acesta ea nu l-a mărturisit, ci totdeauna repeta minciuna şi acum la cercetarea dosarului a fost găsită cu acest păcat nemărturisit. Vina ei rămâne şi sentinţa e dată: moarte pentru totdeauna, fără nici o salvare. Dacă ar fi mărturisit păcatul şi nu ar fi repetat păcatul minciunii şi se căia, putea fi salvată. Dosarul ei ar fi trecut pe la judecată, ar fi fost judecată în milă după faptele ei bune făcute în pocăinţă, căci mila biruieşte judecata. Ea a ascuns păcatul şi nu l-a mărturisit ca să nu fie dispreţuită şi prestigiul ei să nu scadă: "Sora lăudată de fraţi, să facă aşa ceva?"

Atunci bărbaţii au zis: "Doamne, atunci puţine surori din adunare vor fi mântuite, căci puţine au 7-8 copii; cele mai multe au 2, 3 sau 4 copii. Toate surorile care au aşa puţini copii, nu vor fi mântuite?" Domnul a zis: "Depinde: dacă sunt vinovate de păcatul acestei femei - de împotrivire la naştere de copii - nu vor fi mântuite, dar dacă nu sunt vinovate de acest păcat, vor fi mântuite dacă şi-au păstrat viaţa în curăţie şi pocăinţă până la sfârşit." Bătrânii bisericii au spus numele unei surori şi au întrebat: "Doamne, dar femeia aceasta va fi mântuită sau nu? Nici ea nu a avut 7 sau 8 copii - n-a avut decât 3 copii, dar fraţii din biserică au socotit-o cea mai credincioasă soră şi diaconiţa bisericii." Domnul a luat dosarul, l-a deschis şi a citit aşa: "Femeia aceasta nu-i vinovată de împotrivire la naştere de copii; ea a avut 3 copii şi nu a mai avut alţii. În schimb, ea s-a îngrijit de orfani, de văduve, casa ei a fost un loc de găzduire pentru cei nenorociţi, pentru cei fără de adăpost şi pentru cei lipsiţi. Uşa căminului ei a fost deschisă pentru călătorii care au vrut să poposească în casa ei; ea a dat pâine la cel flămând şi haine la cel gol, de aceea a fost socotită ca o mamă în Israel şi o diaconiţă a bisericii. Dosarul ei s-a încheiat cu cuvântul <Mântuire>. Cununa ei e gata pregătită şi împodobită."

BĂRBATUL CE A PRIMIT SALVARE

În partea dreaptă a apărut o uşă şi pe ea a intrat un bărbat tânăr în jur de 30 de ani. Când l-am privit, am văzut că nu prea avea o ţinută corectă, ci semăna cu chipul veacului: era îmbrăcat cu haine mai elegante, avea părul mare şi perciuni cam lungi. Când a intrat tânărul acesta, bătrânii poporului au zis: "Pe bărbatul acesta să îl judeci Doamne: el merită să fie osândit şi nu femeia aceea. Iată-l cum vine îmbrăcat în adunare: după chipul veacului şi moda lumii. Oricât l-am sfătuit să se îmbrace cuviincios, nu ne ascultă şi nu primeşte sfaturile şi mustrarea. Este vinovat de neascultare, de nesupunere, de încăpăţânare, de mândrie şi mai este vinovat şi de împotrivire la naştere de copii>" El când a auzit cum îl osândesc bărbaţii aceea, a început a plânge, recunoscând că-i vinovat. Văzând pe femeia aceea cu mâinile legate cum stătea într-un colţ gata să fie dusă la închisoare, a început să plângă şi mai tare şi s-a aruncat cu faţa la pământ plângând. Bătrânii de la masă, s-au dus lângă el şi cum stătea jos, îl apăsau cu mâinile pe cap şi pe spate spunând: "Pe acesta osândeşte-l Doamne, căci este vrednic de osândă, că are atâtea păcate, pe când femeia aceea are numai un păcat. Pe el să-l osândeşti că el e vrednic de moarte." El cum auzea că-i cer osânda, şi mai tare plângea. Atunci Domnul a deschis dosarul lui şi s-a uitat în el. N-a zis nimic, dar s-a dus spre tânărul acela şi i-a zis: "Vrei viaţa?" El nu şi-a dat seama ce vrea să-i spună Domnul; eu am înţeles că el credea că de va fi lăsat în viaţă va fi aspru pedepsit pentru păcatele lui. Tânărul a răspuns: "Nu mai vreau nimic, vreau să mor." Eu mi-am dat seama că el n-a înţeles că Domnul i-a pus salvarea în faţă şi ca nu cumva să-l mai întrebe odată şi el să refuze din nou salvarea, m-am dus repede lângă el, l-am scuturat tare de umăr şi i-am zis: "Vrei viaţa?" şi am strigat foarte clar să înţeleagă.

(Atât de tare am strigat încât cele unsprezece femei care erau cu mine în salon, s-au trezit din somn, dar pe mine nu m-au trezit ci au aşteptat până m-am trezit dimineaţa, ca să mă întrebe ce am visat. Numai Domnul a făcut lucrul acesta, pentru că le-am mărturisit lucrarea şi cum se judecă mamele care se împotrivesc la naşteri de copii şi Domnul le-a cercetat, că unele dintre ele şi-au mărturisit păcatul şi a intrat frica în ele. Două din ele erau credincioase; lor le-am mărturisit toată lucrarea. Una din ele era o soră baptistă şi chiar s-a bucurat şi a zis că ea împreună cu soţul, ţine lecţii duminicale şi se bucură că Domnul i-a descoperit adevărul, că ea, după învăţătura ce a primit-o, credea că nu-i păcat dacă împreună cu soţul se fereau să aibă mulţi copii.)

Tânărul care era cu faţa la pământ, a ridicat capul şi s-a uitat la Domnul. El i-a zis: "Dacă vrei viaţa, ia-ţi hotărâri noi şi încetează a mai păcătui. Schimbă-ţi mersul şi nu te mai împotrivi la naşteri de copii că pentru tine este salvare, căci tu nu M-ai cunoscut îndeaproape." Bărbaţii de la masă au zis: "Doamne, acum nu mai înţelegem cum judeci lucrurile. Pe femeia aceea cu un păcat nemărturisit nu o ierţi - i-ai citit sentinţa de moarte pentru totdeauna - şi bărbatului acestuia cu atâtea păcate la activul vieţii lui i-ai spus că pentru el este salvare. Dacă pentru el este salvare, pentru femeia aceasta de ce nu mai este salvare?" Domnul a răspuns: "Eu sunt drept în judecăţile Mele. Femeia aceea M-a cunoscut îndeaproape, a avut părtăşii cu Mine încă din tinereţea ei, Mi-a cunoscut mila şi îndurarea şi de aceea trebuia să ştie că sunt şi un Dumnezeu aspru cu păcatul; trebuia să se fi temut a păcătui. Iar dacă totuşi a ajuns să facă păcatul acela, ar fi trebuit să-l recunoască şi să-l mărturisească. Dar ea, măcar că M-a cunoscut nu s-a temut să-l ascundă şi să poarte o minciună toată viaţa. De aceea nu va avea salvare. Dacă îşi mărturisea păcatul şi nu-l ţinea ascuns, pentru ea putea fi salvare: dosarul ei trecea pe la judecată şi faptele ei bune şi pocăinţa în care a trăit ar fi biruit judecata şi ar fi fost salvată.

Bărbatul acesta nu M-a cunoscut înde-aproape. A venit la adunare şi s-a pocăit, dar el n-a fost născut din nou şi a făcut tot faptele firii vechi pentru că el s-a uitat şi-a luat exemplu de la alţii, zişi credincioşi, cu vechime în pocăinţă, care s-au întors din nou la faptele firii pământeşti şi s-au purtat după chipul veacului. El, văzându-i pe cei cu vechime în pocăinţă purtân-du-se aşa, a făcut la fel: auzind că atât de mulţi, după ani de pocăinţă au ajuns să se ferească a avea copii, practicând diferite metode şi zicând că nu-i păcat, a făcut şi el la fel, dar păcatul acesta este mai mare pentru cei ce au fost pentru el un exemplu rău şi un prilej de păcătuire. De aceea pentru el poate fi salvare dacă ia hotărâri noi şi începe o adevărată viaţă de pocăinţă."

Domnul a zis: "Iată cum vor fi judecate femeile care deşi Mă cunosc, ajung să se facă vinovate de păcatul acestei femei care e condamnată la moarte: pe dosarul tuturor femeilor care fac acel păcat scrie <Moarte pentru totdeauna>. Vina aceasta nu se va putea şterge: va rămâne scrisă pe dosar. Dar dacă o femeie a făcut acest păcat, îşi dă seama de starea de păcat în care a ajuns, îi pare rău şi se căieşte, îşi mărturiseşte păcatul, face fapte de pocăinţă şi multă milă, dosarul îi va trece pe la judecată şi dacă mila va birui judecata, va putea să aibă salvare, dar parte de răpire nu va avea, nici nu va face parte din Mireasă. Tot aşa, dacă o femeie care M-a cunoscut ajunge să săvârşească un avort, în momentul când a săvârşit păcatul, pe dosarul ei se scrie vina şi osânda <Moarte pentru totdeauna>. Vina rămâne scrisă pe dosar, dar dacă femeia se trezeşte, îi pare rău şi se căieşte, îşi mărturiseşte păcatul, face fapte de pocăinţă şi multă milă şi va avea în rest câţi copii i se vor mai da, dosarul ei va trece pe la judecată şi se va judeca, iar dacă mila biruie judecata va putea fi mântuită, dar parte de răpire nu va avea nici parte de Mireasa Domnului.

Cât despre cei vinovaţi (bărbaţi şi femei) de păcatul bărbatului acestuia care s-a ferit să aibă copii (toţi care se împotrivesc prin orice metodă ar face-o: fie că se păzesc sau ţin zilele după calendar sau alte procedee - toate sunt metode diavoleşti), dacă se trezesc, îşi iau hotărâri să nu mai păcătuiască, vor avea în continuare copii câţi li se va da şi se vor sili să-şi ducă viaţa în sfinţenie şi neprihănire, vor fi mântuiţi şi vor putea avea parte şi de răpire şi de Mireasa Domnului, pentru că ei nu s-au făcut vinovaţi de zădărnicirea pentru totdeauna a planului cu privire la naşteri de copii ca prima femeie, şi nici nu au vărsat sânge nevinovat. Dar dacă cineva continuă să se păzească a avea copii, rămânând în păcat şi nu îşi ia hotărâri de a nu mai păcătui, osânda va fi aceeaşi: <Moarte pentru totdeauna>."

Domnul a mai zis: "Mamele care au copii mulţi, aduc cuvinte aspre împotriva Mea, spunând: <Pe mamele cu mai mulţi copii, Domnul nu le mai are în vedere pentru că ele nu mai pot fi aşa pocăite: nu mai pot merge regulat la adunare din pricina copiilor, nu pot merge decât rar la rugăciune sau stăruinţă, nu pot să cânte în cor, nu mai pot merge niciunde să lucreze pentru Domnul, că ele trebuie să fie tot acasă între copii>. De multe ori îşi pierd nădejdea şi cad în deznădejde ca şi când pe ele Domnul nu le mai are în vedere. Ele aduc cuvinte aspre zicând că <Domnul iubeşte mai mult pe cele ce nu au copii, sau au numai 1-2 copii şi nu au necazuri aşa mari. Acelea pot merge regulat la adunare, la rugăciune, la stăruinţă, pot să cânte în cor, să lucreze pentru Domnul şi de aceea au preţ mai mare înaintea Lui>". Domnul a zis să nu mai murmure mamele şi să nu mai aducă cuvinte aspre în faţa Domnului, fiindcă El judecă drept. La multe mame, care nu au decât un copil sau doi şi s-au împotrivit la naşteri de copii, zadarnică le este truda şi pocăinţă, că Domnul nu mai are nici o plăcere de ele, căci numai numele le merge că trăiesc la multe din ele. Multe vor fi cele ce vor trece pe la judecată din pricină că s-au împotrivit la naşteri de copii.

Domnul a mai spus că cele ce nu au copii (sunt sterpe) trebuie să lucreze pentru Domnul, fiindcă tot ce lucrează acasă, lucrează pentru ele şi numai ce lucrează pentru Domnul va fi răsplătit. Ele trebuie să lucreze şi în adunare, să cânte în cor, să meargă la rugăciune, la bolnavi, să îngrijească de femei văduve, de orfani şi să ajute la mamele cu mulţi copii. Ele nu au poveri şi numai în felul acesta vor câştiga ani de lucru pentru Domnul, pe când mamele care au primit mulţi copii de la Domnul, tot ce fac pentru copii se socoteşte lucru pentru Domnul: nopţile nedormite sunt socotite osteneală pentru Domnul şi când spală sau fac mâncare li se socoteşte lucru pentru Domnul. De aceea, cu cât au copii mai mulţi ele lucrează mai mult pentru Domnul şi Domnul le va răsplăti osteneala. Multe mame, în ziua când se vor citi anii de lucru, vor avea mai mulţi decât unii vestitori de Cuvânt sau decât alte mame şi surori care au mers regulat la adunare. De aceea a zis Domnul: "Siliţi-vă să lucraţi pentru Mine, că pentru aceasta veţi fi răsplătiţi. Cine va lucra mult, mult i se va răsplăti şi cine seamănă cu lacrimi, va secera cu bucurie."

Aceasta a fost lucrarea din partea Domnului, care trebuie să fie răspândită în popor, fiindcă Domnul a spus că e dată pentru trezire, în vederea pregătirii şi întâlnirii cu Domnul. Timpul e scurt şi nu mai e mult - mai puţin decât ne gândim, şi va fi răpirea Bisericii. Domnul a zis că lucrarea să fie încredinţată la bărbaţi destoinici care s-o răspândească în popor.

Domnul să ne ajute să luăm hotărâri noi de sfinţire şi apropiere de El, aşa cum ni s-a cerut, să înaintăm cu grăbire la înnoirea legământului, că mulţi au călcat legământul pentru că nu s-au ţinut întocmai de Cuvântul Domnului, aşa cum au făgăduit în ziua când au încheiat legământ cu Domnul. Facă Domnul ca această lucrare să fie spre mântuirea tuturor celor ce vor auzi această lucrare, şi să nu slujească de osândă nimănui, Amin.

ÎN AŞTEPTAREA STĂPÂNULUI

Mi se părea în vis că eram într-o casă de rugăciune; se făcuse noaptea târziu şi foarte mulţi din fraţii şi surorile ce erau în adunare, au aţipit pentru că noaptea s-a lungit foarte mult. În casa de rugăciune era foarte mare deranj: dezordine şi praf ca şi cum nu s-ar fi măturat de mai mult timp. S-a făcut ora foarte târzie (după apreciere ştiam că e aproape 4 dimineaţa). M-am mirat mult că deşi era vară, nu se vedea nici o licărire de lumină. Era întuneric beznă; m-am uitat pe geam şi nu se vedea nimic.

Seara, noi (toţi credincioşii din casa de rugăciune), am primit o poruncă să nu ne culcăm în timpul nopţii pentru că în noaptea aceea va veni stăpânul casei. Cu toate acestea noaptea a fost grea şi mulţi au adormit pe bănci. Eu mă simţeam atât de obosită că nu mai puteam - m-am gândit "ce-ar fi dacă m-aş rezema şi eu puţin de un perete şi aş aţipi numai câteva minute?", dar mi-a venit gândul că dacă cumva chiar atunci aş adormi şi ar veni stăpânul casei, veghea mea de până atunci n-ar fi avut nici un folos. M-am hotărât să nu mă culc orice ar fi şi să lupt cu neputinţa şi somnul. Ca să înlătur somnul, am vrut să mătur prin casa de rugăciune, dar nu am găsit mătura. M-am apucat să ud florile din vază şi să şterg praful ce era depus pe frunze; multe erau ofilite şi abia se mai simţea parfumul lor. Am pornit să şterg cu mâinile praful de pe pereţi. Peste tot erau păianjeni mari, multe scame şi praf pe jos. În jurul palmelor mele s-au făcut ca nişte mănuşi de scame şi praf. Aşa am măturat cu mâinile şi pe jos.

Deodată am auzit nişte paşi ce se apropiau de uşă. M-am uitat să văd cine era: era un om ce-mi părea cunoscut. A venit şi a întrebat cu glas tare: "De ce au adormit atâţia?" I-am

răspuns că noaptea a fost tare lungă şi veghea tare grea şi mulţi n-au mai putut rezista şi au adormit. M-a întrebat: "De ce nu te-ai culcat şi tu?" I-am răspuns că noaptea a fost lungă şi vegherea grea, dar aşa am primit poruncă să nu dormim. Atunci, cu severitate în glas m-a întrebat: "Ce ai lucrat dacă nu te-ai culcat? Uite ce dezordine e aici." Am început a plânge zicând: "Prea mult nu am putut lucra, pentru că e greu să lucrezi noaptea când alţii dorm; n-am putut face mai mult decât atât: cu mâinile am şters praful şi tot cu mâinile am măturat pe jos, că mătură nu am avut. Am mai udat florile şi le-am şters de praf." Atunci s-a uitat blând la mine şi mi-a spus să nu mă tem că nu voi fi pedepsită, fiindcă totuşi am lucrat ceva. "Urcă-te pe trepte" mi-a zis, iar în faţă au apărut nişte trepte ce urcau în sus şi pe care eu am urcat. Tavanul casei era despărţit în două, iar de sus au apărut trei fire, ca cele de curent electric ce treceau peste casa de rugăciune. O voce a strigat: "Aşa vorbeşte Domnul: se va ridica în locul acesta un bărbat, un sol încins cu putere, din Duhul Sfânt, ca un fir de înaltă tensiune, prin care voi face o mare trezire în popor, că e vremea să vină stăpânul şi mulţi au aţipit. Vreau să fac o trezire înainte de venirea stăpânului, ca să nu fie găsiţi aşa mulţi dormind." Am văzut pe un frate lucrător în adunare ce se gândea că el va fi omul de care se va folosi Dumnezeu şi a zis: "Eu sunt Doamne omul de care vrei să te foloseşti?" Glasul a strigat că nu este el, ci pe altul îl va ridica Domnul în poporul Lui. "Cât despre tine, şi tu eşti un fir de care vreau să mă folosesc în lucrare, dar înţelege chemarea ce s-a făcut: SFÂNT PENTRU DOMNUL. Orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să dispară. Înţelege-ţi şi preţuieşte-ţi chemarea: ţi se cere predare în slujbă. Pentru ce tu nu bagi în seamă florile de la colţurile grădinii, nu le cercetezi şi nu le preţuieşti; ţi se par neînsemnate şi te opreşti să te ocupi numai de florile din mijlocul grădinii, dar tu nu ştii că florile nebăgate în seamă de la margini au mai mult miros şi parfum în ele, dar din pricină că nu sunt îngrijite, nu pot să răspândească parfumul." "Cât despre firul din mijloc reprezintă femeia (biserica vie) în care vreau să lucrez prin mărturia Duhului Meu la trezirea poporului Meu căci e scurt timpul: foarte curând Eu voi veni şi ce-i al Meu voi lua la Mine. Al treilea fir sunt vasele de lucrare prin care vreau să lucrez prin proorocii, vedenii şi înştiinţări, spre trezirea poporului, ca nu cumva la venirea Mea, mulţi să fie găsiţi dormind." Atunci am întrebat: "Dacă aşa de curând vine Domnul, de ce nu apar zorile şi e aşa de întuneric?" A deschis un geam şi a arătat un nor foarte gros, zicându-ne: "Norul acesta gros şi negru vine cu o iuţeală mare şi el împiedică să se arate zorile. Dar e scurt timpul şi după ce va trece norul apar zorile. De aceea înţelegeţi: e mai puţin timp decât vă gândiţi şi vine Domnul. M-am trezit strigând cu voce tare "Amin, Amin, vino Doamne Isuse!"

Pe cînd cugetam asupra acestui vis mi s-a dat prin Duhul Sfânt lumina să înţeleg această lucrare. Domnul vorbeşte de multe ori despre un om ca despre un popor şi unui popor ca unui singur om. In această lucrare, Domnul nu se referea doar la trei persoane care reprezintă cele trei fire, ci Domnul alege în vremea aceasta trei categorii de persoane:

Persoane reprezentate prin primul fir - oameni plini de Duhul Sfânt, prin care El să lucreze cu putere pentru trezirea poporului că venirea Domnului e foarte aproape. Domnul va lucra cum a fost vestit prin Daniel 11:32, prin puterea ce se va da sfinţilor de a face mari isprăvi în vremea sfârşitului (Apoc. 11:4-6).

Biserica reprezentată prin al doilea fir (femeia) - în care trebuie să fie prezentă lucrarea Duhului Sfânt prin daruri duhovniceşti, cum scrie în Marcu 16:16.

Străjerii şi vasele de lucrare reprezentate de al treilea fir pe care Domnul le va folosi pentru trezirea poporului prin lucrarea de proorocie, prin vedenii şi înştiinţări temeinice pentru zidirea poporului.

Bărbatul care a întrebat: "Eu sunt Doamne omul de care vrei să te foloseşti?" reprezintă lucrătorii zilelor noastre care cred că ei sunt cei pe care Domnul îi foloseşte în lucrarea de trezire. Ei se ocupă mai mult de florile aspectuoase dar fără parfum din mijlocul grădinii (cor, orchestră, fanfare şi alte formaţii). Acestea sunt frumoase pe dinafară şi preţuite în adunări, dar sunt lipsite de cele mai multe ori de parfumul Duhului Sfânt. Florile de la marginea grădinii sunt credincioşii nebăgaţi în seamă, socotiţi ca fără mare valoare şi disprețuiţi, dar Dumnezeu a pus ceva din Duhul Sfânt în ei; prin aceştia Domnul a spus că se răspândeşte parfumul. Prin ei Domnul îşi face simţită prezenţa Duhului Sfânt în adunări. Domnul cerea lucrătorilor zilelor noastre, dacă vor să fie folosiţi de Domnul, să-şi înţeleagă chemarea, să fie sfinţi pentru Domnul aşa cum s-a spus: orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire, orice răutate să dipară. Numai dacă vor ţinea cont de ceea ce le cere Domnul, ei vor putea să aibă însoţirea Duhului Sfânt în lucrare şi vor avea rezultate de trezire şi înviorare a poporului în vremea aceasta.

DRUMUL SPRE GOLGOTA

Când eram necăsătorită, aveam o prietenă bună, soră în Domnul, care s-a căsătorit cu un frate sincer, socotit exemplu între tineri în vremea aceea. Am rămas prieteni de familie, dar ne întâlneam foarte rar, deoarece distanța între orașul nostru și orașul lor era foarte mare. Din pricina greutăților familiale ivite pe parcurs, au trecut ani de-a rândul și nu ne-am mai putut întâlni. Apoi am auzit că familia respectivă a emigrat în S.U.A. Câțiva ani nu am știut nimic de ei, nici unde s-au stabilit în America.

Într-o zi a anului 1984, am primit un telefon de la prietena mea din America. Între alte discuții m-a întrebat dacă putem să-i ajutăm în rugăciune, că au o problemă serioasă și dacă simțim alături de ei să aducem împreună cauza lor în fața Domnului. I-am răspuns că lucrul acesta trebuie să-l facem nu pentru că am fost prieteni, ci pentru că așa ne-a învățat Domnul: să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură. Într-o seară, am rugat mai deosebit pe Domnul să se ocupe de problema lor și dacă găsește cu cale să le-o rezolve. Domnul mi-a dat un vis în noaptea aceea.

Parcă urcam dealul Golgotei cu dorința să ajung sus la Golgota. Pe umeri duceam un bagaj și deși nu era ușor, mă gândeam că voi ajunge sus și acolo îmi voi pune jos bagajul și așa urcam cu bucurie și nu mi se părea greu de dus. In fața mea și după mine erau mulți ce urcau spre Golgota. Deodată am văzut în față nu departe de mine pe familia pentru care mă rugasem; urcau și ei având două valize mari: una o ducea soțul, una soția, dar abia le duceau de grele ce erau. Le duceau 2-3 pași și le lăsau jos, apoi iarăși le luau, dar nu le mai puteau duce. S-au uitat în jur să vadă dacă nu e cineva cunoscut să le ajute la bagaj. Văzându-mă că vin în urma lor au zis unul către altul: "Iată că vine sora V. - să o rugăm să ne ajute să ducem bagajele. Când am ajuns lângă ei mi-au zis: "Sora V. știm că mergi la Golgota. Și noi vrem să ajungem tot acolo, dar avem bagajele acestea așa de grele că nu mai putem urca de nu ne ajută cineva ca să le ducem. Te rugăm ajută-ne să putem urca și noi. Nu trece ca preotul sau ca levitul pe lângă noi, fără să ne ajuți. Măcar la un bagaj ajută-ne." M-am uitat la ei. Nu puteam trece fără să-i ajut. I-am întrebat ce au așa de greu în valiză, dar mi-au zis să nu-i întreb despre asta, și să-i ajut dacă pot. Le-am spus să-mi dea din bagaj că vreau să-i ajut. Au deschis valiza și din ea au scos o periniță mică de bebe cu tot trusoul unui nou născut: cămășuțe, costumașe, scutece, etc. Când am văzut ce-mi dă, am zis: "Cum, niște haine de copil mic sunt așa de grele că nu le mai puteți duce? Dați-mi-le mie ca să le duc eu."

Când am întins mâna după ele și le-am luat nu mai era numai perinița și hainele, ci era și un bebe mic în ele, în brațele mele. De sus de pe munte s-a auzit un glas ce a strigat: "S-a făcut numărătoarea în familia voastră și sunt lipsă două numere din numărul hotărât. Pentru că v-ați împotrivit planului ceresc cu privire la căminul vostru și l-ați zădărnicit, iată am îngăduit o lovitură peste inimile voastre, care v-a adus întristare, mâhnire și ocară. Acest foc e îngăduit din pricină că Mi-ați zădărnicit planul și în foc va arde toată zgura de pe voi."

Când m-am trezit din vis, am înțeles care era cauza lor. Intr-adevăr era o problemă grea și o povară în inima lor. După câteva zile sora m-a sunat din nou și le-am spus că sunt însărcinată să le spun lucruri aspre. Când am terminat de spus totul am auzit la celălat capăt al firului pe sora plângând, apoi mi-a zis: "Așa este situația. Două din fetele cele mai mari au plecat de la noi, găsindu-și plăcerea în deșertăciunea acestei lumi." Eu le-am spus să-și aducă aminte că din pricina lor au fost îngăduite aceste probleme în familie.

CECUL DE MARE PREȚ

N-a trecut mult timp și eu mi-am dat seama că vom primi a noua binecuvântare - copilul ce în vis l-am luat din bagajul lor. Ca la orice mamă, deseori îmi venea gândul: "Oare ce voi primi de la Domnul, o fetiță sau un băiat?" Intr-o noapte Domnul mi-a dat un vis prin care mi-a răspuns la această întrebare. Mi se părea în vis că mergeam pe un drum și deodată o ființă îmbrăcată în alb a apărut lângă mine și mi-a dat un CEC, spunându-mi că mi-l dă în dar. CEC-ul era de mărimea unei cărți poștale, având pe margini un chenar auriu și fiind scris tot cu litere aurii. Mi-a spus că CEC-ul conține o valoare foarte mare, dar trebuie să mă prezint cu el la un magazin de prezentare a obiectelor de mare valoare. "Acolo te prezinți și spui că l-ai primit în dar și conține obiectul de cea mai mare valoare din tot ce este în magazin. Arăți CEC-ul și vei intra în posesia obiectului de cel mai mare preț din magazin."

Am mulțumit și am plecat cu CEC-ul spre magazin. Pe drum mă tot uitam la el și tare aș fi vrut să știu în ce constă valoarea lui, dar oricât mă sileam, nu puteam desluși scrisul pentru că era în litere evreiești. Ajungând la magazin, am rămas uimită în fața vitrinei în care erau expuse obiecte de mare valoare din aur, argint, cristal și porțelanuri fine, care de care

mai frumoase şi mai atrăgătoare. Mă uitam la toate întrebându-mă pentru care dintre ele e CEC-ul meu. Oricare ar fi fost obiectul, l-aş fi socotit ca un dar foarte mare. Am intrat în magazin. S-a deschis o uşa de sticlă şi şeful magazinului m-a întrebat: "Ce doriţi de la noi?" I-am arătat CEC-ul spunînd că l-am primit în dar şi mi s-a spus că are valoare foarte mare. S-a uitat la CEC, spunând: "Da, cu adevărat e o valoare foarte mare. E ce avem mai de preţ aici. Aşteaptă puţin şi vei primi. Ce vezi expus în vitrine nu are aşa mare valoare. Ce avem mai de preţ este în magazie. A intrat pe o uşă şi când s-a întors avea în braţe o periniţă şi un bebe mic. Periniţa era lucrată dintr-o dantelă foarte fină, albă ca zăpada, cu mai multe volănaşe în jurul capului. Mi-a întins-o zicând: "Aceasta e cea mai mare valoare ce o avem în magazin. Tot ce ţi-au văzut ochii în vitrine, toate obiectele expuse la un loc, nu au valoarea darului ce l-ai primit. Acestea sunt lucruri trecătoare ce se învechesc, li se pierde valoarea şi se distrug sau pot fi furate. Dar pentru aşa o făptură gingaşă şi plăpândă s-a plătit valoarea mare a sângelui Fiului lui Dumnezeu la Golgota. Un suflet răscumpărat cu sângele lui Isus Hristos preţuieşte mai mult decât toate comorile pământului la un loc. Cu nimic nu poate fi echivalat preţul unui copil al lui Dumnezeu răscumpărat cu sângele lui Isus Hristos. Aşa o făptură gingaşă care este un copil al lui Dumnezeu ai primit şi tu. Acesta este darul Lui pentru tine. Acest mare preţ de a fi un copil al lui Dumnezeu rămâne până în viaţa veşnică."

Mi-a pus în braţe periniţa cu bebeluşul, iar eu am întrebat dacă se poate să ştiu ce este, băiat sau fetiţă? Mi-a răspuns: "Uită-te în jurul capului, la danteluţă. I s-a pus un fir roz ca să ştii că e fetiţă." Pe pieptul fetiţei era un îngeraş de aur ca un bibelou mic, ce stătea cu mâinile întinse peste capul fetiţei. "Ce reprezintă acest îngeraş?" "Acest îngeraş reprezintă îngerul păzitor al fetiţei, care trebuie să stea tot timpul cu mâinile întinse peste capul ei, căci vrăjmaşul vrea să-i curme viaţa şi, ca să nu-şi atingă scopul, îngerul păzitor e pus să o apere."

Am luat fetiţa şi am plecat foarte fericită căci am primit acest dar de la Dumnezeu. M-am trezit din vis cu această bucurie în inimă şi siguranţa că voi avea o fetiţă. Aşa a şi fost, slavă Domnului! În 20 octombrie 1985, am primit a noua binecuvântare, căreia i-am pus numele Damaris.

TRIMIŞI DE DOMNUL

Domnul ne spune prin Cuvânt în Iacov 1:2-4: "Fraţii mei să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări, ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdarea. Dar răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşită lucrarea, pentru ca să fiţi desăvârşiţi, întregi şi să nu duceţi lipsă de nimic." Iar în 1 Petru 1:7, Domnul ne spune că încercarea credinţei noastre, care e cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care este totuşi încercat prin foc, are ca urmare lauda, slava şi cinstea la arătare lui Isus Hristos. Prin această lucrare vreau să arăt cât de minunat lucrează Dumnezeu şi astăzi, chiar atunci când nouă ni se pare că nu mai avem nici o speranţă. Cu cât încercarea e mai puternică şi salvarea pare cu neputinţă la oameni, cu atât puterea lui Dumnezeu se dovedeşte mai mare şi mai minunată.

Şi ultima sarcină am dus-o foarte greu. Am trecut prin mai multe stări de suferinţă, iar în luna a opta, am fost internată de urgenţă în maternitate, unde sub supravegherea medicilor, am stat două săptămâni în dureri foarte mari. Medicul primar n-a vrut să semneze să mi se facă cezariana, spunând că e mai bine să rabd durerile şi să duc sarcina până la capăt. După cele două săptămâni de internare, într-o noapte am intrat în comă, având nişte dureri peste puterile mele. Era noaptea pe la ora trei. O femeie din salon, care m-a văzut, s-a dus şi-a anunţat medicul de gardă că mi-am dat ochii peste cap, mi-am înghiţit limba şi m-am învineţit. I-a spus să vină repede că mor. Urgent, medicul şi moaşa au căutat să mă trezească cu oxigen şi cu tot ce au putut, mi-au descleştat gura, mi-au pus un căluş în gură şi mi-au tras limba ca să nu mă sufoc. Apoi mi-au făcut naştere forţată. Nu au putut să-mi facă cezariană pentru că aproape nu mai aveam puls. Împreună cu fetiţa, au venit şi două bucăţi de carne străină, date în putrefacţie. Le-au cântărit şi una era de 650 g, iar cealaltă de 700 g. Atunci şi-au dat seama medicii de ceea ce a produs durerile groaznice ce le-am avut înainte, şi hemoragia. Mi-au făcut controlul instrumental, dar n-au vrut să mă ţină prea mult pe masa de operaţie, că se temeau că nu mă mai trezesc fiindcă eram prea slăbită. După două săptămâni de la naştere, când mi-au dat drumul acasă, doctorul mi-a spus că atunci când o să mă simt mai întărită, să mă duc la operaţie ca nu cumva tumoarea să crească din nou. Mi-au spus să nu neglijez aceasta, că s-ar putea să mă trezesc cu complicaţii foarte mari.

Câteva luni nu mi-am putut da seama dacă ce au spus medicii e adevărat, dar pe urmă am început să am dureri abdo-minale serioase. Nu mai puteam să mă plec jos sau să mai iau un copil în braţe, căci aveam dureri foarte mari, până-ntr-atât că nici mâinile mele nu mai suportam să le ating de abdomen. M-am neliniştit, dar mi-a fost groază să merg la operaţie şi am zis că, până mai pot duce durerile pe picioare, nu mă duc la spital.

Într-o dimineaţă m-am trezit cu o hemoragie mare. Soţul era plecat la servici, copiii erau la şcoală, numai fetiţa mai mare, de 14 ani, am ţinut-o acasă, şi i-am spus să-l sune pe soţul la servici pentru a-l chema acasă, explicându-i că sunt grav bolnavă. Fata a sunat, dar n-a găsit pe soţul, căci era plecat în altă secţie. Ea a lăsat vorbă la birou că dacă se întoarce, să vină repede acasă, că mama e grav bolnavă. Soţul a ajuns acasă pe la orele 2:30. Eu am pierdut deja atâta sânge, că s-a speriat de mine când m-a văzut: buzele şi unghiile îmi erau învineţite, la fel eram vânătă în jurul ochilor şi abia puteam să şoptesc ce s-a întâmplat cu mine. El a vrut să sune repede după salvare ca să mă ducă la spital, dar l-am rugat să nu sune că nu mai are nici un rost, ci să mă lase să mor pe patul meu. Doctorii tot nu mai puteau să mă opereze, căci eram slăbită în ultimul grad, şi inima abia îmi mai bătea. Soţul cu copiii au început a plânge şi au strigat disperaţi la Domnul să mă lase în viaţă şi să nu mă ia din mijlocul lor. Eu am căzut în leşin.

Nu ştiu cât a durat rugăciunea, dar la un moment dat, copiii mici au chemat pe soţul afară, spunându-i că-l caută doi fraţi. Când a ieşit soţul să vadă cine-l caută, a văzut pe fratele Ştefan N., din Lugoj şi pe fratele Dumitru H. Fraţii l-au între-bat: "Frate Pavel, ce cauză aveţi în familie, că Domnul ne-a trimis să venim la voi." Soţul a început să plângă, spunându-le: "Veniţi şi vedeţi!" Când au intrat fraţii în casă şi m-au văzut, s-au pus la rugăciune şi mi-au făcut ungerea cu untdelemn în Numele Domnului. Slăvit să fie Domnul că mi-am revenit din starea de leşin, durerile s-au ameliorat şi hemoragia s-a mai oprit, dar nu chiar de tot. Atunci la rugăciune, Domnul a vorbit, prin unul din fraţi, că Şi-a făcut lucrarea, şi-a mai adăugat zile la firul vieţii mele, căci El mai are de lucrat cu mine în mijlocul familiei sau chiar în popor.

Fraţii şi familia au mulţumit Domnului, crezând pe deplin cuvântul dat, iar fraţii au plecat. Ungerea mi s-a făcut seara, iar dimineaţa am eliminat o crescătură de carne, cu toate rădăcinile canceroase. Era o bucată destul de mare, care avea foarte multe rădăcini. E adevărat că am fost foarte slăbită, pentru că am pierdut mult sânge, dar am fost vindecată de Domnul, slavă Lui. Această lucrare n-a putut-o face nimeni altul decât El. Tot Domnul m-a întărit pe urmă din starea de slăbiciune şi-am rămas vindecată până în ziua de azi. Mărire Domnului, căci ce-i cu neputinţă la oameni, e cu putinţă la Dumnezeu. El a hotărât clipa când a trimis pe servii Săi ca să-Şi facă iarăşi Numele de slavă şi să mă scoată de la uşa mormântului.

Am mulţumit Domnului împreună cu soţul şi copiii, şi-I vom mulţumi cât va fi suflare în noi, iar ce nu putem mulţumi îndeajuns aici, vom completa în veşnicii, cântându-I laudă în veci de veci pentru toate lucrările Lui. Slăvit să fie Numele Lui, Amin!

ÎNCERCAREA CREDINCIOŞILOR

În Cuvântul Domnului găsim scris în Iov 33:14-17 - "Dumnezeu vorbeşte însă când într-un fel când într-altul, dar omul nu ia seama. El vorbeşte prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundaţi într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înştiinţări şi le întipăreşte învăţăturile Lui ca să abată pe om de la rău şi să-l ferească de mândrie." Într-una din nopţi, Domnul mi-a arătat această înştiinţare, care am socotit-o de mare însemnătate pentru credincioşi şi ca să nu se piardă nimic din conţinutul ei, am notat-o când m-am trezit din vis. Domnul a arătat mai multe forme prin care vrăjmaşul vine să ne ispitească, dar noi avem cea mai puternică armă cu care putem să-l biruim: sângele Domnului Isus Hristos. Oricât de mare este lupta, când cerem sângele Domnului, vrăjmaşul pleacă ruşinat.

DOMNIŞOARA MODA

Am văzut în vis mai mulţi fraţi şi surori într-o odaie situată la un nivel mai sus: ca să ai acces în odaie, trebuia să urci nişte trepte din curte până la uşa odăii. Deodată am auzit pe cineva strigând de afară. Am ieşit în prag să văd cine strigă. Afară lângă trepte era o domnişoară foarte modernă: părul era legat în vârful capului şi apoi lăsat să cadă peste umeri, era vopsită pe buze, cu sprâncenele smulse şi faţa fardată. Avea o fustă roşie foarte scurtă şi strâmtă, ce îi scotea în relief forma corpului, precum şi o bluză fără mâneci, cu un decolteu mare. În picioare avea nişte pantofi cu tocuri foarte ascuţite şi înalte. Nu mi-am amintit să o fi văzut vreodată; îmi era total necunoscută dar în privirea ei era ceva drăcesc. Pe un ton poruncitor, mi-a zis: "Vino după mine că vreau să merg la tine acasă." Eu i-am răspuns: "Nu te cunosc cine eşti şi cu tine nu vreau să merg nici un pas." Fraţii şi surorile au ieşit să vadă şi ei cine este, dar ea a strigat foarte poruncitor, ca un căpitan ce dă un ordin:

"Veniţi după mine!" şi a plecat înainte crezând că noi o vom urma. Noi am intrat în odaie şi am încuiat uşa să nu poată intra la noi. Văzând că nu mergem după ea, a urcat scările să intre la noi şi a strigat la uşă: "Deschideţi!" Noi am zis: "Nu deschidem căci tu eşti Satan, numai te-ai mascat în moda lumii ca să nu te cunoaştem, crezând că o să mergem după tine." Atunci a rânjit drăceşte: "Aha, mă cunoaşteţi că sunt Satan şi nu vreţi să-mi deschideţi? Atunci mă duc şi vin în chipul şi puterea Satanei să vedem dacă vă veţi putea lupta cu mine!" Noi am pus zăvorul pe dinăuntru şi cu mâinile ne împingeam pe uşă să nu poată deschide uşa.

URIAŞUL SATAN

Deodată am auzit nişte paşi greoi care făceau să se cutremure pereţii odăii şi treptele. Când a ajuns la uşă a început să forţeze uşa: avea o forţă extraordinar de mare, încât a rupt zăvorul şi uşa a început să se deschidă puţin. Noi ne împingeam cât puteam pe uşă ca să nu-l lăsăm să intre în casă. Prin crăpătura uşii am văzut pe Satan cum arăta: era un uriaş mare ca un monstru, ochii îi erau roşii şi mari ca nişte mere, gura îi era ca la o fiară sălbatică, cu dinţii şi colţii mari, iar trupul îi era din fier şi lut amestecat. A început să râdă cu un rânjet drăcesc, ca şi cum era sigur că ne va birui. Ne-am dat seama că cu puterea noastră nu-l vom mai putea birui luptându-ne cu el, şi am început să strigăm: "În Numele Domnului Isus îţi poruncim Satano să pleci, că nu ai nici o putere asupra noastră, căci noi suntem copiii Domnului Isus." El a strigat: "Nu plec căci nu mă tem de nici un domn şi de nici un Isus, căci au mai fost destui şi nu mă tem de ei." Credincioşii au strigat: "În Numele Dumnezeului Celui Viu, îţi poruncim Satano să pleci şi să-ţi fie frântă puterea." Satan a strigat din nou: "Nu plec fiindcă şi dumnezei au mai fost destui de-a lungul vremurilor. Nu mă tem de nici un dumnezeu." Din nou am strigat cu toţii: "În Numele Marelui nostru Preot Isus Hristos îţi poruncim Satano să pleci şi să nu ai nici o putere asupra noastră." Satan a strigat batjocoritor: "Nu mă tem, nu plec, căci mari preoţi au mai fost destui şi nu m-am temut de ei, au mai fost şi alţi Hristoşi, dar nu m-am temut de ei."

SÂNGELE DOMNULUI ISUS - ARMA PUTERNICĂ

În timpul acesta forţa uşa tot mai putenic să intre la noi. Atunci, dintr-o dată ne-a venit cuvântul pe buze prin puterea Duhului Sfânt: "Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu să te mustre Satano şi să te îndepărteze să nu ai nici o putere asupra noastră, că noi suntem acoperiţi cu sângele Său şi apăraţi de El căci suntem copiii Lui!" Când am rostit sângele Domnului, dintr-o dată puterea i-a scăzut şi a început să se retragă. Văzând lucrul acesta, noi am început să strigăm mai tare: "Sângele lui Isus Hristos, sângele lui Isus Hristos să te mustre Satano!" Cu un râs sălbatic, el a început a striga: "Asta e arma cea mai puternică - sângele lui Isus Hristos - cu care voi credincioşii mă biruiţi şi mă ţineţi la distanţă, că de n-ar fi sângele lui Isus Hristos, ce-aş face eu cu voi! Cum v-aş pune la pământ pe toţi credincioşii şi v-aş nimici! Dar aveţi această armă puternică cu care vă apăraţi." Auzindu-l pe Satan că el recunoaşte că sângele lui Isus Hristos e arma cea mai puternică, am strigat într-una: "Sângele lui Isus Hristos să te mustre!" iar Satana a rămas fără putere şi a trebuit să plece, dar a zis: "Mă duc şi iarăşi vin cu o legiune întreagă, să vedem dacă mă puteţi birui." Noi ne-am pus pe genunchi şi ne rugam Domnului să ne acopere cu sângele Lui şi să ne dea putere ca să putem birui puterea vrăjmaşului.

LEGIUNILE DE DUHURI

Pe trepte se auzea venind din nou uriaşul Satan, dar se auzeau mai mulţi paşi şi un zgomot gălăgios; am înţeles că nu vine singur, ci cu trupa lui. A deschis uşa şi a strigat: "Intraţi legiuni de duhuri; e ceasul nostru şi al puterii întunericului." Satan ţinea uşa larg deschisă cu mâna şi pe sub mâna lui intrau tot felul de duhuri în formă de lighioane şi fiare sălbatice: lupi, vulpi, lilieci, câini, pisici, şerpi, broaşte, şoareci, şopârle, fluturi, păuni şi alte feluri de duhuri, dar toate erau mici ca nişte miniaturi. După ce au intrat toate duhurile, Satan le-a dat ordin: "Porniţi la lucru. Acum e timpul nostru să atacăm familiile credincioşilor: faceţi tot ce vă stă în putinţă să-i biruiţi: intraţi în căminele lor şi încercaţi să-i scoateţi din răbdare pe credincioşi, faceţi tot felul de lucruri rele pe care ei nu le pot suferi, iar dacă nu vor putea răbda, sunt biruiţi de noi. Căutaţi să aduceţi neînţelegeri şi ceartă între soţi, luaţi pacea şi rupeţi unitatea şi iubirea dintre ei să nu mai aibă aceleaşi vederi şi păreri:

când soţul va zice una, soţia să zică alta. Destrămaţi dacă se poate familiile: soţului să nu-i mai placă nimic din ce face soţia, să-i bage vină la toate, soţia la fel soţului şi astfel ei nu se vor mai putea uni în rugăciunile lor. Rugăciunile lor fiind împiedecate, ei vor fi biruiţi. Luptaţi mai ales împotriva mamelor ce au copii, făcându-le să-şi piardă răbdarea, să murmure, să cârtească, socotindu-i blestem şi nu binecuvân-tare. Pe copii făceţi-i să fie gălăgioşi, răi, neascultători, neastâmpăraţi, încăpăţânaţi, să facă tot ce nu pot suferi mamele: să se certe, să se bată, să nu asculte, să spargă vase, să taie cu foarfecele hârtii prin casă şi să verse mâncarea, apa etc.

ACŢIUNEA DUHURILOR

Legiunile de duhuri au intrat în acţiune; parcă erau un roi de albine: unele zburau pe sus, altele pe jos şi făceau tot felul de lucruri care cu greu le puteau suferi părinţii. Duhurile care erau în formă de câini s-au dus la copii şi au început să se hârâie cu ei. Atunci copiii au început să se bată, să se muşte, să se hârâie exact ca şi câinii. La alţii s-au dus pisicile: copii se certau, se zgâriau şi se căţărau pe sus, vărsând vasele cu mâncare. Liliecii s-au aşezat pe capul unora şi copiii au început să se tragă de păr unii pe alţii, pentru că liliecii şi-au băgat ghiarele încâlcindu-le părul. Pe alţi copii s-au aşezat fluturi, şi dintr-o dată, părinţii nu se mai puteau înţelege cu ei; nu voiau să mai asculte, se luau de capul lor şi plecau de acasă. La alţi copii s-au dus vulpile, cuprinzându-i un duh de minciună şi viclenie. Pe capul unora s-au pus păuni, cuprinzându-i mândria. Cel pe care s-a aşezat broasca s-a făcut egoist, zgârcit, nevrând să dea nimic la fraţii lui, iar dacă părinţii nu-i împlineau voia, plângea şi se mârâia. Peste copiii la care venea şarpele, se punea duhul de şiretenie şi scandal. Fiecare duh căuta să-şi facă cât mai bine slujba. Copiii plângeau, se băteau, spărgeau vase, tăiau hârtii şi chiar lucruri bune cu foarfecele. Mamele au început să plângă că nu se mai puteau înţelege cu copiii, murmurând şi zicând că nu sunt binecuvântare, ci blestem pentru familie. Alţi părinţi se enervau şi ziceau că vor scoate aceste duhuri cu bâta din copii. Deodată s-a auzit un glas care striga: "Mamelor nu vă pierdeţi nădejdea şi răbdarea că altfel veţi fi biruite. Rugaţi-vă să vă dea Domnul putere şi răbdare şi veţi vedea că nu sunt copiii aşa de răi, ci duhurile vătămătoare îi provoacă pentru ca să vă pierdeţi nădejdea, să murmuraţi şi să cârtiţi. Copiii voştri sunt binecuvântaţi." Duhurile insistau asupra copilului până o scoteau pe mamă din răbdare şi zicea un cuvânt nepotrivit, apoi plecau la alţi copii, iar copilul respectiv rămânea liniştit de parcă era cel mai cuminte. A trecut cu greu timpul hotărât acestei încercări, iar legiunea de duhuri trebuia să se retragă.

SUCIREA VEDERILOR

Uriaşul Satan a rămas doar el singur, rezemat de uşă şi se uita la noi. Noi stăteam pe genunchi să ne rugăm Domnului să ne păzească, să ne acopere cu sângele Lui împotriva vrăjmaşului care nu zicea nimic, nu se lupta cu noi, ci doar privea cum ne rugam. Din când în când deschideam ochii să vedem dacă nu cumva Satan vrea să ne atace în vreun fel.

Odată însă, când am deschis ochii, am văzut pe o soră (prietena intimă a mea) că era schimonosită la faţă, cu gura strâmbă, cu ochii mari, bulbucaţi, şi am zis către ea: "Sora M., eu te-am ştiut cu o faţă frumoasă până acum. Ce s-a întâmplat de te-ai schimbat aşa?" Ea mi-a răspuns: "Nu ştiu nimic să mi se fi întâmplat, dar ceva este totuşi: şi eu pe tine te văd că ai un chip sluţit şi atâta apari de urâtă , că măcar că ţi-am fost prietenă, nu mă mai pot uita la tine." Atunci am început să ne uităm la fraţii şi surorile din jur, să vedem cum sunt ei. Am rămas uimiţi uitându-ne unii la alţii, că toţi erau schimonosiţi, toţi aveau defecte. In timpul acesta, în loc să ne rugăm, noi ne miram unii de alţii, fără să ştim ce s-a întâmplat şi nu ne mai puteam iubi. Uriaşul Satan a început să râdă cu un rânjet drăcesc: "Ha, ha, ha, v-am biruit! Asta-i opera mea. V-am sucit vederile ca să vă vedeţi cu defecte, schimonosiţi, şi să nu vă mai iubiţi unii pe alţii ca la început!" Când am auzit că aceasta era lucrarea lui Satan, că a reuşit să ne schimbe vederile pentru că nu am vegheat îndeajuns în vederea rugăciunii, şi ne-a biruit fără să lupte cu noi, am început să plângem, rugând pe Domnul să ne ierte pentru nevegherea noastră, luminându-ne din nou vederile, ca să vedem clar şi să ne iubim ca la început. După ce ne-am rugat, am deschis ochii să vedem dacă tot aşa sunt cei din jur: ceva s-a mai schimbat, dar totuşi, nu ni se păreau atât de frumoşi ca la început. Iarăşi am început a plânge în rugăciune: "Doamne Isuse, Te rugăm să ne dai vederile clare ca la început." Şi atât am plâns şi ne-am rugat până am început să vedem bine pe cei din jurul nostru. Atunci am mulţumit Domnului că ne-a ascultat: simţeam iarăşi iubirea vie ca la început. Satan a plecat şi a spus: "Mă duc şi iarăşi vin." Noi toţi stăteam pe genunchi şi ne rugam.

LUMINA (LAMPA)

Faza aceasta s-a schimbat, şi acum fiecare credincios avea în faţa lui ceva ca o lampă aprinsă. Ni s-a spus să veghem să nu ni se stingă lumina şi fiecare se ruga veghind să nu i se stingă lumina. Atunci a venit din nou uriaşul Satan. A trecut pe la fiecare credincios şi a suflat puternic peste lampa fiecăruia ca să-i stingă lumina. Am văzut cum a trecut pe la fiecare credincios: la unii li s-a stins lumina la prima suflare, la alţii a trebuit să insiste cu suflarea lui puternică ca să le stingă lampa. Noi ne miram tare că la unii le stingea lumina atât de repede, iar la alţii din ce sufla, mai puternic le ardea lumina. Ne întrebam care este secretul, căci tot Satan sufla la toţi, şi totuşi la unii în loc să li se stingă lumina, li se aprindea şi mai tare.

POSTUL DE VEGHERE - RUGĂCIUNEA

S-a schimbat şi această fază şi credincioşii au apărut într-un loc deschis, unde era o platformă în forma unei mese de piaţă, dar nu era fixată, ci ca o bandă cu lungimea de 50 cm şi cam la un metru de la pământ. Capetele ei se sprijineau pe ceva, dar pentru că era tare lungă, nu am văzut pe ce. Pe platformă stăteau toţi credincioşii în genunchi, cu faţa spre răsărit, aşezaţi unul după altul aşa încât niciunul nu vedea faţa celuilalt. Am auzit o voce care a spus că acela este numit "Postul de veghere al rugăciunii" şi a zis să veghem în vederea rugăciunii să nu ni se întrerupă legătura cu Domnul. Am început să ne rugăm cu mult zel la început, dar după o vreme a venit peste mine aşa o moleşeală, că nici nu mai găseam cuvinte să mă rog. Aducându-mi aminte că suntem la postul de veghe, mi-am dat toate silinţele să ies din starea de moleşeală, şi am simţit din nou duh de rugăciune şi prezenţa Duhului Sfânt. Nu după mult timp însă, a venit peste mine o împietrire şi mi-am dat seama că am aţipit la rugăciune. Am început a plânge şi a mă căi, până am simţit din nou harul Domnului revărsat în rugăciune. Totuşi, după un timp, m-am pomenit căci cu gura mea mă rugam, dar gândul îmi era în altă parte: m-am trezit spunând cuvinte fără să mă gândesc la rugăciune. Este adevărat că, cu toate aceste stări neplăcute din timpul rugăciunii, am avut şi momente de părtăşie cu Domnul, simţind că sunt desprinsă de tot ce-i pământesc, iar rugăciunea a ajuns sus; firul rugăciunii era bine cuplat cu cerul, gândurile şi simţurile erau concentrate sus şi pe Domnul Îl simţeam foarte aproape. Eram întristată că nu am putut veghea să nu existe acele stări neplăcute când am fost biruită în rugăciune.

Am stat să ascult dacă ceilalţi fraţi şi surori se roagă, dar după cum auzeam rugăciunile lor, mi-am dat seama că toţi aveau aceleaşi lupte în rugăciune. Am deschis ochii şi m-am întors spre persoanele din spatele meu (eram aşezaţi ca într-un şir) şi nu mică mi-a fost mirarea când am văzut că la fiecare credincios pe umăr stătea un mic duh de-al Satanei. Nu era mai mare decât o şchioapă, parcă ar fi fost o miniatură. Şoptea întruna la urechile credincioşilor şi în mână avea o foarfecă cu care vroia să taie firul de rugăciune. M-am uitat la mine la spate şi am văzut că şi la mine era un duh de soiul acela şi căuta să-mi taie firul de legătură.

SABIA ALBĂ

Atunci am început a lupta strigând: "A, tu eşti cel ce ne împiedici rugăciunea şi ne întrerupi firul de legătură cu Domnul?" Dintr-o dată s-a schimbat şi nu mai era un duh mic, ci un soldat înarmat cu săgeţi şi a început să lupte împotriva mea. Am strigat: "Sângele Domnului Isus să te mustre Satano care nu te ruşinezi să vii la rugăciune să ne întrerupi firul rugăciunii!" Când am rostit sângele Domnului, mi s-a dat în mână o sabie albă cu care loveam pe Satan şi mă apăram. Pentru că strigam întruna, Satan a trebuit să plece. Am strigat la fraţii şi surorile care luptau şi ei cu Satan, spunându-le să ceară sângele Domnului Isus Hristos şi Satan va fugi. Toţi au strigat: "Sângele Domnului Isus Hristos să te mustre" şi toată trupa Satanei a sărit jos de pe platforma unde se aflau credincioşii.

PĂMÂNTUL STRĂIN

Ca să nu se lase învinşi, au început să scuture cu mâinile platforma, ca să cadă jos cei ce nu au luat seama să se ţină bine. Atât au scuturat, până ce unii credincioşi au căzut jos; alţii au strâns bine cu mâinile de platformă şi n-au căzut. Jos, cam la doi metri de platformă, era trasată o linie albă. Până la linie era loc să se ridice cine a căzut, dar dincolo de linie era scris "Pământul străinului". Cine ajungea acolo nu se mai putea întoarce. Uriaşul Satan punea şapte duhuri să păzească pe cel prins ca să nu se mai poată întoarce înapoi. Am văzut pe unii căzând, dar repede s-au ridicat, alţii au fost traşi de Satan pe pământul străinului, şi păziţi de

şapte duhuri care îi ţineau robi. Cu mâinile căutau prin pământ ceva de mâncare şi am zis: "Vai, au ajuns să mănânce roşcovele ca fiul risipitor." Printre ei au căzut şi persoane cunoscute. Cineva striga: "Smulgeţi-vă de acolo şi veniţi la locurile voastre", dar ei au spus că nu se mai puteau întoarce, căci şapte demoni îi păzesc şi nu-i lasă.

HORNARUL

A dispărut şi această scenă şi a apărut din nou uriaşul Satan, îmbrăcat în haine negre şi având după umăr un cerc de fier, cum au hornarii, numai că nu avea la el perii de măturat hornul, ci tot felul de unelte de schingiuire şi tortură: curele groase, lacăte, lanţuri, chei, cătuşe de diferite mărimi, cârlige, cleşti, suliţe şi altele la care nu le ştiu denumirea. A venit zăngănind din ele şi a zis plin de răutate: "Am primit permisi-unea să vă prigonesc şi să vă lovesc în carne." Ne-am dat seama ce ne aştepta şi într-adevăr a început prigoana împotriva credincioşilor. Mai întâi au fost luaţi cei socotiţi de el mai periculoşi (cei mai înflăcăraţi dintre credincioşi), cu gândul că ceilalţi se vor lepăda şi se vor înfrica singuri. Slugile Satanei îi băga pe credincioşi într-o cameră de tortură şi de afară se auzeau loviturile puternice, zbieretele şi gemetele credincioşi-lor; îi batjocoreau în tot felul. Atunci, parcă un duh de frică a venit peste noi şi ne întrebam cum vom putea răbda o asemenea cruzime, dar un frate care a scăpat de acolo a trecut pe lângă noi şi ne-a spus în şoaptă: "Nu vă temeţi fraţilor şi surorilor. Nu vă fie frică, căci nu veţi simţi nimic. De la Dumnezeu se va coborî o putere în clipa aceea peste voi şi loviturile vi se vor părea ca şi cum ar lovi în îmbrăcăminte. Bucuria ce am simţit-o în inimă în clipa când ei mă loveau, nu am simţi-o niciodată în viaţa mea în aşa măsură. Am simţit pe Duhul Sfânt într-o dublă putere care m-a întărit şi pe Domnul L-am simţit mai aproape ca oricând. Îmi erau puse pe buze cuvinte la tot ce trebuia să răspund."

Această îmbărbătare ne-a dat curaj la toţi. Într-adevăr, aşa a fost şi când am trecut noi pe acolo. Am simţit o putere dublă cu care am fost îmbrăcaţi şi nu ne-a mai fost frică deloc. Cântam prin Duhul Sfânt de bucurie şi loviturile nu le-am mai simţit. Răbdarea şi bucuria noastră îi întărâta mai mult pe cei ce ne chinuiau, dar noi eram bucuroşi că am fost învredniciţi să suferim pentru Numele Domnului Isus. De acolo, pe unii îi lăsau să plece după ce îi anchetau şi-i torturau, iar pe alţii îi băgau la închisoare. La închisoare, singura noastră nădejde de scăpare era venirea Domnului Isus: eram despărţiţi de familii, de copii, de toţi cei dragi, nu mai ştiam nimic unii de alţii. Aşteptam să vină Domnul. Ştiam că El va veni şi ne va lua la El. Am început să strigăm cu toţii: "Vino Doamne Isuse, Tu eşti singura noastră nădejde; nimic nu ne mai leagă de acest pământ. Vino, vino Doamne Isuse, vino Izbăvire, vino Salvarea sfinţilor, vino şi ne ia la Tine." De sus a apărut un nor alb ce strălucea cu mare putere coborând spre noi. Ştiam că pe norul acela alb cobora Domnul Isus. Strigam şi mai puternic cu mâinile ridicate în sus: "Vino Doamne Isuse, vino Izbăvire, vino Doamne Isuse şi ne ia!" M-am trezit din vis strigând cuvântul acesta "Vino Doamne Isuse".

LUMINA DATĂ DE DUHUL SFÂNT

Stând şi cugetând la tot ce s-a arătat în vis, la punctele de probă prin care trebuia să trecem, mă cutremuram gândindu-mă de vom putea ieşi biruitori prin toate aceste puternice încercări. Înlăuntrul meu simţeam încă puterea Duhului Sfânt clocotind şi duhul meu striga: "Vino Doamne Isuse." În timp ce cugetam la această lucrare şi căutam s-o memorez cât mai bine ca să nu uit nimic, mi-am dat seama că era o înştiinţare. Deodată Duhul Domnului mi-a vorbit: "Iată, vreau să-ţi fac de cunoscut lucrarea ce ţi-a fost arătată în vis. Această lucrare reprezintă încercarea credincioşilor prin unele din cele mai importante probe."

MÂNDRIA - MODA LUMII

I. Prima încercare este mândria, care vine prin moda lumii. Ea este înfăţişată prin domnişoara care vine la credincioşi în chipul veacului şi zice: "Veniţi după mine." Nu mai vine subtil sau pe ascuns, ci foarte poruncitor strigă: "Veniţi după mine că nu-i păcat nici una, nici alta, căci Dumnezeu nu se uită decât la inimă." Aşa mulţi credincioşi zic că nu este păcat ceea ce odată socoteau păcat şi îmbrăţişază tot ce apare la modă. Aceasta nu e altceva decât chipul veacului în îmbrăcăminte, chipul veacului în familie. Mulţi vor să se asemene cu lumea, să aibă lux şi confort în locuinţe, să fie în pas cu lumea, să nu aibă nici copii mulţi (şi

aceasta este tot moda lumii). Chipul veacului este şi în adunare: harul este înlocuit cu programe cât mai atrăgătoare, ca să placă oamenilor, dar lipsite de puterea lui Dumnezeu. "O mare parte din credincioşi sunt biruiţi de această primă probă de încercare", a spus Domnul, (ca nişte copii care au căzut la primul examen pentru că n-au înţeles cuvântul Domnului care spune că mândria merge înaintea pieirii, iar smerenia înaintea slavei. Prov. 16:18, 18:12).

URIAŞUL

II. La a doua probă Satan nu vine mascat, ci în toată puterea satanică, ca să mişte de pe stâncă pe credincioşi. Mi s-a spus că aşa după cum Domnul Isus a fost ispitit de Diavolul timp de 40 de zile (Luca 4:1-13), tot aşa şi noi, credincioşii, vom avea fiecare, diferite probe de încercare. Domnul Isus a postit şi s-a rugat, a fost înarmat cu putere de sus şi totuşi Satana a îndrăznit să-L ispitească pe El, Fiul lui Dumnezeu. Şi noi vom fi ispitiţi de Diavolul în mai multe feluri: la unii vine cu înălţarea, la alţii vine să-i îmbie cu slava şi onoarea lumii, la unii le insuflă neîncrederea că vor fi mântuiţi chiar dacă luptă, iar la alţii vine cu necredinţa, ca să nege că au Duhul Sfânt, deşi L-au primit. Pe alţii îi atacă în cuget şi în gând să nu creadă lucrările Duhului Sfânt (proorocii, vedenii, înştiinţări date de sus şi alte lucrări). Dar noi îl vom birui numai prin sângele Domnului Isus şi prin Cuvântul Său. Când suntem ispitiţi, trebuie să ne rugăm şi trebuie să-l mustrăm pe Satan zicând: "Sângele Domnului Isus Hristos să te mustre Satan! Tu nu ai nici o putere asupra mea. Eu sunt un copil răscumpărat cu sângele Domnului şi acoperit cu sângele Lui." Numai aşa vom putea ieşi biruitori.

LUPTA DUHURILOR ÎN FAMILIE

III. Satan vine să atace familiile credincioşilor cu toate duhurile întunericului: va căuta cu orice preţ să dezbine pe soţi, să nu mai fie dragoste şi iubire între ei, să nu mai fie una, şi astfel să dărâme altarul familial, bărbaţii să nu mai poată ridica mâini curate în sus şi astfel problemele şi cauzele familiale nu vor avea rezolvare. Dacă pe unii nu-i poate birui în acest fel, atunci Satan cu duhurile lui se luptă prin copii în diferite forme, atacându-i prin neascultare, răutate, încăpăţânare, obrăznicie, neastâmpăr, ceartă etc. Prin toate acestea Satan caută ca pe părinţi să-i scoată din răbdare, făcându-i să murmure, să cârtească înaintea Domnului, spunând că copiii nu sunt o binecuvântare şi astfel Satan îi va birui şi va avea câştig în multe familii. Dar a spus că problema acestor duhuri, nu se rezolvă prin bătaie, că de fapt copiii nu sunt vinovaţi, ci duhurile care se ocupă de ei îi îndeamnă să facă rele. Domnul a spus că părinţii trebuie să întregească altarul familiei cu post şi rugăciune pentru copii, chemând Numele Lui peste ei, ca duhurile vătămătoare să fie îndepărtate de la ei şi să fie acoperiţi cu sângele Domnului şi să rămână la adăpostul Numelui Său sub binecuvântare, că de fapt copiii sunt o binecuvântare şi nicidecum un blestem. Totuşi, când e nevoie, nuiaua nu trebuie cruţată, căci copiii lăsaţi de capul lor fac ruşine părinţilor.

ÎNDREPTAREA VEDERILOR (DRAGOSTEA)

IV. Domnul a spus că la această probă toţi credincioşii cad: Satan le sucеşte privirile pentru că nu păstrează legătura directă cu Domnul şi nu privesc ţintă la El. De multe ori privim la oameni şi atunci rămânem de ruşine, că orice om e numai om şi are fiecare slăbiciuni şi greşeli. Când un suflet se predă Domnului şi se pocăieşte, pe toţi credincioşii îi vede sfinţi şi curaţi: iubirea şi dragostea frăţească e la înălţime, e în dragostea dintîi. Dar această dragoste trebuie păstrată în unirea Duhului, prin legătura păcii (Efes. 4:3). Însă vrăjmaşul vine şi ne arată slăbiciunile fraţilor, ca să nu-i mai preţuim. Greşeli şi slăbiciuni vom vedea în fiecare şi alţii în noi, căci cu toţii suntem supuşi greşelilor şi dacă nu ne mai iubim unii pe alţii, vrăjmaşul are câştig de cauză, căci unirea păcii şi legătura Duhului e întreruptă între credincioşi. De aceea Domnul zice în Apocalipsa 2:4-5 că am părăsit dragostea dintâi. Domnul vrea ca lumea întreagă să cunoască căci suntem ucenicii Lui prin faptul că ne vom iubi unii pe alţii şi vom avea dragoste între noi (Ioan 13:35).

CAPUL PLECAT

V. A cincea încercare era înfăţişată prin lămpile aprinse ale credincioşilor, în care a suflat uriaşul Satan cu putere. Am întrebat de ce pe unele le-a stins de la prima suflare, iar altele se înflăcărau şi ardeau cu lumină şi mai puternică. Domnul a spus că nu a depins de felul în care a suflat Satan: el a suflat în toate la fel, dar faptul că unele au rămas aprinse şi s-au aprins mai puternic, a fost datorită poziţiei credincioşilor. Cei care au stat cu capul ridicat, Satan a suflat pe deasupra şi dintr-o dată a stins lumina. Pe cei care nu rămân în smerenie şi sunt cu capul ridicat (mândri), când suflă vrăjmaşul cu încercarea, dintr-o dată îi stinge. La cei ce stau cu capul plecat şi rămân în smerenie la picioarele Domnului, suflarea vrăjmaşului nu poate merge pe deasupra, ci pe dedesubt. La orice lampă sau felinar când sufli pe deasupra, stingi lumina însă, dacă sufli pe dedesubt, lumina arde mai puternic. Domnul a spus că cei ce stau cu capul plecat, smeriţi, orice încercare vine, nu-şi pierd nădejdea, nu cârtesc, nu murmură, ci primesc cu bucurie când trebuie să treacă prin felurite încercări, fiindcă ei ştiu că prin orice încercare vor trece, ies biruitori cu Domnul.

VEGHEREA ÎN RUGĂCIUNE

VI. A şasea încercare era cu postul de veghere în rugăciune. Domnul a spus că fiecare credincios va avea această luptă în rugăciune. Satan va veni prin diferite gânduri şi va încerca să întrerupă sau chiar să taie de tot firul rugăciunii, dar noi trebuie să veghem, să stăruim în vederea rugăciunii, ca să nu fim biruiţi. Să nu facem rugăciuni numai de formă, sau de pe buze, să nu o facem ca un obicei, căci atunci firul rugăciunii e întrerupt şi degeaba aşteptăm rezultatul rugăciunii şi rezolvări în familie şi biserică. Domnul vrea ca rugăciunile noastre să fie făcute din inimă, nu de pe buze, şi în rugăciune să avem îndrăzneală şi credinţă că suntem copiii Domnului şi dacă cerem ceva, ne ascultă, aşa cum a fost făgăduit, că tot ce vom cere de la Tatăl, în Numele Domnului Isus, El ne va da (Ioan 16:23). Cei ce nu vor veghea în vederea rugăciunii, vor fi biruiţi prin ispite de Satan. Din pricina nevegherii în rugăciune, unii ajung pe pământul străinului ca fiul risipitor, şi la unii starea de pe urmă e mai rea de şapte ori decât înainte şi nu se mai pot întoarce fiindcă vrăjmaşul îi ţine robi păcatului. Deci prin rugăciune vom ieşi biruitori, dar numai cerând sângele Domnului în ajutor.

URA DIN PARTEA LUMII - PRIGOANA

VII. A şaptea încercare era arătată prin venirea uriaşului Satan cu uneltele de tortură - prigoana credincioşilor. Domnul a spus că, hotărât, orice credincios trebuie să treacă prin această încercare: să fie urât şi hulit de lume (Ioan 15:18-20, 16:1-4). Credincioşii care nu vor să fie urâţi de lume şi se poartă în aşa fel ca lumea să-i iubească, nu-s adevăraţi credincioşi. Cei ce nu vor să poarte ocara lui Hristos, nu-s vrednici de Domnul. Cine iubeşte tată, mamă sau fiu mai mult decât pe Domnul, nu-i vrednic de El (Matei 10:36-39). Dacă cineva se ascunde să nu se ştie la servici sau în societate că e pocăit şi se ruşinează, şi Domnul se va ruşina de el (Luca 9:26). Omul care în îmbrăcăminte şi în umblare se poartă după moda lumii, ca să nu-l ocărască nimeni şi să-l dispreţuiască că e rămas în urmă, acela nu-i ucenicul lui Hristos pentru că nu vrea să poarte ocara Lui. Pentru această categorie de oameni nu-i nevoie de prigoană ca să se lepede de Domnul. Ei în timp de libertate se leapădă de Domnul pentru că nu le place jugul ascultării şi ocara lui Hristos, nici nu le place să înveţe de la Domnul să fie blânzi şi smeriţi cu inima. Dar, pe lângă ura şi ocara lumii, Domnul a spus că unii credincioşi vor trece hotărât şi prin prigoană, pentru că va trebui să depună mărturie şi să dea socoteală de nădejdea care e în ei, şi trebuie să se împlinească numărul martirilor ce strigă de sub altar. Dar Domnul a spus că pentru timpul şi vremea aceea îşi va îmbrăca poporul cu putere de sus, căci în starea aceasta nu putem rămâne în picioare în timpul prigoanei. Credincioşii predaţi pe deplin Domnului, vor fi umpluţi cu putere şi vor avea părtăşii şi experienţe deosebite cu Domnul, iar când va fi prigoana, ei nu vor simţi torturile şi durerile, că vor fi plini de Duhul Sfânt. Domnul a spus să ne mângâiem cu făgăduinţa venirii Lui, că nu va mai fi mult şi când va fi mai greu, Domnul va veni şi ne va lua la El.

Timpul s-a apropiat, vremea-i scurtă şi Domnul a cerut să fim treji şi să veghem în vederea rugăciunii, ca să nu cădem în încercările ce vor veni, ci să ieşim biruitori în Numele Lui, cerând sângele Lui în ajutor, ca să avem parte cu El în ziua venirii Lui. Domnul să ne ajute pe toţi la aceasta, Amin.

RUGĂCIUNEA CE NU SE AUDE SUS

În Psalmul 5:1-3, psalmistul David zice: "Pleacă-Ţi urechea la cuvintele mele Doamne, ascultă suspinurile mele. Doamne, auzi-mi glasul dimineaţa. Dimineaţa eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine şi aştept." Rugăciunea este timpul în care noi vorbim cu Dumnezeu şi aducem în faţa Lui dorinţele, cererile şi mulţumirile noastre. Fără rugăciune, este cu neputinţă ca un credincios să trăiască, de aceea Domnul Isus a zis în Matei 26:41: "Vegheaţi şi rugaţi-vă ca să nu cădeţi în ispită." La 1 Petru 4:7, apostolul Petru spune: "Fiţi înţelepţi şi vegheaţi dar, în vederea rugăciunii." În Filipeni 4:6, Pavel spune: "Aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu prin rugăciuni şi cereri cu mulţumiri."

Pentru ca să fie ascultată, rugăciunea trebuie să aibă câteva calităţi:

- să fie făcută cu credinţă. Matei 21:22: "Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi." Iacov 5:15-16: "Rugăciunea făcută cu credinţă, va mântui pe cel bolnav. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit." Ioan 15:7: "Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da."

- să fie făcută în Numele Domnului. Ioan 15:16: "Orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da."

- să fie făcută cu stăruinţă. Foarte importantă este şi stăruinţa în rugăciune. Rugăciunea nu trebuie făcută de formă: trebuie să stăruim în rugăciune şi să nu ne lăsăm. In pilda jude-cătorului nedrept (Luca 18:1), în versetele 7-8 scrie: "... măcar că zăboveşte faţă de ei, vă spun că le va face dreptate."

Din copilărie, tata m-a învăţat din Cuvântul Domnului, că rugăciunea făcută dimineaţa are o mare însemnătate pentru restul zilei. Dacă ne predăm în mâna Domnului şi începem cu El o nouă zi, cerând ca sângele Domnului să ne adăpostească împotriva săgeţilor vrăjmaşului, vom putea birui mai uşor ispitele prin care Satan ne atacă în toate felurile în timpul zilei. Când eram copii în casa părintească, tata ne chema zilnic la ora 9 la rugăciune. Dacă din copii lipseau de acasă, sau erau la şcoală, tata îi aducea cu numele în faţa Domnului pe fiecare. Acest lucru s-a sădit în inima mea, şi când am ajuns să am şi eu cămin şi copii, mă sileam să nu treacă ora 9 dimineaţa fără să mă înfăţişez înaintea Domnului în rugăciune. Aduceam şi eu cu numele pe copii şi pe soţul meu. Totdeauna mă sculam de la rugăciune înviorată şi încredinţată căci copii mei sunt sub paza Domnului: i-am predat în mâna Lui şi am chemat Numele Lui peste ei, să le fie locul de adăpost şi turnul de scăpare. Sângele Domnului Isus îl ceream să fie pecetea asigurării pentru viaţa lor, căci Îi spuneam Domnului: "Dacă în Egipt Nimicitorul n-a putut să intre unde uşiorii uşii şi pragul de sus erau stropiţi cu sângele mielului de Paşte (Exod 12:23), atunci nu va putea Satan să-i atace pe copiii mei, pentru că inima lor este stropită cu sângele Domnului Isus Hristos." Chiar şi-n treburile casei aveam mai mult spor întotdeauna când mă înfăţişam înaintea Domnului. Dacă se întâmpla că venea cineva sau erau alte probleme şi nu mă puteam ruga, toate îmi mergeau pe dos: aveam ispite şi încercări în diferite forme şi pe deasupra, mă simţeam copleşită de neputinţă şi în trup; dar cum mă puneam să mă rog, primeam prospeţime şi înviorare în duh şi în trup.

Ce s-a întâmplat însă, într-o dimineaţă? Făcându-mi când una, când alta din treburile casei, mi-am ridicat ochii la ceas şi am văzut că era trecut de ora 9. M-am pus repede pe genunchi ca să nu treacă ora rugăciunii fără să mă rog. Am început a mă ruga, dar o moleşeală şi o apăsare foarte mare s-a lăsat peste mine, că nu mai aveam nici cuvinte să mă rog. Gândurile îmi zburau la tot ce aveam de făcut şi mă gândeam cum să le rezolv şi să le termin pe toate. Căutam să-mi adun gândurile şi să le concentrez la jertfa Domnului Isus, dar lupta în duh a fost puternică şi n-am putut birui duhul de moleşeală şi împietrire. Văzând că nu pot să mă rog, că nu am legătură cu Domnul, aşa cum ştiam că trebuie şi am simţit-o de atâtea ori, m-am gândit să mă scol, să nu mai pierd timpul, dacă tot nu mă pot ruga. Apoi m-am gândit să mă rog cum pot, numai să-mi fac datoria de a mă ruga la ora 9.

Dintr-o dată, am tresărit ca din somn, văzând deasupra mea, cam la 4-5 m, un înger al Domnului, ce se uita la mine atent. Apoi, s-a uitat şi lângă mine, la cineva. Când m-am uitat, am văzut că alături de mine se afla un alt înger, ce se uita cum mă rog. Ingerul de sus făcea semn la cel de lângă mine, arătându-mă pe mine cu mâna: "Ce face? Se roagă?" Îngerul de lângă mine i-a răspuns: "Da, se roagă" şi îngerul de sus a zis: "Aici nu se aude nimic" şi a dispărut. M-am speriat şi am început să plâng când mi-am dat seama că am făcut o rugăciune de formă, care sus nu s-a auzit. Am rugat pe Domnul să mă ierte şi Domnul mi-a turnat un duh de rugăciune şi am simţit că rugăciunea s-a suit până sus la altarul de slavă.

Prin aceasta, vreau ca toţi cei ce vor auzi această lucrare, să ştie că există două feluri de rugăciune: rugăciune ce se aude sus şi rugăciune ce nu se suie, nici nu se aude sus, ci se împrăştie pe jos ca jertfa lui Cain. Noi nu trebuie să ne mulţumim să facem o rugăciune de

pe buze, sau să fim văzuţi de alţii că ne rugăm, sau să ne audă alţii cât de frumos ne rugăm. Rugăciunea făcută cu căinţă şi din inimă, este primită de Domnul: de exemplu, rugăciunea vameşului păcătos şi a femeii păcătoase. Ps. 34:5-6 zice: "Când îţi întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie şi nu ţi se umple faţa de ruşine. Când strigă un nenorocit, Domnul aude şi-l scapă din toate necazurile lui." Vedem că Daniel, un om al lui Dumnezeu, care şi-a întors faţa să caute pe Domnul cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă (Daniel 9:3), măcar că era un om preaiubit al lui Dumnezeu şi n-a păcătuit călcând Legea nici chiar în Babilon - ţara robiei - se pune în rând cu cei vinovaţi şi zice în capitolul 7:17: "Noi am păcătuit, am săvârşit nelegiuirea, am fost răi şi îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile Tale, de aceea ni se cuvine să ni se umple faţa de ruşine." Vedem în urmă ce răspuns a primit Daniel de la Dumnezeu, după o aşa rugăciune.

In Ioel 2:12 Dumnezeu zice: "Întoarceţi-vă la Mine cu toată inima, cu post, plânset şi bocet." Deci înaintea lui Dumnezeu rugăciunea trebuie făcută cu mulţumiri, cereri şi căinţă, dar sunt ocazii când trebuie însoţită cu post, plânset şi chiar bocet. Atunci, când din pricina umbletelor noastre nepotrivite, supărăm pe Domnul şi El vrea să ne pedepsească, trebuie să venim cu inimile sfâşiate înaintea Domnului, să se milostivească de noi şi să-I pară rău de relele ce ni le trimite şi să lase în schimb binecuvântare peste noi (Ieremia 18:7-10). Rog pe Domnul să trimită peste noi un duh de îndurare şi de rugăciune (Zaharia 12:10). Domnul să ne ajute să ne rugăm nu de formă, ci aşa încât să simţim şi noi că rugăciunea a ajuns până sus, căci El nu dispreţuieşte o inimă zdrobită şi mâhnită (Ps. 51:17).

SULUL AURIU

Într-o noapte am văzut în vis o vedenie: vedeam coborându-se din cer un sul auriu, care se desfăşura în coborârea lui. Lungimea sulului era aproximativ 1 m, iar diametrul aproximativ 30 cm. În derularea sulului, se vedea ceva scris ca pe o panglică, dar fiind la înălţime, nu puteam citi scrisul. Pe măsură ce sulul cobora am putut citi scrisul. Panglica sulului era împărţită în mai multe rubrici.

In prima rubrică scria numele şi prenumele unor familii. În a doua rubrică era scris planul lui Dumnezeu cu privire la fiecare familie (câţi copii erau rânduiţi de Domnul pentru ea). In a treia rubrică scria câţi copii se găsesc în familiile acestea. În a patra rubrica: observaţii - de ce nu sunt toţi copiii cuprinşi în plan, la număr.

M-am uitat mirată la cele scrise şi m-am gândit: "Oare chiar aşa în amănunţime se ţine cont de toate lucrurile?" Când s-a coborât aproape în faţa ochilor mei sulul, a apărut rubrica unei familii care o cunoşteam foarte bine. M-am gândit, că acum o să văd dacă e adevărat ce scrie în sul, pentru că am cunoscut foarte bine familia. M-am uitat la planul lui Dumnezeu cu privire la familia respectivă şi scria 10 copii. Am tresărit că scria 10 copii, căci în familie erau numai 9 copii. Ştiam că părinţii i-au primit pe toţi câţi le-a dat Domnul, nu s-au împotrivit la naşteri, dar n-au avut mai mulţi. M-am uitat la observaţii, să văd de ce au numai 9, când trebuiau să aibă 10 copii. La observaţii era scris că mama a pierdut trei sarcini, fiecare de trei luni. 3+3+3=9 luni de sarcină, cât ar fi trebuit să poarte un copil. Copilul nu a trăit, în schimb, familia respectivă a îngrijit un copil timp de doi ani, în Numele Domnului. Era scris şi numele copilului respectiv. Intr-adevăr familia a ţinut un copil dintr-o familie numeroasă (11 copii) din alt oraş, ce era la şcoală. Părinţii nu i-au găsit gazdă, chiria fiind foarte scumpă pentru ei, dar părinţii din familia aceasta (cu 9 copii) au spus că unde încap cei 9 copii ai lor, mai încape încă unul. Ei l-au ţinut ca pe copilul lor, timp de doi ani, în Numele Domnului. Cuvântul Domnului spune că "ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre cei mai neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut." (Matei 25:40). Chiar dacă aceşti părinţi au uitat ce au făcut pentru acel copil, Domnul nu a uitat.

Am înţeles din această lucrare că lucrurile nu sunt cum le văd oamenii la suprafaţă, ci Domnul are un plan pentru fiecare familie în parte. Dacă oamenii zădărnicesc planul Domnului, vor fi traşi la răspundere şi vor trece pe la judecată. Ferice de cine poate zice ca Iacov: "Aceştia sunt copiii pe care mi i-a dat Domnul" (Gen. 33:5). La fel a spus şi Iosif când l-a întrebat tatăl său: "Cine sunt aceştia?" "Sunt fiii mei pe care mi i-a dat Dumnezeu aici" (Gen. 48:9). Isaia întăreşte acest lucru spunând în cap. 8:18: "Iată, eu şi copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem nişte semne în Israel, din partea Domnului." In niciunul din aceste versete nu zice: "Iată copiii pe care eu i-am vrut" ci scrie: "Iată copiii pe care mi i-a dat Domnul."

Domnul să ne ajute ca şi noi să ne putem prezenta în faţa Domnului cu toţi copiii ce El i-a hotărât în familiile noastre, Amin.

SCHEMA RUBRICILOR DE PE SULUL AURIU

Numele familiei	Planul lui Dumnezeu : copiii hotărâți de Domnul pentru familie	Numărul de copii găsiți în familie	Observații: De ce nu se găsesc toți copiii cuprinși în plan
Familia	7	5	Împotrivire - zădărnicirea planului
Familia	12	11	Un copil trecut la Domnul
Familia	8	4	Mama bolnavă - medicii i-au spus să nu mai aibă copii pentru că îi va fi viața în primejdie
Familia	10	7	Întârziere de la plan : părinții s-au păzit să nu aibă copii așa deși
Familia	16	16	Mama bolnavă - a primit toți copiii
Familia	7	7	Patru copii primiți cu murmur și cârtire
Familia	3	3	A îngrijit de văduve și copii orfani pe lângă copiii ei
Familia	8	6	Medicii, fără consimțământul mamei, au oprit nașterea de copii
Familia	10	9	Mama a pierdut trei sarcini la trei luni fiecare; 3+3+3=9 luni de sarcină - copilul nu trăiește, în schimb părinții au îngrijit un copil în Numele Domnului, 2 ani.

Dintre familiile scrise pe sulul auriu, unele îmi erau cunoscute și am putut recunoaște adevărul celor scrise în observațiile de pe sul, căci chiar așa era în realitate, în familiile respective.

ÎNŞTIINŢAREA DIN ANUL 1988

În vara anului 1988, o familie de credincioşi din oraş au venit la noi şi ne-au invitat să mergem cu ei la un cerc de rugăciune la Lugoj, unde în seara aceea se făcea o mijlocire deosebită în faţa Domnului pentru cauzele de boală a celor în suferinţă, pentru cei ce cereau acest lucru. Cei din familia respectivă ne-au spus că au o cauză deosebită pentru care vor să ajungă acolo şi anume, au primit un telefon din Chicago S.U.A., că o nepoţică a lor e grav bolnavă de leucemie (cancer în sânge) şi după toate intervenţiile medicilor specialişti din S.U.A., nu e nici un rezultat. Părinţii disperaţi au cerut să se facă rugăciuni pentru fetiţă şi ungerea cu untdelemn în Numele Domnului pe o batistă pentru ea, iar batista să fie trimisă prin cineva care pleca din România în Chicago în ziua următoare.

Deoarece soţul nu a putut pleca cu ei, m-am bucurat că măcar eu puteam să-i însoţesc, să simt alături de această familie cu cauza de boală, care de fapt au fost printre prietenii familiei noastre în România. Pe când să plecăm, fratele Ardelean Moisică, vecinul nostru, care zăcea bolnav în pat de mai mult timp, a trimis vorbă să aducem şi cauza lui în faţa Domnului şi să se facă şi pentru el ungerea cu untdelemn în Numele Domnului pe o batistă.

Era într-o vineri seara. Când am ajuns acolo, era strâns un număr destul de mare de fraţi şi surori care au venit în faţa Domnului, insistând cu mijlociri şi cereri cu lacrimi pentru cei bolnavi, ca Domnul să intervină, după planul şi voia Lui, la cauza fiecărui bolnav în parte. După două ore de rugăciune, s-a făcut ungerea cu untdelemn în Numele lui Isus la cei bolnavi, apoi s-a făcut rugăciune şi pe batistele trimise de cei bolnavi, care nu erau de faţă. Duhul Sfânt ne-a cercetat deosebit şi am simţit prezenţa Domnului la rugăciune. Deşi nu s-a dat nici o descoperire prin Duhul Sfânt, am fost convinşi că Domnul a lucrat şi mulţi din cei bolnavi au fost vindecaţi.

Am ajuns înapoi acasă, doar după miezul nopţii. Pentru că şi soţul şi copiii dormeau, m-am dus în altă cameră, căci simţeam nevoia să mă mai rog singură şi nu am vrut să-i deranjez. Pe la ora două m-am culcat şi pe la ora trei m-am trezit sub o cercetare adâncă a Duhului Sfânt. Auzeam vocea Domnului rostind cuvinte pentru popor, cu mare putere. Auzind atât de clar vocea Domnului, am luat un creion şi am scris ce spunea Domnul. Lucrarea a fost întreruptă de 7 ori şi firul ei a continuat până la a 7-a parte. De fiecare dată, când se întrerupea lucrarea, fiindcă nu ştiam că va mai continua, mulţumeam Domnului pentru că a găsit cu cale să ne sfătuiască, arătându-ne părţile negative care ne-au adus şchiopătarea şi rămânerea în urmă. Îi mulţumeam, că-n dragostea Lui ne-a arătat ce trebuie să facem să ieşim din starea de adormire şi nepăsare, ca să putem avea parte cu El în ziua când îşi va răpi poporul Lui de pe pământ. Aşa, firul lucrării a continuat până la a 7-a parte şi a durat până la ora 7 dimineaţa.

Domnul mi-a spus să spun în popor cuvintele date, căci prin ele Domnul vrea să trezească poporul pentru a se pregăti, căci venirea Lui va fi în curând şi Domnul îşi va răpi Mireasa la El. Eu m-am cutremurat înaintea Domnului şi am zis: "Doamne, eu voi spune cuvintele Tale în popor, dar cea mai mare parte nu le vor primi pentru că sunt de mustrare şi îndreptare. Dă-mi, Te rog, un semn că Tu mi-ai vorbit, ca să fiu pe deplin încredinţată de cuvântul Tău şi apoi voi spune tot ce mi-ai spus, fie că vor primi, fie că nu vor primi, chiar dacă ar trebui să sufăr ocară." Binecuvântat să fie Domnul, că El mi-a răspuns atunci: "Iată îţi dau trei semne, nu unul cum Mi-ai cerut, ca să ştii că Eu ţi-am vorbit şi să mărturiseşti cuvintele Mele. Iată primul semn: vindec fetiţa bolnavă ca să se cunoască îndurarea Mea, că sunt viu şi trăiesc, dar iată pentru ce am îngăduit acest lucru: pentru că părinţii nu şi-au ţinut hotărârile luate. Au zis că de-i voi sprijini şi vor ajunge acolo, Mă vor sluji ţinând cărarea dreaptă, temându-se de Numele Meu şi nu se vor împotrivi planului Meu cu privire la familia lor. Dar după ce au ajuns acolo, nu s-au mai ţinut de hotărârile luate şi s-au împotrivit planului Meu. Dar pentru că s-au căit şi au vărsat lacrimi, M-am îndurat, ascult cererile lor şi ale celor ce au strigat alături de ei. Dar de nu vor intra în ascultare şi împlinirea hotărârilor şi juruinţelor făcute, nuiaua va veni din nou peste ei.

Al doilea semn e cu privire la cauza de boală a bărbatului adus în faţa Mea: iată punctele pentru care am îngăduit suferinţa" şi Domnul a arătat cauzele. A cerut hotărâri temei-nice şi întregirea altarului familial şi mi-a spus: "Îţi dau un semn pe care îl vei vedea când vei ajunge în casa lor" şi Domnul a spus tot ce i se cerea familiei respective să facă şi Domnul îl va vindeca. Apoi mi-a dat al treilea semn, chiar cu privire la familia mea, care s-a împlinit după câteva zile. Toate aceste semne, Domnul le-a împlinit întocmai cum a spus, că El e Da şi Amin, slăvit să fie Numele Lui. Nouă ne rămâne ca să împlinim ce El ne-a cerut, intrând în ascultare de Cuvântul Său.

I. În prima parte, Domnul a arătat starea de aţipire şi nepăsare în care se găseşte poporul în vremea aceasta. Aproape nimic nu-l mai mişcă să se trezească. Nici măcar semnele Apocalipsei ce se împlinesc sub ochii noştri, pe mulţi nu-i mişcă deloc din nepăsare.

II. În a doua parte, Domnul a arătat pricinile care au dus poporul în această stare de aţipire (de căldicel), care e cea mai rea stare: încuscrirea cu neamurile, dumnezeii străini şi îmbrăţişarea Baalului, înlocuind în familie altarul Domnului cu altarul Baalului din vremea de acum şi astfel, primind pe Baal, mulţi şi-au spurcat templul, trupul care este templul Duhului Sfânt. Domnul ne-a cerut întoarcere, căinţă, recunoştinţă şi cereri udate cu lacrimi, până nu-i prea târziu.

III. În a treia parte, Domnul a arătat că poporul şi-a schimbat podoabele de preţ cu podoabe străine, veşmântul alb cu cel zdrenţuit, hrana aleasă cu pâine mucegăită şi apa limpede cu apă tulbure. Domnul cerea să ne venim în fire, până nu e prea târziu, că altfel nu vom avea parte de răpire.

IV. În a patra parte, Domnul s-a ocupat de familiile noastre, arătând că trebuie să ne înfăţişăm la altar cu copiii noştri, cerând peste ei Numele Domnului şi punându-i la adăpostul Numelui Său mare şi-a sângelui Său Sfânt, ca nici unul dintre ei să nu lipsească la numărătoarea aleasă.

V. În partea a cincea, Domnul ne-a spus că El vrea cu orice preţ să fim ai Lui şi văzând pornirile noastre de a ne depărta de El, ne pune îngrădituri şi bariere în cale, prin încercări, probe şi suferinţe, cu scopul de a ne ţine aproape de El, căci de ne-ar lăsa în voia pornirilor noastre, mulţi ce fac alergări iuţi, s-ar pierde în pustie. Dar Domnul a spus că ce e mai dureros, e că în loc să-I mulţumim că ne iubeşte şi de aceea ne şi pedepseşte, noi murmurăm, cârtim şi în felul acesta focul de pe altar s-a stins la mulţi.

VI. În a şasea parte a lucrării, Domnul s-a ocupat şi de bătrânii poporului dintre care fac parte şi bărbaţii de slujbă, care sunt chemaţi să judece după adevăr şi nu după înfăţişare, sau cunoscând din auzite pricinile poporului, căci altfel Domnul va intra la judecată cu ei.

VII. In ultima lucrare, Domnul a cerut străjerilor să stea la postul de veghe, înţelegându-şi chemarea şi păstrându-şi podoabele de preţ fără să se atingă de lucrurile străine, că cei ce nu-şi înţeleg chemarea de-a fi sfinţi pentru Domnul şi nu-şi păstrează locul, şi-şi schimbă podoabele sfinte cu cele străine, ajung la răscruci şi se încurcă şi pe ei, dar mai încurcă şi pe cei ce-i ascultă, că trâmbiţele lor nu mai dau sunet clar. Domnul cerea străjerilor predare totală în lucrare, căci altfel vor fi traşi la socoteală de Cuvântul Domnului.

In continuare sunt redate cele 7 lucrări cu privire la popor, cu de-amănuntul, aşa cum le-a spus Domnul.

1. "Trezeşte-te, trezeşte-te poporule! Treziţi-vă voi care aţi aţipit şi aţi căzut în împietrire şi necredinţă! V-am vorbit şi într-un fel şi în altul, dar voi v-aţi obişnuit cu cuvintele Mele, zice Domnul şi nu vă mai mişcă nimic ca să vă treziţi din nepăsare şi împietrire. Dacă nu mai vreţi să ascultaţi când vă vorbesc prin cei puşi să vestească Cuvântul şi să susţină mărturia adevărului, dacă nu vreţi să mai luaţi aminte şi să credeţi când vă vorbesc prin robii Mei proorocii, dacă nu vă mai mişcă nici lucrările pe care le fac în mijlocul vostru într-un fel sau altul, prin izbăvirile şi vindecările ce le-am făcut sub ochii voştri şi prin punctele de întristare şi jale ce le-am făcut în unele familii, credeţi măcar privind la semnele din fire ce se petrec pe pământ sub ochii voştri, căci aceste semne pe care le vedeţi pe pământ sub ochii voştri, vă mărturisesc căci cuvintele Apocalipsei se împlinesc şi Eu Îmi grăbesc lucrarea pe pământ, căci în curând voi veni şi ce este al Meu voi lua la Mine, zice Domnul."

2. "Strânge-te de pe uliţi şi din pieţele deşertăciunii poporule şi veniţi-vă în fire voi care v-aţi încuscrit cu neamurile şi aţi îmbrăţişat Baalul şi aţi spurcat templul care a fost sfinţit de Duhul Meu, închinându-vă la dumnezei străini. Intoarceţi-vă cu căinţă şi recunoştinţă şi cu cereri udate cu lacrimi până nu-i prea târziu, că apele năvalnice vor veni, vor lovi în casa celui rău şi în casa zidită pe nisip şi-i vor surpa temeliile. Se strigă: <Vai de cei ce nu au iertat, vai de cei ce nu au iubit şi nu au răbdat, vai de cei ce şi-au căutat adăpost sub umbra copacilor falnici ca să se adăpostească de arşiţă şi ploi, că nădejdea lor va fi spulberată, căci copacii falnici vor fi doborâţi la pământ şi adăpostul lor nu va fi de nici un folos >. De aceea, treziţi-vă şi luaţi aminte fiecare, că sunteţi chemaţi să iertaţi, să răbdaţi şi să vă iubiţi, aşa cum Eu v-am iubit, zice Domnul."

3. "Luaţi aminte şi treziţi-vă voi care aţi căzut în aţipire. Treziţi-vă şi veniţi-vă în fire voi care aţi schimbat podoabele de neprihănire cu podoabe străine, şi veşmântul ales cu veşmântul zdrenţuit. Iată unii din voi aţi schimbat hrana aleasă cu pâine mucegăită şi apa limpede cu apă tulbure. Treziţi-vă şi veniţi-vă în fire, că timpul care apare în faţă va aduce un întuneric gros. De aceea strângeţi-vă ulei în candelă şi candela să vă fie aprinsă, ca să nu pieriţi în întunericul ce va apare, căci străinul îţi va strica cuibul şi vei fi ca o pasăre alungată

din cuibul ei, căreia i s-a stricat cuibul şi-i urmărită: zboară din creangă în creangă, cântându-şi cântecul dorului de plecare, cântecul zborului înalt, unde nu va mai fi urmărită de mâna străinilor. Cocorul şi rândunica îşi cunosc, pe ceruri, vremea plecării lor, dar voi după toate semnele ce le vedeţi împlinindu-se sub ochii voştri, nu cunoaşteţi că se apropie vremea plecării voastre. Dezlegaţi-vă legăturile străine cu care mai sunteţi legaţi, că dacă nu, veţi rămânea legaţi cu ele jos şi vi se vor topi ochii de plâns, când veţi vedea porumbiţa luându-şi zborul şi voi veţi rămânea la plîns şi gemete, pentru că nu aţi preţuit vremea de trezire şi aţi nesocotit cuvintele Mele, zice Domnul."

4. "Adunaţi-vă copiii în jurul vostru şi învăţaţi-i din Cuvântul Meu, zice Domnul. Spuneţi-le cuvintele Mele, înfăţişaţi-vă cu ei la altare, chemaţi-Mă şi adăpostiţi-i sub Numele Meu, cerând sângele Meu să-i acopere, ca după ce vor trece apele năvalnice să puteţi face numărătoarea şi să puteţi zice: <Nu lipseşte nici unul din câţi mi-a dat Domnul.>"

5. "Te miri poporule de ce ţi-am pus bariere în cale şi unele îngrăditури? Te întrebi de ce te trec prin multe suferinţe, încercări şi greutăţi? Iată că dacă nu ţi-aş fi ieşit în cale în felul acesta, ai fi fost ca o măgăriţă sălbatică lăsată în voie, care îşi ia drumul spre pustie, ţi s-ar fi uscat vlaga şi ai fi pierit. Dar ţi-am pus zăbala în gură, ca să te strunesc şi să te opresc din pornirile tale şi din alergările tale iuţi care duc spre pustie, unde în loc de hrană aleasă, te-ai hrăni cu roşcove. Dar voi în loc să recunoaşteţi că vă iubesc şi de aceea vă ies în cale prin încercări şi probe, punându-vă bariere şi îngrăditури într-un fel şi altul, ca să nu vă depărtaţi de Mine şi să vă pierdeţi, în loc să recunoaşteţi şi să vă întoarceţi cu căinţă şi smerenie, cârtiţi şi murmuraţi în încercări. Fiecare sunteţi chemaţi să descărcaţi poverile, să dezlegaţi brâiele străine, să vă faceţi verificarea, să vă puneţi în rânduială şi să recunoaşteţi că v-aţi atins de lucruri străine. Când v-am căutat, nu v-am găsit la altar cu focul aprins ca la început, ci aţi fost prinşi de frământări şi îngrijorări. Veniţi cu recunoştinţă şi hotărâri noi ca să capătaţi tămăduire şi pe o parte şi pe alta, zice Domnul."

6. "Treziţi-vă şi voi bătrâni ai poporului, care judecaţi pricinile poporului Meu după înfăţişare şi după cele auzite, nu după dreptate şi adevăr. Sunteţi chemaţi să susţineţi adevărul Meu şi să judecaţi după dreptate pricina poporului Meu, căci dacă nu veţi lucra după adevăr, voi intra Eu la judecată cu voi şi veţi fi puşi în cântar şi din cântar în cuptor, şi iar pe cântar până se va dezlipi zgura de pe voi, ca să se vadă strălucirea aurului curat. Nu-i mult şi un ciur va fi pus în popor şi toată pleava şi partea uşoară va fi spulberată şi nu vor rămâne decât boabele cu greutate. De aceea înţelegeţi şi fiecare să-şi facă verificarea până nu-i prea târziu, zice Domnul."

7. "Treziţi-vă voi care trebuie să staţi de veghe pe ziduri. Vegheaţi ca să nu aţipiţi, nici să nu căderi de la locul de veghe unde v-am aşezat, că voi nu aveţi parte nici drept la împărţeala de jos, ci chemarea voastră e înaltă, ca să vă păstraţi podoabele de preţ şi să nu luaţi nimic din lucrurile deşertăciunii, zice Domnul. Din pricină că unii nu şi-au păstrat alegerea şi locul, din pricină că nu şi-au înţeles chemarea <Sfânt pentru Domnul> şi s-au atins de unele lucruri străine, au ajuns la răscruci de drumuri şi trâmbiţa lor nu a mai dat sunet ales, sunet desluşit, sunet clar, şi din pricina asta şi ei şi alţii s-au încurcat în mers. Intraţi în lucrul încredinţat cu predare totală, îmbrăcaţi cu podoabe sfinte, ca trâmbiţele să fie lustruite din nou, şi să dea sunetul ales şi desluşit, căci lucrurile ce vor apărea şi le veţi vedea curând, vă vor aduce aminte de cuvintele Mele, zice Domnul. Lucrurile ce vor apărea, vor ului de groază pe mulţi care şi-au schimbat veşmântul ales cu podoabe străine. De aceea fiecare să înţeleagă până nu-i prea târziu, că de nu, soseşte vremea când veţi fi traşi la socoteală de cuvintele acestea, zice Domnul, Amin."

MAŞINA CARE NE-A DAT-O DOMNUL

După revoluţtia din 1989, în primăvara anului 1990, m-am dus să ridic suma de bani (500 lei), ce o primeam de la stat toate mamele, că aveam mulţi copii. Când am ajuns în centru pe bulevard, a trecut pe stradă pe lângă mine, un microbuz (un van) foarte frumos. Era o maşină străină. M-am uitat după el, ce frumos şi ce încăpător este. In minte mi-a venit un gând: "Oare s-ar putea vreodată să ajungem să cumpărăm şi noi aşa o maşină, ca să încăpem în ea cu toată familia când mergem la adunare, sau la evanghelizare în alte localităţi? Aveam o maşină mică, dar niciodată nu încăpeam cu toţii în ea. Când mi-a venit gândul acesta, am vrut să-l îndepărtez pentru că nu credeam că se va putea realiza vreodată. Dar o voce blândă mi-a vorbit încet, dar destul de clar ca să pot înţelege: "Femeie, nu va trece mult timp şi vă voi da o asemenea maşină, ca să vă puteţi duce cu ea toată familia şi să o folosiţi în lucrarea Mea". M-am înfiorat şi parcă tot părul s-a zburlit pe mine. Prea clar mi-a vorbit

Domnul şi nu mă puteam îndoi că a fost vocea Domnului. I-am recunoscut glasul căci mi-a mai vorbit în atâtea rânduri.

După ce mi-am luat banii de la casierie, m-am întors acasă, dar în inima mea am păstrat această taină, n-am spus-o nimănui. Nu i-am spus soţului meu, gândindu-mă că trebuie să găsesc un moment potrivit să-i spun, ca nu cumva spunându-i-o într-un moment nepotrivit, să n-o poată lua în serios. Au trecut câteva luni şi se apropia timpul să înceapă copiii noul an şcolar. M-am dus împreună cu soţul să cumpărăm rechizite şcolare şi haine. Când am ajuns în centrul oraşului, a trecut pe lângă noi un microbuz cum a trecut atunci când Domnul mi-a vorbit. Văzându-l, eu am tresărit dintr-o dată, că mi-am adus aminte de ce mi-a spus Domnul. Soţul mi-a zis: "De ce ai tresărit aşa, că nu am pus frână bruscă să te sperii?" Uneori se întâmpla să pună frână aşa bruscă încât mă speriam, crezând că s-a întâmplat un accident, dar atunci nu a fost din acest motiv.

I-am spus soţului meu că am tresărit din pricina microbuzului ce a trecut pe lângă noi, fiindcă mi-am adus aminte de un cuvânt ce mi l-a spus Domnul mai înainte. I-am istorisit exact ce mi-a spus Domnul atunci, cu privire la microbuz. "Dacă tu crezi că e prea mult pentru noi ca să facă Domnul acest lucru şi nu poţi crede, măcar nu spune nimic împotrivă", i-am zis eu. El m-a întrebat dacă eu cred ce mi-a vorbit Domnul şi eu i-am răspuns: "Da, cred". Atunci el a zis: "Domnul să facă după credinţa ta şi după cuvântul Lui".

A mai trecut puţin şi Domnul mi-a vorbit într-o noapte, că e hotărât să merg cu soţul în Elveţia, ca să mărturisim acolo lucrările Domnului şi experienţele avute cu El. Când i-am spus soţului meu, a crezut dar a zis: "Cum se va rezolva, că ne trebuie chemare şi viză pentru Elveţia? Dumnezeu poate să lucreze, dar am avut trei chemări în vizită pentru USA şi nu mi-a fost aprobată nici una. Dacă de la Domnul a venit lucrarea, se va împlini". N-au trecut decât câteva zile şi am primit invitaţie de la o verişoară a soţului din Elveţia, ce a spus că a avut îndemn din partea Domnului să ne facă invitaţia, fără ca noi să-i cerem acest lucru. Soţul s-a dus cu chemarea la ambasadă şi ca prin minune, în scurt timp toate s-au rezolvat şi am plecat în Elveţia în vizită. A fost peste aşteptarea noastră. N-am avut timp nici să-mi rezolv acasă toate problemele şi copiii începeau şcoala. Am predat totul în grija Domnului, ca El să îngrijească de ei şi am plecat.

În Elveţia am fost în mai multe adunări, la români, germani, italieni şi elveţieni. Domnul ne-a dat prilejul ca în toate bisericile unde am fost, să putem mărturisi unele lucrări şi experienţe avute cu El. Domnul s-a îngrijit de tot, căci peste tot pe unde am mers, am avut cu noi o soră care ne traducea când fraţii ţineau serviciul în adunare. Tot la fel, când noi mărturiseam lucrările Domnului, ea le traducea lor. Sora ştia patru limbi: engleza, germana, italiana şi româna.

În unele adunări elveţiene, surorile erau în majoritate ca în apus: cu capul gol, tunse, încreţite, cu inele, verighete, cercei şi brăţări. Totuşi am găsit şi adunări exemple. Pot să spun că o adunare m-a impresionat foarte mult: surorile erau toate învelite, dar nu cu baticuri transparente, ci cu baticuri foarte serioase, într-o singură culoare. Nici una din surori nu a avut părul tăiat, nici fetele şi nici fetiţele. În general toate familiile de acolo aveau copii mulţi. Între ei am întâlnit o familie cu optsprezece copii: cea mai mare fată era încă necăsătorită şi ţinea în braţe pe cea mai micuţă. Fiecare familie venea cu microbuzul la adunare, şi în adunare, părinţii se aşezau pe capetele băncilor şi copiii între ei (copiii care erau mai mici - cei mari, erau în cor). Chiar şi programul lor ne-a mirat foarte mult: serviciul începea dimineaţa la ora nouă, până la douăsprezece. La amiază se făcea o pauză, în care serveau masa părinţii şi copiii (fiecare familie îşi aducea mâncarea de acasă). Aveau o sală de mese pentru timpul rece, iar când era cald, serveau afară pe iarbă. Pauza dura până la ora trei. Nimeni nu mergea acasă, iar la ora trei intrau din nou în adunare şi aveau alt program de la trei la şase. Ei spuneau că au făcut programul acesta pentru ca să poată ajunge seara devreme acasă şi copiii să poată dormi, ca dimineaţa să se poată scula să meargă la şcoală.

Într-o zi am mărturisit într-o adunare elveţiană lucrarea în care s-a arătat Cetatea Sfântă şi locaşul de slavă unde era Domnul cu oştile cereşti, cum îngerii, heruvimii şi serafimii, când se închinau înaintea Domnului strigând: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!", îşi acopereau capul cu aripile. Le-am zis atunci că am înţeles de ce se cere părţii femeieşti să-şi acopere capul când se roagă. Pavel a zis că "din pricina îngerilor, femeia trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei". El, care a fost răpit până la al treilea cer, a văzut desigur cum oştirea cerului îşi acoperea capul când se închina înaintea Domnului. Duminica următoare, când ne-am dus în aceeaşi biserică, surorile au venit în adunare cu eşarfă după gât şi când s-au pus la rugăciune, şi-au acoperit capul, fără ca cineva să le mai spună acest lucru. Domnul a preluçrat inima lor şi au înţeles cum trebuie să se închine în faţa lui Dumnezeu.

Într-o duminică, când am ieşit din adunare, eu cu soţul ne-am dus în maşină. Sora care ne traducea, a mai stat de vorbă cu fraţii şi surorile, încă vreo 10-15 minute. Cum stăteam în

maşină şi-o aşteptam, Domnul mi-a făcut cunoscut că ea vorbeşte cu fraţii în adunare despre maşina care ne-a promis-o Domnul. Eu nu i-am spus ei nimic mai înainte despre înştiinţarea ce am primit-o în ţară cu privire la maşină. Când a venit în maşină, am întrebat-o ce a mai vorbit cu fraţii şi surorile: "ei au putut crede lucrările Domnului? Au putut să le priceapă sau sunt împotriva acestor lucrări?" Ea ne-a spus că ei au fost cercetaţi de Domnul şi doresc să cunoască mai mult în legătură cu lucrarea Duhului Sfânt, şi vor să ne mai întâlnim ca să stăruie şi ei după Duhul Sfânt. Apoi am zis: "Numai atâta ai vorbit cu ei?" Ea mi-a zis: "Am mai vorbit ceva, dar asta nu pot să vă spun acum." Eu i-am zis: "Dacă îţi spun ce mi-a zis Domnul că aţi vorbit, îmi spui numai atât: e adevărat sau nu? Vreau să fiu eu convinsă dacă Domnul mi-a vorbit." Atunci ea a zis: "Da, spune-mi ce ţi-a vorbit Domnul, că eu îţi spun dacă e aşa." Eu i-am zis că Domnul mi-a spus că ei au vorbit despre o maşină ce Domnul vrea să ne-o dea nouă. Ea s-a uitat la mine mirată şi a zis: Chiar ţi-a spus Domnul lucrul acesta?" iar eu i-am zis: "Da". Atunci ea mi-a spus că-i adevărat, că fraţii i-au spus că au o maşină a adunării şi au îndemnul de la Domnul să ne-o dea nouă în Numele Domnului. Ea a zis atunci: "Nu este nici o îndoială că toţi vor fi de acord, dacă Domnul ţi-a spus ţie lucrul acesta". Am încheiat discuţia, lăsând totul în voia Domnului.

Se apropia timpul plecării noastre şi nimeni nu a mai zis nimic despre maşina aceea. Noi aveam biletul de tren plătit dus şi întors. Într-o zi soţul mi-a zis: "Uite ce zic eu: dacă tu doreşti aşa de mult să avem un buz, când se împlineşte timpul să se expire viza, tu pleci acasă cu trenul, iar eu voi rămâne aici să lucrez, până voi face bani să cumpăr un buz". Eu i-am zis: "Nu, nicidecum! Amândoi am venit, amândoi plecăm. Nu merg fără tine. Domnul ne va da maşina când El vrea. Dacă tu stai să lucrezi, atunci nu ne-o mai dă Domnul - o cumperi tu, ca oricare altul ce cumpără o maşină".

În ultima săptămână înainte de plecare, au venit într-o seară doi fraţi din acea biserică şi au întrebat pe soţul dacă are carnet de şofer la el. Soţul a spus că da, iar ei au zis: "Uite, noi, comitetul bisericii, am hotărât să vă dăm buzul nostru în Numele Domnului. Nu e chiar aşa vechi şi în România îl puteţi folosi încă mult." Atunci sora ce ne traducea le-a spus cum Domnul ne-a înştiinţat pe noi despre acest lucru, în România, şi cum Domnul mi-a spus ce au vorbit ei în duminica în care s-au hotărât să facă aceasta. Ei s-au bucurat văzând că lucrarea aceasta a fost sub călăuzirea Domnului şi hotărâtă în planul lui Dumnezeu.

Noi ne-am bucurat că Domnul ce promite, duce la îndeplinire. Ale Lui sunt cerul şi pământul şi El binecuvân-tează pe cine vrea, chiar şi cu cele pământeşti. Noi am primit maşina ca din mâna Domnului, că de fapt am primit-o în Numele Lui. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru minunata purtare de grijă în fiecare zi şi în fiecare clipă. De aceea spunem oricui, că Dumnezeu e minunat, se îngrijeşte de noi şi sufleteşte şi pământeşte. Pe pământ, bucuriile sunt împletite cu necazuri, dar toate lucrează împreună spre binele celor ce se tem de El. Domnul să fie slăvit pentru toate!

TELEFONUL

După cum am spus, plecarea noastră în Elveţia a fost neprevăzută şi nu am putut să-mi rezolv toate problemele familiale cu privire la copii, care urmau să înceapă şcoala după câteva zile. Ba chiar înainte cu o zi de plecarea noastră, un copil a căzut cu piciorul într-o sticlă şi s-a tăiat foarte adânc în călcâi. Am plecat cam îngrijorată să nu i se infecteze rana, să ajungă în spital. I-am spus fetei celei mai mari, care a rămas între ei, că dacă cumva se întâmplă vreo problemă mai mare, sau vreun accident, să ne sune la telefon, să ştim ce avem de făcut. Dar dacă nu se va întâmpla nimic, să nu ne sune pentru că era scumpă taxa unei convorbiri în străinătate. Ajungând în Elveţia, după o săptămână - două, am început să mă frământ: ce o fi pe acasă, ce-or fi făcând copiii, dacă nu au probleme pe la şcoală. Cei mai mari aveau situaţia neclară cu privire la şcoala profesională sau liceu, deoarece după revoluţie s-au ivit unele modificări cu noile norme de învăţământ.

Într-o zi m-am dus să dau telefon acasă, căci nu mai aveam linişte fără să aflu despre ei, dar, deşi am stat ore în şir până s-a terminat programul la poştă în ziua respectivă, tot n-am putut prinde legătura cu România. De la familia unde eram cazaţi nu puteam vorbi, pentru că soţul era necredincios şi ţinea telefonul închis. Numai el putea vorbi, sau dacă suna cineva din exterior. Telefonul se afla în camera unde dormeam noi. Dacă se întâmpla ca cineva să sune, noi îl chemam la telefon. Într-o noapte m-am trezit că a sunat telefonul. M-am uitat la ceas: era ora două. M-am gândit: "Cine e aşa târziu?" Am ridicat telefonul, întrebând cine e. A fost Emanuela, fiica noastră cea mai mare. Am întrebat-o de ce m-a sunat, dacă e ceva rău pe acasă, dar ea mi-a răspuns că ea nu a sunat, ci doar a auzit telefonul sunând şi a ridicat să vadă cine suna. Atunci am spus că aceasta e lucrarea lui Dumnezeu, căci nici eu nu am sunat-o, dar m-am rugat Domnului căci am fost neliniştită pentru că nu am ştiut ce e pe

acasă şi nu am putut lua legătura cu ei. Mi-a spus că sunt bine toţi, dar s-au ivit probleme la şcoală. Un copil nu a fost primit la şcoală pentru că noi, părinţii, am lipsit şi n-am încheiat contractul. S-au mai ivit ceva probleme ce ea trebuia să ni le comunice, dar ea nu ne-a sunat, pentru că noi am spus să ne sune numai în cazul că se întâmpla ceva foarte important. Vocea ei s-a auzit atât de clar, căci a fost auzită şi de soţul meu ce se afla pe pat în cameră. Eu i-am spus fetei ce să facă în lipsa noastră până ne întoarcem şi am încheiat convorbirea.

Eu cu soţul am mulţumit Domnului pentru felul minunat în care a lucrat şi că ne-a făcut această legătură telefonică. Astfel am primit linişte cu privire la familie. Deşi poate unora li se pare exagerată această lucrare, eu susţin şi mărturisesc că aceasta a fost numai lucrarea Domnului. Dimineaţa, familia respectivă m-a întrebat cine a sunat noaptea şi cu cine am vorbit de nu i-am chemat pe ei. Le-am mărturisit că aceasta a fost lucrarea Domnului şi că El ne-a făcut legătura telefonică, deşi soţul verişoarei a ţinut telefonul închis. Domnul a rezolvat problema şi am vorbit cu copiii acasă. Eu Îl laud pe Domnul şi-L slăvesc, pentru că prin această lucrare, mi-a mai dat încă un prilej să-L laud şi să-I mulţumesc, şi a mai lăsat încă o mărturie de cât de minunat ştie El să lucreze. Chiar dacă oamenilor li se pare imposibil, la El totul este cu putinţă.

Slavă Lui, Amin!

ÎNŞTIINŢARE PENTRU POPOR

În data de 20 octombrie, 1993, cu ajutorul Domnului, am ajuns în Canada, în vizită la rudenii, împreună cu soţul. Înainte cu două luni, Domnul ne-a vorbit prin Duhul Sfînt prin mai mulţi prooroci, că uşa ce a fost închisă înaintea noastră de mai multă vreme, Domnul o va deschide şi vom intra pe ea, căci această lucrare e hotărâtă de El. Domnul a spus că El va veghea asupra copiilor noştri şi-i va ocroti în absenţa noastră şi mâna Lui ne va ocroti şi pe noi în călătorie. Cu adevărat, uşa a fost închisă, căci ori şi câte invitaţii ni s-au făcut pentru vizita în America sau Canada, nu ni s-au aprobat până acum. Dar lucrarea s-a adeverit, căci de data aceasta, ni s-a aprobat să plecăm în vizită.

La trei zile după ce am ajuns în Canada, Domnul mi-a descoperit printr-un vis de noapte această lucrare: mi se părea că eram într-o biserică necunoscută de mine, din Canada, unde poporul era adunat la serviciul divin. Eu mă uitam foarte mirată la forma de închinare a acestui popor, căci era cu totul deosebită de cum o ştiam eu din bisericile noastre româneşti. M-am mirat că atunci cînd s-au rugat, ei nu s-au pus pe genunchi. Rugăciunea lor mi s-a părut foarte rece, dar ei îşi manifestau bucuria bătând din palme. La fel, când s-a citit Cuvântul, mi s-au părut foarte indiferenţi. Când s-a explicat Cuvântul prin predică, ei iarăşi au bătut din palme şi uneori chiar au râs. Pastorului i se părea lucru obişnuit şi bun să folosească cuvinte care să-i facă să râdă şi să fie veseli. La cântarea în comun, băteau tare din palme şi unii se legănau că aproape ziceai că joacă pe ritmul cântărilor. Femeile erau aproape toate în capul gol, cu părul tăiat şi coafat, având inele, brăţări, cercei şi lănţişoare; multe din ele erau fardate şi aproape toate erau îmbrăcate după moda lumii.

Domnul mi-a zis: "Vezi ce formă de închinare aduce poporul în faţa Mea? Mie nu-Mi place această formă de închinare, căci nu-Mi dau cinstea şi respectul de Dumnezeu. Du-te şi spune că astfel de închinare nu-Mi este plăcută, pentru că poporului nu-i place umilinţa şi nici smerenia, ci şi-a lărgit cărarea ca să poată merge pe ea cu toate bagajele străine. Aduc o formă de închinare, dar prin trăire şi purtare Mă tăgăduiesc. Du-te, spune poporului Meu pe care l-am strâns unul câte unul şi i-am adus aici să-Mi slujească de mărturie între aceste neamuri spre slava Numelui Meu, să nu se ia după obiceiurile neamurilor din jurul lor acceptând forma lor de închinare, care nu-Mi este plăcută, ci ei să se închine în duh şi în adevăr. Să rămână la aşezămintele drepte, care sunt puse de Mine de la început şi să nu se ia după modul de vieţuire al neamurilor, îmbrăţişând chipul veacului acestuia. Scopul cu care i-am adus aici şi le-am purtat de grijă să nu ducă lipsă, a fost ca ei să fie ca o lumină, care să lumineze în întuneric şi neamurile din jurul lor să vadă lumină şi să vină la lumina Mea. Ei nicidecum să nu accepte obiceiurile neamurilor din jur, nici forma lor de închinare. Dar iată, în cercetarea făcută, cum a ajuns starea multora din popor în vremea aceasta:

Se văd frământări şi îngrijorări în mijlocul poporului. Mulţi duc poveri străine pe umerii lor, iar unii sunt legaţi cu legături străine. Mulţi aduc la altarul Meu doar o formă de închinare, iar orânduirile drepte care s-au pus la început, după care poporul să se înfăţişeze şi să se închine la altarul Meu, le-au schimbat cu obiceiuri şi forme de închinare. De aceea nu se vede propăşire şi poporul bate pasul pe loc, căci harul şi puterea Duhului Sfânt de lucrare lipseşte din mijlocul poporului. Sunteţi chemaţi să descărcaţi poverile străine, să rupeţi legăturile străine cu care singuri v-aţi legat, să dezbrăcaţi haina zdrenţuroasă şi să vă

îmbrăcaţi în haina de in subţire, să nu vă atingeţi de nimic ce-i necurat şi să vă faceţi rost de o inimă nouă în care să locuiască îndurarea, mila şi pacea. Cu căinţă, cu recunoştinţă şi smerenie, să vă înfăţişaţi la altar ca să căpătaţi îndurare. Nu vă risipiţi timpul în zadar, că sunt gelos că altarul Meu stă dărâmat în multe din căminele voastre şi mulţi aduc foc străin pe altarul lui Baal, risipindu-şi timpul în zadar. Nu mai găsesc plăcere în legile şi orânduirile Mele drepte, ci-şi găsesc plăcerea în pofta ochilor şi lăudăroşia acestei vieţi. Se strigă <Vai de cei ce stau cu altarul Domnului dărâmat în casele lor şi ei aduc jertfe pe altarul străin, căci Nimicitorul va intra în casele lor şi mulţi vor fi cei loviţi> - numai numele le va merge că trăiesc, dar ei vor fi morţi. În unele din cămine vor fi lăsate chiar semne de doliu, ca mărturie pentru mulţi, ca să ştie că sunt un Dumnezeu gelos pentru poporul Meu care-i pornit să se depărteze de Mine. Ei nu-şi mai găsesc plăcere în legile şi orânduirile Mele, nici în Cuvântul Meu, ci îşi găsesc plăcerea în deşertăciunile şi plăcerile de o clipă a lucrurilor trecătoare. Intraţi cu căinţă şi recunoştinţă şi nu faceţi alergări iuţi în pustie în porniri nechibzuite, căci se strigă <Vai de cei ce strâng comori în zilele din urmă, căci nenorocirea va veni dintr-o dată>. Luaţi bine seama că se strigă <Vai de cei ce opresc partea Mea care este a orfanului, a văduvei, a nenorociţilor, a săracului şi a celor ce duc lipsă, căci vă voi cere socoteală pentru partea Mea, zice Domnul, care aţi risipit-o în plăcerile voastre>. E vremea de trezire şi deşteptare, căci lucrurile ce vor veni vor îngrozi pe mulţi; căci trei curenţi puternici vor porni curând şi vor prinde tot globul pământesc şi vor intra în toate continentele şi mulţi vor vedea şi vor zice <Da, semnele Apocalipsei se împlinesc pe pământ>. Pentru poporul Meu e semn de trezire şi deşteptare că nu-i mult şi se va auzi strigarea <Veniţi la Mine!> şi cei ce M-au înţeles îşi vor lua zborul sus, iar pentru cei ce nu M-au înţeles, va urma plânsul şi ceasul asprei judecăţi."

După ce s-au dat aceste cuvinte, am întrebat pe Domnul cu privire la altarul lui Baal, dacă vrea să-mi spună care este, că poate vor întreba unii din popor la ce anume s-au referit aceste cuvinte. Domnul mi-a răspuns clar: "Altarul lui Baal, care a intrat în casele multora, este televizorul. Pe altarul rugăciunii nu mai au timp să aducă un ceas de rugăciune, ci mulţi, de formă, stau câteva clipe la altar, dar şi atunci au gândurile împrăştiate, iar la altarul lui Baal aduc ore întregi întinându-şi cugetele. De aceea mânia Mi s-a suit până în nări împotriva celor ce fac aceste lucruri căci pe această fereastră, moartea a intrat în casele multora şi va aduce moartea sufletească pentru mulţi."

LUCRARE CU PRIVIRE LA VENIREA DOMNULUI

În noapte de 28 octombrie 1993, Domnul mi-a arătat această lucrare. Am văzut mult popor adunat ca într-o adunare mare şi mi s-a dat să înţeleg că reprezintă poporul Domnului de pe tot pământul. În faţa poporului era ca un altar pe care unii din popor aduceau jertfe Domnului, dar cei mai mulţi din popor stăteau tare nepăsători: unii erau întorşi cu spatele spre altarul Domnului şi cu faţa spre uşă, alţii vorbeau între ei, iar alţii chiar râdeau între ei. Deodată perdeaua s-a tras şi un sol al Domnului, care s-a arătat ca un înger foarte puternic, a ieşit în faţă şi a strigat: "Venirea Domnului e foarte aproape! Pregătiţi-vă! Vegheaţi şi nu vă depărtaţi de altarul Domnului. Aduceţi jertfe curate, căci venirea Domnului va fi în curând, curând de tot. Curăţiţi-vă, cei ce purtaţi vasele Domnului; nu vă atingeţi de nimic spurcat şi necurat. Untdelemnul ce vi s-a dat în vase, folosiţi-l pentru ungerea celor loviţi şi răniţi din jurul vostru şi strigaţi în gura mare: <Vine Domnul!> căci venirea Domnului este mult mai aproape decât voi vă gândiţi." Mulţi din popor s-au uitat unii la alţii, dar cei mai mulţi au rămas tot nepăsători, iar alţii au zis: "Tot aşa s-a spus de atâta timp şi Domnul încă nu a venit. Cine poate şti când va fi venirea Domnului?" Alţii au început a dispreţui şi pe cei ce au fost mişcaţi de cuvântul Domnului şi care au început să aducă jertfe pe altarul Domnului. Eu am început a plânge şi am întrebat pe solul Domnului dacă vrea să îmi spună cât mai este până când vine Domnul? Mai este mult? Că e aşa de grea vegherea pentru că mulţi s-au obişnuit deja cu acest cuvânt: «Vine Domnul!» şi dispreţuiesc chiar şi pe cei ce îndeamnă poporul la veghere şi pregătire, să-L întâlnească pe Domnul. A spus: "Nu este îngăduit să spun nimic mai mult decât atât, că venirea Domnului e foarte aproape, dar fiindcă insişti, o clipă te las să vezi cât e de aproape venirea Domnului."

A tras perdeaua la o parte şi am văzut pământul ca pe un ecran şi la o distanţă mică, de câţiva metri, se vedea capătul: era pus ca un stăvilar (ca un hotar) ce nu putea fi trecut, iar de sus s-a coborât ca o lozincă pe care era scris "SFÂRŞIT" şi s-a fixat în faţa pământului. Din cer se vedea coborând un oraş ca o cetate deosebit de frumoasă, cu turnuri înalte ce străluceau cu putere, ca aurul. Deasupra acestei cetăţi, plutea un nor alb ce reprezenta slava Domnului, ce umbrea cetatea. În partea din faţă, era ca un soare mare, ce strălucea puternic încât nu puteam să privesc bine cetatea din pricina strălucirii. Înaintea cetăţii, venea în zbor

un înger puternic cu o carte de aur în mână pe care era scris numărul 1 şi a zis: "În cartea numărul
1 sunt scrise numele celor ce în curând vor fi răpiţi la Domnul, să-L întâmpine în văzduh." Apoi, a mai arătat o altă carte, pe care era scris numărul 2: "Aceasta e cartea vieţii unde sunt scrise numele celor mântuiţi, ce n-au parte de întâia înviere şi vor trece pe la judecată. Dar se striga: "Ferice de cei al căror nume e scris în cartea numărul 1, căci ei vor avea parte de întâia înviere."

Apoi mi-a zis: "Vezi cât e de aproape venirea Domnului? Aceste lucruri sunt gata să apară. Du-te şi strigă: <Vine Domnul>. Fii un semn pentru alţii şi pregătiţi-vă pentru răpire, căci Domnul vine în curând. Apropiaţi-vă de altarul Domnului şi aduceţi jertfe curate, iar vasele, în care s-a pus untdelemn pentru ungere, să fie puse neîncetat pe altar, ca untdelemnul din ele să poată fi folosit pentru ungerea rănilor şi vânătăilor celor loviţi, căzuţi, răniţi şi bolnavi. Să strigaţi zi şi noapte deşteptare şi trezire în popor, căci venirea Domnului e foarte aproape!

Perdeaua s-a tras înapoi, îngerul a dispărut, iar eu am rămas plângând şi strigând: "Vine Domnul. Pregătire căci venirea Domnului e foarte aproape. Deşteptare şi trezire că vine Domnul!" Unii din popor au luat în serios cuvintele date, s-au apropiat de altar şi aduceau jertfe Domnului. Alţii au început a dispreţui şi a-şi face semne între ei, că s-a mai găsit cineva să strige că vine Domnul, zicând: "Parcă noi nu ştim că vine Domnul." Au început să râdă dispreţuitor spunând: "Cine ştie când vine Domnul?" şi s-au întors cu spatele spre altarul Domnului. Priveau afară pe geamuri şi pe uşă şi vorbeau între ei. Eu strigam întruna: "Vine Domnul. Nu luaţi cu uşurinţă semnalul dat că s-a arătat solul Domnului cu cartea numărul 1, gata să o deschidă şi să strige: <Răpirea Bisericii>."

Dintr-o dată, din nou ca pe un ecran, a apărut pământul. Multe lucruri au fost arătate, dar fazele treceau în grabă mare unele după altele. S-au arătat schimbări făcute în orânduirile pământului; în alte faze s-au arătat războaie, secetă, inundaţii, foc, dărâmături şi strâmtorări mari prin care trebuia să treacă şi poporul Domnului. Mulţi au căzut şi foarte puţini au rămas în picioare ţinând mărturia Domnului Isus şi Cuvântul Adevărului. Deodată s-a auzit un sunet de trâmbiţă şi solul Domnului cu cartea numărul 1 în mână, s-a arătat strigând: "Fiţi gata să vă încolonaţi în rând, aşa cum vă veţi auzi numele strigat. Veniţi voi, cărora v-a plăcut să staţi aproape de Domnul pe pământ şi aţi rămas lângă El în ascultare, umilinţă şi smerenie! Veniţi, cei ce aţi purtat crucea zi de zi pe umeri cu lepădare de sine. Veniţi, cei cărora v-a plăcut jugul Lui şi sarcina Lui v-a părut uşoară; n-aţi cârtit şi n-aţi murmurat. Veniţi cei ce nu v-aţi ruşinat de Domnul şi v-a plăcut să staţi aproape de El în ocări şi dispreţ. Veniţi cei ce aţi vărsat lacrimi pe pământ şi aţi îmbrăcat haina răbdării, dar prin toate nu v-aţi depărtat, ci aţi rămas aproape de Domnul găsindu-vă plăcerea în legile şi poruncile Lui; v-a plăcut să staţi aproape de Domnul pe pământ. Acum veniţi şi veţi fi pe totdeauna lângă El."

Apoi a început să strige numele celor scrişi în cartea numărul 1. Am văzut cum se înrolau în rând cei ce erau strigaţi. Am cunoscut între ei surori şi fraţi sinceri care pe pământ au rămas lângă Domnul în umilinţă şi smerenie, luptându-se lupta cea bună a credinţei, iar Domnul a depus mărturie prin Duhul Sfânt pentru ei, însoţindu-i în lucrare. Mulţi din cei ce nu şi-au auzit numele strigat au început a plânge, întrebând cum de ei nu îşi aud numele strigat, căci şi ei au fost pocăiţi şi au slujit pe Domnul, luptându-se toată viaţa să ajungă clipa răpirii, trecând chiar prin mari încercări şi probe. La unii le-a răspuns: "Numele vostru nu este scris aici pentru că nu v-a plăcut să staţi aproape de Domnul. V-aţi lărgit cărarea depărtându-vă de Domnul. De aceea numele vostru nu este scris aici." La alţii le-a răpuns: "Voi n-aţi purtat haina răbdării, nu v-a plăcut jugul şi sarcina lui Hristos. Aţi scuturat jugul şi v-aţi luat o sarcină mai uşoară." Altora le-a zis: "Voi nu aţi purtat crucea zi de zi, nu v-aţi lepădat de sine şi în încercări aţi murmurat şi aţi cârtit. De aceea v-aţi pierdut dreptul de la răpire." La alţii le-a spus: "Voi nu aţi răbdat, nu aţi iertat şi nu aţi iubit. Voi aţi vorbit de rău, aţi clevetit şi aţi dispreţuit cuvintele Domnului când vi s-a spus să vă opriţi şi să vă întoarceţi de la aceste lucruri care v-au depărtat de Domnul. Acum voi veţi trece pe la judecată. Voi pe pământ v-aţi ales locul, căci nu v-a plăcut să staţi aproape de Domnul, purtând ocara Lui, nici să mergeţi pe urmele Lui în umilinţă şi smerenie." Atunci a început regretul şi plânsul în popor.

O soră a întrebat: "Numele meu unde este scris? Eu din copilărie am slujit pe Domnul şi am trecut prin multe cuptoare şi încercări." Solul a spus: "Prin încercările prin care ai trecut te-ai clătinat, ai murmurat şi n-ai rămas aproape de Domnul. De aceea numele tău este scris în cartea numărul 2 a celor mântuiţi." Ea a mai întrebat: "Dar soţul meu este scris în cartea celor mântuiţi?" Solul s-a uitat în carte spunând: "Numele lui este şters pentru că a hulit pe Duhul Sfânt. Pentru el să nu te mai rogi, că nu vei fi ascultată. Nici o mijlocire nu

mai e primită pentru el, fiindcă a hulit pe Duhul harului." Din nou a întrebat sora: "Dar copiii mei? Am avut opt copii. Numele lor unde este scris?" Solul s-a uitat în carte şi a zis: "Şase copii au numele scris în cartea celor mântuiţi, dar în dreptul numelui a doi dintre copii e un semn de întrebare. Se vede că au păşit alături de cărare. Pentru ei poţi să te rogi şi să mijloceşti şi de se va vedea recunoştinţă, întoarcere şi hotărâri statornice, numele lor va rămâne scris. Dar de nu vor lua seama să intre în ascultare, numele lor va fi şters."

S-a ridicat altă persoană şi a întrebat: "Numele meu de ce nu mi l-am auzit? Numele meu unde este scris? Eu am slujit pe Domnul şi Domnul m-a pecetluit cu Duhul Sfânt şi mi-a dat darul proorociei. M-am rugat pentru multe suflete, stăruind împreună cu ei şi au primit Duhul Sfânt. Domnul a făcut şi vindecări când m-am rugat pentru bolnavi. Am trecut prin cuptoare de suferinţă şi încercări. De ce numele meu nu a fost strigat?" Solul a căutat în cartea numărul 1 zicând: "Numele tău a fost scris, dar a fost şters din pricină că nu ţi-ai păstrat locul aproape de Domnul şi te-ai depărtat de El. În ultima vreme tu nu ai mai adus roadă şi te-ai clătinat de pe temelie." A căutat apoi în cartea numărul 2, spunând: "Numele ţi-a fost scris în cartea celor mântuiţi. Vei trece pe la judecată."

Mulţi au mai întrebat, plângând, de ce nu-şi aud numele, iar solul le răspundea la toţi, spunându-le motivele: "N-aţi rămas aproape de Domnul, n-aţi rămas în dragostea Lui, nu v-aţi iubit unii pe alţii, n-aţi răbdat şi n-aţi iertat, n-aţi rămas în umilinţă, n-aţi rămas la smerenie şi n-aţi rămas în ascultare de Cuvântul Domnului. Voi singuri v-aţi depărtat de Domnul. Aţi ştiut că vine Domnul dar nu v-aţi pregătit să-L puteţi întâmpina în clipa răpirii. Semnale după semnale au fost date, dar voi nu le-aţi luat în seamă. Acum nu se mai poate schimba nimic."

Solul s-a îndreptat spre mine spunând: "Du-te şi spune tot ce ai văzut şi auzit, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, chiar de vei fi disprețuită. Spune cuvintele Mele, strigă deşteptare şi trezire în popor ca să nu ţi se ceară socoteală că ai tăcut şi n-ai mărturisit tot ce ţi-a fost spus şi arătat. Spune poporului să nu ia în chip uşuratic cuvintele acestea căci altfel le vor sluji ca mărturie. Cei ce se vor trezi şi se vor pregăti, vor avea parte de răpire."

Eu binecuvântez pe Domnul şi laud Numele Său, căci a găsit cu cale încă odată să ne trezească, pentru că ne iubeşte atât de mult şi ne vrea viaţa. Domnul nu vrea să piară nici unul din copiii Lui, nici să rămână afară când El va veni. Domnul ne vrea în totul totului pentru El. Şi dacă Duhul şi Mireasa zic: "Vino", Cuvântul Domnului zice: "Cine aude să zică: <Vino>."

Amin, "Vino Doamne Isuse!"

POARTA CEA STRÂMTĂ

În dimineaţa zilei de 17 aprilie 1995 m-am trezit adânc frământată de un vis care m-a pus pe gânduri, cu privire la viaţa de pocăinţă în călătoria noastră de pe pământ.

Am văzut în visul meu pe o femeie (o soră) care se pregătea de călătorie, spunând celor din jurul ei că pleacă să ajungă la poarta cea strâmtă, prin care va trece spre cetatea cerească de dincolo de râu. Nu a luat cu ea decât un bagaj foarte mic, cu merinde, şi a plecat. Drumul spre poarta cea strâmtă ducea printr-o piaţă în formă pătrată. La colţul pieţei pe unde se intra, era un portar care dădea bilet celor ce voiau să treacă prin piaţă cu scopul de a vinde sau cumpăra. La poartă, i s-a spus femeii: "Dacă vrei să treci pe aici trebuie să plăteşti." Ea a zis: "Eu nici nu cumpăr, nici nu vând nimic din piaţă, decât trec pe marginea pieţei să ajung la poarta strâmtă ce dă spre cetatea de dincolo de râu. A lăsat-o să treacă, şi, în adevăr, a mers doar pe marginea pieţii, dar din când în când mai privea cu ochii la ce se vindea în piaţă. Cum mergea, a văzut jos pe unde trecea, nişte flori artificiale rupte din buchetul lor, şi fiind astfel fără nici o valoare, erau aruncate pe jos. Erau câteva firicele mărunte, cu o tulpiniţă foarte scurtă. Femeia le-a luat în mână plecând mai departe. Se părea un lucru neînsemnat, căci n-a atras atenţia nimănui când le-a luat.

Ajungând la poarta cea strâmtă a spus portarului: "Te rog deschide-mi - vreau să trec spre cetatea de dincolo de râu." Portarul i-a zis: "Bine! Vei fi pusă la un test: dacă nu ai luat nimic din piaţa deşertăciunilor, vei putea trece pe poartă, dar de ai luat ceva, la testare se va arăta şi nu vei putea trece." "N-am cumpărat şi n-am vândut nimic", a zis ea, "doar bagajul acesta mic cu merinde, îl am. Îl las şi pe acesta aici." A aruncat şi florile din mână, ce le-a luat de pe jos, vrând să intre pe poartă. Poarta era aşa de strâmtă, de lăţimea unei Biblii mijlocii (circa 20 cm). În pereţii porţii era aparatul ce testa. Când să intre, nicidecum nu a putut, căci s-a arătat la testare că a luat ceva din piaţă. Ea căuta să lămurească portarul că n-a luat decât florile acelea fără nici o valoare, şi oricum le-a aruncat jos - de ce n-o lasă să intre? Portarul i-a spus categoric: "Nu poţi să intri, te-ai atins de lucrurile deşertăciunilor! Intră pe cealaltă poartă, e mai largă, pe acolo poţi intra." S-a dus la cealaltă poartă, dar şi acolo i-a

ieşit în cale un portar întrebând-o: "Unde mergi?" "Vreau să trec râul, să ajung la cetatea cerească", a zis ea. "Nici pe aici nu poţi trece spre cetatea cerească. Dar va trebui să treci prin unele încercări şi probe care ţi se pun în faţă. După ce vei ieşi biruitoare prin aceste încercări, te vei întoarce prin piaţă, dar fără a lua nimic din ea. Apoi vei veni la poarta strâmtă şi vei putea trece râul, ca să ajungi la cetatea cerească. Iată ţi se pun în faţă trei probe: alege pe care vrei dintre ele. Prima probă - pe drumul din faţă sunt lăsaţi liberi câţiva lei sălbatici. Ţi se cere să treci printre ei, cu credinţa că nu te sfâşie. În adevăr, dacă ţi-ai păstrat în inimă credinţă adevărată în Dumnezeu, ei nu te vor sfâşia, dar de ai o credinţă de formă, vor avea putere să te sfâşie." "Nu îndrăznesc să trec printre ei, credinţa mea e prea slabă în vremea asta." Atunci i-a arătat un alt drum pe care veneau mai mulţi bivoli răgind, cu capul în pământ, iar unii scurmau pământul cu picioarele, gata să atace când li se va da drum liber. "Treci printre ei, prin credinţă, că nu ţi se va întâmpla nici un rău." "Nu pot trece", a răspuns ea, "mă tem de ei, chiar dacă nu mi-ar face nici un rău. Când îi văd aşa furioşi, mă şi înfior de frică." "Iată a treia probă: pe drumul ce duce pe lângă piaţă, să treci printre herghelia de cai, lăsaţi liberi, care vine în galop. Ei vor fi îngăduiţi, din când în când, să te lovească - ca să plăteşti, pentru că ai trecut prin piaţa deşertăciunilor." Femeia n-a mai avut de ales. A pornit pe drum, dar înainta foarte greu, drumul fiind nămolos. Intra în noroi până la glesne; de-abia trăgea un picior şi se scufunda cu celălalt, iar caii veneau în goană şi o loveau când unul, când altul cu copitele, pricinuindu-i multe dureri. Aşa cu greu a străbătut drumul, ajungând tot la capătul pieţii, unde era poarta pe care a intrat. Pe drum s-a întâlnit cu un frate ce a întrebat-o cum de s-a întors înapoi şi n-a ajuns la cetatea de dincolo de râu. Ea a spus toate lucrurile cum s-au întâmplat şi cât de greu se poate intra pe poarta strâmtă, precum şi condiţiile ce se cer ca să poţi trece râul dincolo, în cetate. Auzind, fratele i-a zis: "Cum, şi nu ai putut trece, cu toate că n-ai cumpărat nici vândut nimic în piaţă? Nu te-ai ştiut tu descurca, n-ai mai avut curajul să-i răspunzi nimic? Dacă ţi-a zis că nu poţi să treci, tu aşa ai lăsat? Trebuia să insişti mai mult ca să intri! Imposibil să nu fi putut trece, dacă erai mai îndrăzneaţă!" "Nu s-a putut intra cu forţa", i-a spus ea, "căci s-a făcut testarea, şi n-a depins de curaj sau îndrăzneală." "Ai să vezi", a zis el "eu mă duc şi trec cu carul încărcat prin poartă! Mai întâi trec eu prin poarta cea strâmtă, apoi trec carul prin poarta mai largă, şi aşa trec cu tot ce am pe poartă." "Încearcă şi vei vedea", i-a zis ea.

Fratele şi-a pus în car lucrurile pentru călătorie, apoi copiii şi soţia, şi a plecat. Ajungând la poarta pieţei, a plătit biletul de intrare. A fost întrebat ce vinde sau ce cumpără? "Am să văd eu când trec, de ce am nevoie. Daţi-mi biletul să n-am neplăceri că n-am plătit." Intrând în piaţă cu carul, cum zicea el, de fapt era o căruţă cu doi cai, a cumpărat când una când alta, lucruri pentru familie, copii şi soţie, până a umplut carul. În sfârşit a ajuns la poarta cea strâmtă, spunând că vrea să intre pe poartă: el, soţia, copiii, caii şi carul. Portarul i-a spus: "Încearcă să intri. Să ţi se facă testarea: dacă poţi să intri pe poartă, e ferice de tine." A încercat, s-a forţat, dar în zadar s-a umflat la testare, că nu a putut trece. Portarul i-a zis: "Nu poţi intra. Du-te la cealaltă poartă." Acolo l-a întâmpinat alt portar, zicân-du-i: "Unde vrei să mergi aşa grăbit? Stai pe loc să vedem dacă poţi intra! În primul rând să vedem biletul, dacă ai plătit că ai trecut prin piaţă." Repede a scos biletul şi l-a arătat. "Să vedem şi ce ai cumpărat din piaţă. Ce aduci în car?" "Ei, ce să cumpăr? Ceea ce am avut nevoie pentru călătorie, pentru mine, soţie şi copii: mâncare, îmbrăcăminte, încălţăminte şi alte lucruri nece-sare." "Hai descarcă-le jos, la control, să vedem dacă toate sunt agonisite cinstit! Ai strâns cam mult, dar acum trebuie să le duci toate pe umăr, când treci poarta! Acum trebuie şi copiilor să le facem un control, dacă pot trece poarta." I-a băgat pe toţi la un cabinet medical şi făcându-le consultaţie, a zis: "Sunt prea anemici şi slabi. Aţi dat copiilor numai lapte, ceai şi hrană uşoară, nu le-aţi dat mâncare consistentă şi tare, ca să poată avea o creştere normală. Ei nu pot merge singuri pe picioarele lor până la cetatea de dincolo de râu, căci cad pe drum de anemici şi slabi ce sunt." I-a consultat şi la ochi şi a zis: "Au probleme şi cu ochii. Au vederea slabă şi scurtă, nu se poate pleca cu ei aşa! Mergeţi cu ei înapoi şi le daţi hrană consistentă, bogată în vitamine şi calorii, iar cu alifia aceasta, ce v-o dau, să le ungeţi ochii ca să primească vindecarea ochilor şi astfel să poată vedea bine drumul ce duce la cetatea sfântă. Ocupaţi-vă mai mult de creşterea şi sănătatea lor, apoi veniţi să intraţi pe poartă!" Bărbatul care conducea carul a zis: "Nu înţeleg de ce mă opriţi? Am luat biletul ce mi s-a cerut pentru a trece prin piaţă, mi-am luat soţia şi copiii. Am cumpărat lucrurile din car, ce-mi trebuiau pentru familie. De ce să nu mă laşi să intru? Ce mai trebuie să fac? Care e motivul de nu pot fi lăsat să intru?" Portarul i-a zis: "Domnul Isus când a spus: «Nevoiţi-vă să intraţi pe poarta cea strâmtă», a însemnat nişte puncte principale pentru cei ce vor să intre pe poartă. Cine le împlineşte intră, iar cine nu le împlineşte este oprit, nu poate intra. La poartă nu se ţine cont de ce spui tu c-ai făcut. Testarea va dovedi dacă, în adevăr, ai împlinit

ce ţi s-a cerut. Care este omul care poate împlini totul?", a mai spus el, "dar uite, Domnul Isus a spus ce trebuie să împlinească omul, să poată trece prin poartă spre cetatea cerească. Nu poţi împlini tot ce scrie în Biblie, dar împlineşte ce a zis Domnul Isus aici şi treci liber." A deschis Biblia la Matei cap. 5, citind tare de la versetul 37 în jos, continuând cu cap. 6 şi 7, până la versetul 14 inclusiv (din cap. 7) Poarta cea strâmtă. Împlineşte ce scrie aici şi nimeni nu te va mai opri. Iar dacă nu împlineşti ce scrie aici, nimeni să nu se înşele, crezând că va intra pe poarta strâmtă ajungând la cetatea sfântă. Verificaţi-vă fiecare ce aţi împlinit şi ce nu aţi împlinit din ce stă scris aici. Felul vostru de vorbire a fost: "Da, da; şi nu, nu? Ai putut tu să întorci şi celălalt obraz celui ce te-a lovit peste obrazul drept? Celui ce-a vrut să se judece cu tine, să-ţi ia haină, i-ai lăsat şi cămaşa? De câte ori ţi-ai întors spatele celui ce-a vrut să se împrumute de la tine? Aţi putut voi iubi pe vrăjmaşii voştri şi să binecuvântaţi pe cei ce v-au blestemat? V-aţi rugat voi pentru cei ce vă urăsc şi prigonesc? Sau aţi iubit numai pe cei ce v-au iubit, cum fac ceilalţi din lume? Milostenia cum ai făcut-o? - în ascuns, să fie văzută de Domnul, sau ai vrut să fi văzut şi de alţii? Ai intrat în odăiţă ca să te rogi în ascuns Tatălui ceresc? Vrei să ţi se ierte ţie greşelile, precum le-ai iertat şi tu greşiţilor tăi? Când ai postit ai adus tu Domnului adevăratul post pe altarul Său? Unde ai strâns comoara ta? - acolo ţi-e şi inima ta. Nu puteţi sluji la doi stăpâni! Aţi lăsat voi îngrijorările în grija Domnului, ca El să poarte de grijă? Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra! Cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura. Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se va deschide. Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel, căci în aceasta este cuprinsă Legea şi proorocii. De veţi face aşa veţi putea intra pe poarta cea strâmtă care duce la viaţă.

Şi mai este un cuvânt de verificare pentru fiecare, scris în Efeseni cap. 4, versetul 22 până la 32. Cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi, care se strică după poftele înşelătoare, şi să vă îmbrăcaţi cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de-o neprihănire şi sfinţire pe care o dă adevărul. Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi. Cine fura să nu mai fure. Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire. Verifică-te!", a zis acelui frate, "aşa ai făcut, sau te simţi condamnat în aceste lucruri? Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Orice amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi, şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos. Faceţi aşa, şi veţi putea intra pe poarta strâmtă, veţi trece râul şi veţi ajunge în cetatea sfântă. Du-te, pune-ţi viaţa în rânduială după Cuvânt, şi ţi se va da voie să intri pe porţi în cetate împreună cu cei răscumpăraţi prin sângele Mielului!"

La aceste cuvinte m-am trezit din vis, însă acest vis m-a prelucrat şi mi-am pus şi eu multe semne de întrebare. Oare eu am împlinit ce cerea Domnul de la noi? In sufletul meu s-a trezit o dorinţă să încep o viaţă mai aproape de Domnul, zi de zi, ca la sfârşitul alergării de pe pământ, să pot ajunge la un rezultat bun - mântuirea şi viaţa veşnică împreună cu Domnul în cetatea sfântă.

Prin lumina care mi-a dat-o Domnul prin Duhul Sfânt, am înţeles că visul se referea la două părţi din popor. O parte, reprezentaţi prin femeia ce a plecat spre cetatea sfântă - sunt acea parte din popor care doresc să intre pe poarta strâmtă, care doresc să aibă parte de răpire. Dar şi între aceştia sunt mulţi care din pricina unor lucruri care li s-au părut mici şi nu le-au considerat păcate, aceste lucruri îi vor împiedica la răpire, dacă nu le vor înlătura, rămânând jos. Iar bărbatul ce a vrut să intre cu carul, sunt majoritatea din popor, care cred că se poate intra în cer oricum, numai să crezi în Domnul Isus şi vei ajunge în cer. Ei nu ţin cont de condiţiile puse în Cuvânt. Ei cred că, cu toate bagajele străine şi poverile de păcate, se poate ajunge în cer.

Cei ce trec prin poarta cea strâmtă, sunt cei care vor avea parte de răpire, iar cei ce nu-şi verifică aici viaţa, vor trece pe cealaltă poartă, pe la judecată. Domnul să ne ajute pe toţi să ne verificăm viaţa după Cuvântul Domnului şi să ne judecăm noi, pentru a nu fi judecaţi odată cu lumea. Amin!

ÎNȘTIINȚARE DATĂ PRIN VEDENIE DE NOAPTE îN 5 NOIEMBRIE 1998

Binecuvântat să fie Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Preamărit să fie în veci Numele Domnului de tot ce are suflare, căci în vremea acasta din urmă caută tot mai mult, prin semnele ce le vedem in jurul nostru împlinindu-se prin Cuvânt şi prin Duhul Sfânt, să ne trezească inimile, să stăm treji, veghind, cu mijlocul încins, Mici în curând vine Domnul. Spre slava Domnului vreau să fac această mărturisire care a fost dată de Domnul, prin Duhul Sfânt, nu numai pentru mine ci pentru toți cei ce-L iubesc pe Domnul şi aşteaptă veinenirea Lui În data de 5 noiembrie 1998, în timpul nopții, între orele trei-șase, Domnul mi-a arătat această vedenie. Am văzut mulți, foarte mulți credincioşi adunați la rugăciune ca la o noapte de veghe. Am fost anunțați să stăm treji şi să veghem în vederea rugăciunii, că în noaptea aceea va veni Domnul şi îşi va răpi Biserica. Dar noaptea mi s-a părut foarte lungă şi vegherea foarte grea, căci lupta cu duhurile de împietrire, nepăsare, moleşeală, neputință şi somn era foarte puternică şi mulți au obosit veghind şi au aţipit, iar alții dormeau de-abinelea. Unii părinți şi-au lăsat copiii acasă, iar alții erau veniți cu copiii şi copiii nu mai aveau nici ei răbdare, plângeau geau, iar alții dormeau în brațele mamelor.

Unor fraţi li s-a părut că copiii fac prea multă agitaţie, de-ranjându-i atât pe cei din jur, cât şi pe părinții lor, şi s-au socotit să-i separe pe copii de părinți, dându-le diferite lucruri şi obiecte, să-şi petreacă timpul, sau cei ce erau cu ei le citeau povestiri, în timp ce părinții erau la rugăciune. Dar starea din adunare tot nu s-a schimbat, căci nu copiii erau de vină; dimpotrivă, starea era tot mai apăsătoare şi moleşeală tot mai mare şi somnul i-a copleşit pe mai mulți. Unii fraţi şi surori se luptau mult cu duhurile, mai cântau, se rugau, mai ieşeau pe afară să vadă dacă nu vine Domnul şi iar veneau şi se puneau la rugăciune, dar nu dura mult şi firul de legătură cu Domnul prin rugăciune era întrerupt de aceste duhuri puternice de aţipire. Alții, după un timp, s-au sculat şi au plecat acasă, spunând: "Fraţi şi surori, de ce vă mai trudiți atâta, nu vedeți că încă nu vine Domnul? Ce rost are să mai pierdem timpul luptându-ne cu somnul aici, când putem dormi liniştiți acasă în paturile noastre, nu să ne chinuim aici, căci Domnul când vine poate să ne ia şi de la casele noastre." Unii s-au lăsat înduplecaţi şi au plecat acasă, iar alții s-au întristat văzându-i că pleacă, şi au început a se ruga plângând şi zicând: "Vino, Doamne, că ne copleşeşte moleşeală şi somnul şi suntem sleiți de tot de puteri; puterea de a veghea ne-a slăbit la toți." Jos era ţărână şi unii s-au aruncat în ţărână şi într-o mâhnire adâncă şi-au pus ţărână pe cap şi plângând strigau: "De la ţărână Te strigăm, Doamne; trimite duh de trezire şi de înviorare, căci am venit aici să Te întâlnim şi nu să stăm copleşiți de somn, că fiecare am fi putut dormi la casele noastre. Am venit aici să ne întâlnim cu Tine, să-Ți spunem durerile şi necazurile noastre; peste răni şi vânătăi, Tu să laşi leac de vindecare, să ne rezolvi problemele şi cauzele, să ne ridici poverile pe care nu le mai putem duce, că ne apasă până la ţărână", şi, plângând, îşi mărturiseau greşelile şi lucrurile prin care L-au supărat pe Domnul.

Cu toată întristarea aceea adâncă, duhurile străine au reuşit să taie firul rugăciunii şi au aţipit cu toții. Deodată s-a auzit o strigare: "Vine Domnul! Ieşiți-I în întâmpinare! Răpirea Bisericii!" Toți credincioşii s-au trezit şi s-au grăbit să iasă afară, să-L întâmpine pe Domnul. Afară, cineva a strigat: "Uite, acolo, pe malul apei, a apărut un vapor mare, alb, care îi aşteaptă pe credincioşi să-i ducă, pentru a-L întâlni pe Domnul." în faţă era un munte foarte înalt şi un glas striga de pe munte: "Nu de-acolo de pe vapor se face răpirea Bisericii, ci de pe munte. Grăbiți-vă şi urcaţi-vă pe munte, că pe vârful muntelui a apărut un avion mare, ca un nor alb, care îi aşteaptă pe credincioşi, să-i înalțe sus să-L întâlnească pe Domnul." Un

sol al Domnului i-a întrebat pe părinţi: "Unde vă sunt copiii ce vi i-a dat Domnul? De ce nu i-aţi ţinut lângă voi, de ce i-aţi lăsat acasă, iar alţii aţi lăsat copiii să-i separe de voi? Dacă erau lângă voi în adunare, mai auzeau şi ei că s-a anunţat «pregătire şi veghere, că vine Domnul!», mai auzeau un cuvânt care putea să le prelucreze inima, o vorbire în limbi sau o înştiinţare dată prin Duhul Sfânt, care ar fi lucrat la inima lor, s-ar fi aprins şi în ei dorinţa după Domnul şi după clipa răpirii. Dar ce pagubă e acum, că nu v-aţi ocupat de copiii voştri şi ei nu sunt pregătiţi pentru răpire; în ei nu s-a născut această dorinţă după venirea Domnului, de aceea ei vor rămâne jos."

Spre vapor era uşor de mers; nu erau dealuri mari, nici obstacole în cale; era mai mult câmpie şi nisipuri. Dar spre munte urcai cu mare greu, căci din ce începeai a urca, era tot mai stâncos şi urcuşul tot mai greu. Nu mult am început a urca, şi au început greutăţile şi piedicile în cale. Cete de oameni, care păreau purtaţi de duhuri din infern, căutau să ţină calea credincioşilor, pentru a-i întoarce înapoi. Au început să le pună bariere în cale şi, împingându-i înapoi, strigau: "Ce căutaţi a urca pe munte, că tot nu veţi ajunge sus; zadarnic vă osteniţi, că tot nu veţi putea ajunge sus. Ce îndrăzneală v-aţi luat! Aţi crezut că veţi putea înfrunta greutăţile şi veţi răzbi să ajungeţi sus. Mergeţi la vapor, că vă aşteaptă pe malul apei! înapoi! înapoi!" Şi, pentru că unii voiau cu orice preţ să urce pe munte, au început să-i lovească, împingându-i înapoi şi unii chiar au fost răniţi de ei. 0 parte din credincioşi s-au lăsat înduplecaţi de vorbele lor şi au plecat spre vapor. Dar unii au trecut prin toate loviturile şi împotrivirile, deoarece voiau cu orice preţ să ajungă sus pe munte. Au mers mai departe, dar deodată s-a pornit un vânt cu o furtună puternică, ce aducea praf, lemne, pietre şi tot ce întâlnea în cale smulgea şi credincioşii erau în pericol de a fi suflaţi de vânt în prăpastie. Praful ce-1 aducea vântul căuta să le intre în ochi, să nu mai poată vedea nimic în faţă.

Pe vremea aceea rea nu se putea urca şi Duhul Domnului ne-a înştiinţat să ne alipim tare de munte şi să ne prindem cu mâinile strâns de stâncă, pentru că numai aşa putem fi salvaţi, altfel eram în pericol să ne sufle furtuna în prăpastie. Când s-a potolit vântul, credincioşii au ieşit fiecare din locul unde erau şi au început din nou a urca pe munte. Dar nu s-au urcat decât puţin şi s-au auzit urlete de fiare sălbatice care veneau spre noi răcnind înfiorător. Din ce în ce se auzeau tot mai aproape, până au ajuns în faţa noastră; erau lei ce răcneau îngrozitor, lupi ce urlau, venind spre noi să ne sfâşie; tauri sălbatici care, într-o furie mare, veneau să ne împungă. Unii fraţi şi surori s-au speriat aşa de tare de au luat-o la fugă în jos pe munte, să ajungă la vapor. Dar alţii, cu riscul vieţii, au căutat să treacă de fiare, să urce sus.

Duhul Sfânt a strigat: "Nu vă temeţi, că fiarele acestea n-au puterea, nici îngăduinţa să vă sfâşie, ci numai să vă înspăimânte, înaintaţi prin credinţă printre ele, că nu vă pot face nici un rău. într-adevăr, cam la distanţa de un metru se opreau; părea că aveau în faţă un zid pe care nu-1 pot trece; scormoneau pământul cu picioarele, săreau, urlau, dar altceva nu puteau face, iar credincioşii, întăriţi de Domnul, au trecut printre ele mai departe. Urcuşul muntelui s-a mai îndulcit şi a apărut ca o poiană în jurul muntelui, împărţită în mai multe grădini, care aveau la poartă puşi păzitori şi, pe oriunde voiai să urci pe munte, trebuia să treci prin aceste grădini.

Păzitorii grădinilor au ieşit în calea credincioşilor şi le-au zis: "Noi ştim că vreţi să ajungeţi sus pe munte şi noi nu vă oprim să mergeţi, dar aici noi suntem puşi păzitori şi avem nişte reguli precise pentru cei ce vor să treacă. Dacă vă încadraţi în ele şi le acceptaţi, puteţi trece prin grădinile noastre, altfel nu vă lăsăm să treceţi." Au spus ei regulile puse şi punctele de bază şi au zis că cei ce le acceptă pot trece. Unele reguli erau bune; nu te afectau cu nimic dacă le respectai. De exemplu: să fim oameni paşnici, nu gălăgioşi, să trecem liniştiţi prin

grădină, nimeni să nu rupă crengile pomilor, ci fiecare să-şi vadă liniştit de drumul lui, înainte. Dar, între alte reguli, unii păzitori au spus şi lucrul acesta: că prin grădinile lor partea surorilor pot trece şi dezvelite, care vor, că au întâlnit destule greutăţi până aici, aşa că cine vrea poate să-şi dea măhrama jos. Atunci s-au pornit nişte discuţii din pricină că unele au acceptat, iar altele nu au vrut şi au zis: "Noi nu ne dăm învelitoarea jos de pe cap, căci am găsit scris în Cuvântul Domnului că femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei." Păzitorii s-au simţit jigniţi de surori, de ce căutau ele să le spună ce scrie în Cuvântul Domnului, şi au zis: "Aici noi suntem păzitori şi noi răspundem în faţa Domnului de cei ce trec prin grădinile noastre; noi răspundem şi de acest lucru, aşa că puteţi da măhrama jos."
Unele surori au zis: "Dacă ei răspund de lucrul acesta, noi ne dăm măhramele jos, pentru că ei ştiu mai bine decât noi regulile de a trece prin grădină; principalul lucru e să ne lase să trecem prin grădină, spre vârful muntelui; încolo, ei răspund." O parte din surori, şi mai ales partea tânără, şi-au dat măhramele jos, dar unele surori ţineau cu tărie: "Noi nu ne dăm învelitoarea jos, căci este semnul nostru de supunere şi ascultare faţă de Cuvântul Domnului. Noi am găsit scris că nu e cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu dezvelită şi orice femeie care se roagă şi prooroceşte cu capul descoperit îşi necinsteşte capul ei şi apoi pe Domnul."
A fost un schimb aprins de vorbe, între păzitori şi surori, până într-atât că unor surori căutau să le smulgă cu forţa măhramele de pe cap, pentru că ele nu au cedat, pe unele le-au lovit peste cap, iar altora au reuşit să le smulgă măhrama, dar ele şi-au pus-o din nou şi o strângeau cu mâinile, strigând: "Loviţi cât veţi, dar nu ne-o dăm jos, că e semnul nostru de supunere şi ascultare faţă de Cuvântul Domnului."
După ce au trecut credincioşii de aceste grădini, muntele a devenit foarte abrupt şi stâncos. Ca să poţi urca, trebuia să te caţeri cu mare greu; nu se mai putea merge în picioare decât prinzându-te cu mâinile de stâncă, cu mare grijă, să nu cazi în prăpastie.
Numai dacă ai fi privit înapoi ai fi fost în pericol să cazi. Când mai era foarte puţin până la vârful muntelui, erau puse traverse şi peste ele era o linie de cale ferată şi, din orice direcţie veneai şi voiai să urci, nu se putea trece mai departe decât peste aceste traverse şi linii. Pe aceste şine puse mergea rotind împre-jurul muntelui o locomotivă mare, neagră, cu o înfăţişare înfiorătoare, căci avea chip de om (ochi, nas, gură), urmărea cu ochii totul şi vorbea cu mare trufie: "Ce credeţi", a zis ea credincioşilor, "că dacă aţi urcat până aici veţi ajunge şi pe vârful muntelui la avion? Cu nici un chip nu veţi putea urca mai sus. Oricine va în răzni sau va căuta să treacă peste traversele şi linia mea va fi tocat bucăţi, omorât şi aruncat în prăpastie, şi dacă numai mâinile le veţi întinde peste traversele mele, căutând să vă prindeţi şi să treceţi, vă voi tăia mâinile şi vă veţi prăbuşi jos."
Era ceva îngrozitor de tot; jos, prăpastia, în faţă, locomotiva neagră care vorbea ameninţător, cu mare trufie. Surorile şi fraţii, înspăimântaţi, au zis unii către alţii: "Ce să facem, suntem la mare strâmtorare. Chiar dacă unii dintre cei ce sunt mai în faţă vor încerca să se prindă cu mâinile de traversă ca să treacă, locomotiva le va tăia mâinile şi ei se vor prăvăli în jos. Noi toţi care suntem mai în urmă ne vom prăbuşi jos în prăpastie."
Unii s-au îngrozit de tot şi au zis: "Măcar la vapor să ajun gem, până nu pleacă." Dar cei sinceri, care voiau cu orice preţ să ajungă sus, au început a se ruga fierbinte: "Doamne, vino-ne în ajutor şi arată-ne ce trebuie să facem ca să putem ajunge sus pe munte." Atunci, Duhul Sfânt a zis: "Staţi liniştiţi, nu vă înspăimântaţi! Este un secret ca să puteţi trece. Nu vă prindeţi cu mâinile de traverse, ci căutaţi să vă prindeţi cu mâinile, pe dedesubtul traverselor,

de munte, până trece locomotiva. Ea va trece şi va crede că v-a tăiat şi că vă prăbuşiţi în prăpastie, dar voi atunci veţi fi săltaţi de Duhul Sfânt peste traverse şi linie, sus pe munte." Credincioşii au făcut aşa cum i-a învăţat Domnul. Au vârât mâinile sub traverse, prinzându-se de munte şi, întăriţi de Duhul Sfânt, au rezistat până când a trecut locomotiva. Ea a crezut că i-a făcut bucăţi, iar altora că le-a tăiat mâinile, dar credincioşii au fost săltaţi dincolo, pe munte, prin puterea Duhului Sfânt.

Deşi cât timp a ţinut urcuşul muntelui mi s-a părut că foarte puţini au fost cei care au rezistat să ajungă sus, acum, de jur împrejur, pe vârful muntelui, tot veneau credincioşii. Când se întâlneau, se cuprindeau în braţe de bucurie cu au ajuns şi se întrebau unii pe alţii: "Tu cum ai ajuns? Pe unde ai trecut? Ce greutăţi ai întâlnit în cale?", iar ei răspundeau: "Am trecut prin multe greutăţi. Numai Domnul ne-a ajutat să ajungem sus, prin puterea Lui." ; între cei ce au ajuns am văzut pe mulţi care, după port şi îmbrăcăminte, se vedea că sunt din alte ţări şi de pe alte continente. Am întrebat-o pe o soră, care era mai aproape: "Tu de unde vii?" Ea a răspuns: "Din Rusia." Alta a spus: "Eu vin din China." Alta a spus: "Eu din Coreea." Alta din Filipine, alta din Orientul Mijlociu, alta din Italia şi multe alte ţări au fost amintite. Dar toţi se îmbrăţişau cu dragoste şi se grăbeau să ajungă la avionul ce s-a coborât pe munte.

Un sol din partea Domnului stătea lângă uşa avionului şi a strigat: "Ordin din partea Domnului! Nimeni nu urcă aici fără bilet (Duhul Sfânt), care a trebuit procurat pe pământ. Aici nu se dă bilet nimănui. Numai cei ce au biletul procurat de pe pământ intră aici." Mulţi au zis că ei nu au ştiut că trebuia biletul procurat de pe pământ, ci au crezut că se dă la intrarea în avion. Se rugau plângând să le dea şi lor bilet, să-i lase să intre, căci cu atâta greu au urcat până acolo, au fost şi ei pocăiţi, au mers la adunare şi au aşteptat venirea Domnului. Dar li s-a spus: "Nu se poate nicidecum. Pe pământ trebuia să vă procuraţi biletul. Mergeţi la vapor, căci veţi trece pe la judecată." Din nou, solul a strigat: "Ordin din partea Domnului! Nimic întinat şi spurcat nu intră aici. Nimeni din cei care au întristat pe Duhul Sfânt, hulindu-L, care au călcat Cuvântul Domnului în picioare şi s-au făcut vinovaţi de păcatul neascultării nu intră aici." Apoi a strigat pentru partea femeiască: "Domnul a lăsat o poruncă prin Cuvântul Său, că femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei. Toate femeile, căsătorite sau necăsătorite, care n-au ascultat. Cuvântul Domnului şi au mers dezvelite prin gradina sunt vinovate de păcatul neascultării, căci au intrat pana şi la altarul
rugăciunii dezvelite, în locul unde a fost chemat Numele Domnului
lui. Nu s-au ruşinat să se prezinte acolo dezvelite, întărâtând astfel mânia Domnului. Toate care au făcut acest lucru sunt vinovate de păcatul neascultării. Nu vor avea parte de răpire cu nici un chip. Mergeţi la vapor, unde veţi trece pe la judecată!" Unele surori au început a plânge, spunând că păzitorii le-au dat voie să treacă dezvelite prin grădină şi unora chiar le-a smuls mâhrama de pe cap, spunând că ei răspund în faţa Domnului. Dar solul le-a spus: "Nu aveţi nici o scuză. Aţi avut fiecare Cuvântul Domnului (BIBLIA). De aceea s-a lăsat scris, ca să citiţi şi să-1 împliniţi. Păzitorii vor răspunde pentru ce au făcut ei, dar voi răspundeţi pentru voi."

Atunci au început plânsul şi regretul. Fiicele se ţineau de mamele lor zicând: "Nu vrem să ne despărţim. Vrem şi noi să fim răpite." Mamele, plângând, le răspundeau: "O, de ce n-aţi ascultat când v-am învăţat şi v-am spus că nu-i voie să umblaţi dezvelite şi mai ales în casa Domnului?" Dar unele surori l-au întrebat din nou pe solul Domnului: "Cum se poate să fim respinse? Am fost credincioase, L-am slujit pe Domnul, am cântat, ne-am rugat, am avut copii, am primit şi Duhul Sfânt, se poate? Pentru atâta, pentru o mâhramă, că n-am avut

capul acoperit, să nu avem parte de răpire?" Şi solul a zis: "Nu pentru o măhramă, ci pentru că sunteţi vinovate de păcatul neascultării, pentru că nu aţi păzit Cuvântul Domnului. Neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea şi închinarea la idoli. Veţi trece pe la judecată." Surorile care aveau capul acoperit nu erau toate învelite la fel, ci fiecare avea portul ţării din care era. Erau surori învelite în faţă, în spate, după cum le era portul şi obiceiul ţării lor. Principalul era că aveau capul acoperit.
Solul Domnului a zis: "Grăbiţi-vă să intraţi în avion, cei ce aveţi bilet (Duhul Sfânt)", iar celorlalţi le-a zis: "Mergeţi la vapor; veţi trece pe la judecată, căci dreptul la răpire l-aţi pierdut." Acolo sus ne aştepta Domnul cu braţele deschise. Chipul Domnului era de o frumuseţe şi o splendoare care nu se poate spune. Dacă aş încerca să-L descriu în cuvinte, aş micşora Slava chipului Său minunat. Era îmbrăcat într-o haină albă, care era ca un nor mare, alb, împrejurul Lui. Credincioşii s-au aruncat la picioarele Domnului şi s-au prins de haina Lui şi, plângând, întrebau: "Isuse, chiar nu mai este nici un obstacol în cale, nici un vrăjmaş care să ne mai poată despărţi de Tine?"
Domnul a zis: "Bucuraţi-vă deplin, că lucrările dintâi au trecut! Suferinţele şi lacrimile s-au sfârşit pentru totdeauna. De acum veţi fi veşnic cu Mine şi nimic nu vă va mai despărţi."
Credincioşii au început să plângă de bucurie, zicând: "Isus, iubitul inimii noastre, comoara sufletului nostru, alături de Slava ta, tot ce am suferit se pare că a fost prea puţin; toate ni se par ca un vis care a trecut."
Domnul a zis. "Acum bucuraţi-vă prin Duhul Sfânt!" şi toţi au început a cânta într-o limbă cerească aceeaşi cântare, care îi înălţa în putere. Apoi a zis: "Să cânte fiecare în limba lui maternă aceeaşi cântare, cu aceleaşi cuvinte!" Şi fiecare a început a cânta în limba lui maternă. Era ceva minunat să se cânte aceeaşi cântare, în cor, în toate limbile. Tot cerul răsuna de cântecul nostru. Eu cântam, cu fraţii şi surorile din România, în limba noastră română.
Pentru că ştiam că este o vedenie, L-am rugat pe Domnul să întipărească în mintea mea cântarea, să o pot spune la cât mai mulţi fraţi şi surori din poporul Domnului; îi mulţumesc că m-a ascultat şi mi-a rămas cântarea întipărită în minte, s-o pot scrie şi cânta. Desigur că această cântare, cântată în prezenţa Domnului, prin Duhul Sfânt, în atmosfera aceea cerească, era mult mai pătrunzătoare şi mai înălţătoare, deoarece în vedenie eram ajunşi la Domnul, dar acum, chiar dacă o să cânt cântarea, o cânt din valuri, furtuni şi lupte grele, că n-am ajuns încă la Domnul, ci urcăm pe munte, în nădejdea că ne vom întâlni cu Domnul, acolo sus, unde doresc ca fiecare să ajungem şi când va veni Domnul să fim cu toţii răpiţi la El, unde se va cânta cântarea biruinţei şi a izbăvirii pentru totdeauna. Domnul să ne ajute să veghem până la sfârşit. Amin.

CÂNTAREA DE PE MUNTE

Isus, Isus, Isus, Isus, eşti tot ce-avem mai scump,
Isus, Isus, iubit Isus, la Tine am ajuns.
Atâtea lacrimi am vărsat de dorul Tău, Isus,
De dorul de a Te vedea, de dor s-ajungem sus.

Isus, Isus, iubit Isus, la Tine am ajuns,
Isus, Isus, Isus, Isus, durerile s-au dus.
Atâtea valuri au lovit în noi, de-atâtea ori,
Dar Tu din toate ne-ai salvat şi-ai fost mereu cu noi.

Isus, Isus, Isus, Isus, eşti tot ce-avem mai scump,
Că Tu pe noi ne-ai mântuit, din chin ne-ai izbăvit.
Vegherea nopţii a fost grea, că noaptea s-a lungit,
Puterea ne-a sleit de tot şi somnul ne-a cuprins.

Isus, Isus, Isus, Isus, eşti tot ce-avem mai drag,
Căci prin jertfa din Golgota Tu ne-ai răscumpărat.
Cu ochii ridicaţi în sus am plâns de-atâtea ori
De dorul de a Te vedea, ca să apari din nori.

Isus, Isus, Isus, Isus, eşti tot ce-avem mai scump,
Isus, Isus, iubit Isus, la Tine am ajuns.
Atâtea piedici ni s-au pus şi lupta a fost grea,
Chiar păzitorii ne-au lovit, măhramă ne-au luat.

Isus, Isus, Isus, Isus, la Tine am ajuns
Isus, Isus, iubit Isus, durerile s-au dus.
Furtuna s-a dezlănţuit şi teama ne-a cuprins,
Loviți de toți și părăsiți, urâți și prigoniți.

Isus, Isus, Isus, Isus, eşti tot ce-avem mai scump,
Că Tu pe noi ne-ai mântuit, din chin ne-ai izbăvit.
Chiar fraţii noştri ne-au lovit, s-au depărtat de noi
Şi fiarele-n furia lor urlau îngrozitor

Isus, Isus, Isus, Isus, eşti tot ce-avem mai drag,
Căci prin jertfa din Golgota Tu ne-ai răscumpărat.
Dar toate, toate au trecut, de parcă nici n-au fost,
Alăturea de Slava ta, nimic parcă n-a fost.

Isus, Isus, Isus, Isus, eşti tot ce-avem mai scump,
Isus, Isus, iubit Isus, la Tine am ajuns.

ÎNŞTIINŢARE DIN PARTEA DOMNULUI ÎN AUGUST 1999

Într-un vis de noapte Domnul mi-a arătat mult popor strâns la rugăciune, care aştepta ca Domnul să le vorbească. Ni s-a spus că un mare proroc e trimis de Domnul să ne spună Cuvântul dat de Domnul pentru timpul şi vremea ce o trăim noi acum. Toţi se îmbulzeau să ajungă mai aproape să audă care e mesajul trimis de Domnul.
În faţa poporului stătea un bărbat îmbrăcat în alb cu o filă albă în mână. Pe mijlocul filei albe era pusă o panglică foarte îngustă dar mult mai albă decât fila respectivă, şi a strigat: „Luaţi aminte fiecare din voi bărbaţi, femei, tineri, tinere, bătrâni şi chiar copii. Panglica aceasta îngustă reprezintă calea îngustă trasată de urmele Domnului Isus. Toţi câţi aţi fost chemaţi de Domnul la mântuire a trebuit să intraţi pe poarta cea strâmtă când v-aţi hotărât să-L urmaţi pe Domnul Isus şi apoi să mergeţi pe calea îngustă. Dar cei mai mulţi, după ce aţi intrat pe poarta strâmtă, în loc să mergeţi pe calea îngustă v-aţi lărgit calea. Acesta este Cuvântul Domnului pentru voi toţi: întoarceţi-vă, întoarceţi-vă fiecare din voi din pornirile inimii voastre şi mergeţi pe calea cea îngustă, căci altfel vă veţi înşela singuri, crezând că mergeţi bine. Căci la capătul cărării e pusă din nou poarta cea strâmtă şi numai cei ce au mers pe pământ pe calea îngustă vor putea intra pe poarta cea strâmtă care e măsurătoarea sfinţilor şi această poartă e din aur curat şi are aceleaşi dimensiuni ca şi poarta strâmtă pusă la începutul cărării voastre. Numai cei ce nu şi-au lărgit cărarea şi se vor încadra în această măsurătoare vor avea parte de răpire, iar cei ce şi-au lărgit calea vor merge pe la judecată".
Atunci mulţi din popor au întrebat care sunt indicaţiile puse pentru calea îngustă şi care sunt punctele văzute de Domnul şi considerate ca lărgirea cărări. Solul Domnului a zis: „Citiţi în Matei de la capitolul 5, capitolul 6 şi capitolul 7 şi veţi găsi indicaţiile pentru cei ce vor să intre pe poarta cea strâmtă şi vor să meargă pe calea cea îngustă. Verificaţi-vă fiecare pe voi înşivă dacă vă încadraţi în cele scrise şi dacă le împliniţi sau aţi lăsat la o parte ce e scris şi v-aţi lărgit cărarea, în loc să fiţi cu inima curată, blânzi, milostivi şi împăciuitori, să vă iubiţi vrăşmaşii rugându-vă pentru ei şi pentru cei ce vă fac rău şi vă batjocoresc, voi v-aţi lărgit cărare, spunând că Domnul e bun şi iartă. Aveţi în inimă ură, iuţime, mânie, răutate şi răzbunare în loc de răbdare şi dragoste. Alţii au lărgit calea spunând că e deajuns dacă te pocăieşti şi crezi în Domnul Isus, predându-te Lui. Mulţi ţin de formă pocăinţa, merg oricum pe cale cu toate bagajele de păcate şi poftele firii pământeşti, în loc de post, rugăciune şi înfrânare, trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, căreia îi trebuie îmbuibare, libertate, mândrie, plăceri şi un trai uşor, după felul de vieţuire al neamurilor, spunând că nu e păcat a te împotrivi chiar naşterilor de copii. Mai ales partea tânără - a zis Domnul - băgaţi de seamă părinţilor, căci tineretul şi-a lărgit cărarea, ei nu mai ţin cont aproape deloc de indicaţiile puse pentru calea îngustă, în loc de umilinţă şi supunere le place mândria şi moda lumii, în loc de rugăciune distracţiile, în loc de supunere şi ascultare sunt neascultători şi răzvrătiţi, în loc de cântări duhovniceşti izvorâte prin Duhul Sfânt le place muzicile stridente şi chiar muzica cu ritm rock sau altele de felul acesta care au un ritm însufleţit de duhul lui satan şi tinerilor le place aceste melodii la care le pun cuvinte creştineşti. Dar aceste cântări nu sunt plăcute Domnului, că le înviorează numai firea iar duhul geme înlăuntrul inimii lor. Petrec timp liber la plimbare, la distracţii şi la altarul lui Baal - TV - în loc să lucreze pentru Domnul căutând pe bolnavi, pe bătrâni, pe orfani, pe văduve, pe mamele cu mulţi copii ce au nevoie de ajutor ca să nu cadă sub povară. Unii tineri îşi risipesc timpul cu diferite sporturi, lupte şi jocuri însufleţite tot din duhul lui satan. Mulţi iubesc muzica lumească şi-o ascultă ore întregi, iar alţii îşi risipesc timpul citind diferite romane care au fost scrise sub influenţa unor duhuri străine, unele de groază, de răzbunare, iar altele de

dragoste care aprind poftele firii, şi au influenţe aceste duhuri asupra celor ce le citesc. Mulţi nu vor să mai ştie de nici o îngrădire şi trec hotarul pus de Domnul ajungând pe pământul străin, de unde mulţi nu se mai pot întoarce şirămân robi păcatului pentru totdeauna. Acum este timpul să le ieşiţi în cale arătându-le cât e de gravă starea, că şi-au lărgit cărarea. Cei ce ascultă, se căiesc şi se recunosc se pot întoarce, mai este pentru ei izbăvire. Dar voi ca părinţi reduceţi din dorinţele lor. Nu le daţi voie să facă tot ce ei cred că e bine zicând că nu-i păcat nici una nici alta. Tăiaţi aceşti lăstari de amărăciune prin care e împiedicată creşterea lor spirituală -duhovnicească - tăiaţi aceste legături străine prin care satan i-a legat şi are unele drepturi asupra lor că au luat din lucrurile lui. Căci altfel se vor trezi înşelaţi la sfârşitul cărării, pentru că nu vor avea parte de răpire şi vor trece pe la judecată. Dar mulţi vor fi pierduţi pentru totdeauna dacă nu vor înţelege acum să-şi cerceteze umbletele şi să se apropie de Domnul mergând pe urmele Lui pe calea îngustă.
Căutaţi fiecare din voi, tot poporul în întregime, să tăiaţi toate pretenţiile fireşti prin care aţi căutat să vă asemănaţi cu lumea, lărgindu-vă cărarea, dacă vreţi să aveţi rezultat bun al călătoriei, să vă puteţi bucura de împlinirea făgăduinţelor făcute şi de mila păstrată pentru cei ce se tem de Domnul. Iar la sfârşitul cărării, celor ce au mers pe calea îngustă li se va da voie să intre pe poarta cea strâmtă de aur prin care toţi cei sfinţii vor trece spre cetatea de sus. Iar cei ce nu vor înţelege se vor trezi la sfârşit că s-au înşelat singuri, vor plânge cu amar, dar va fi prea târziu pentru mulţi care astăzi nesocotesc sfatul şi Cuvântul Domnului.
Acum e timpul de-a lua hotărâri noi, a alerga drept pe calea îngustă care e trasată de Domnul"

OGORUL DOMNULUI

Printr-o înştiinţare din timpul nopţii, Domnul mi-a arătat un ogor foarte mare care era semănat pe rânduri. Lucrătorii ogorului erau repartizaţi în aşa fel ca fiecare să lucreze, să sape rândul din dreapta lui. Fiecare răspundea personal de felul cum lucrează până la asfinţitul soarelui, trebuia să termine cu săpatul rândului căci atunci venea stăpânul ogorului să-şi plătească lucrătorii.

Stăpânul şi-a pus slujitori care trebuiau să supravegheze pe lucrătorii ogorului ca fiecare să lucreze bine. Pe care nu ştia să sape îl învăţa cum să taie buruienile şi să smulgă rădăcinile ca plantele semănate să nu fie înăbuşite de buruieni şi să poată creşte ca să aducă roadă.
Pe cei ce se opreau din lucru îi îndemna să nu stea, să lucreze ca nu cumva să rămână în urmă, că e mai greu să-i ajungă pe ceilalţi lucrători din urmă. Pe cei ce o luau prea înainte îi sfătuia să se întoarcă înapoi şi să ajute pe cei mai slabi care de abia puteau să-şi sape rândul. La început lucrul a mers bine un timp, căci fiecare s-a apucat cu drag de lucru şi râvnă de a săpa cât mai bine rândul. Dar n-a durat mult îndemnul şi râvna de a 83ucre. Unii s-au 83ucre83, alţii discutau între ei rezemaţi în sape zicând: avem timp până apune soarele să terminăm de săpat rândul, mai ales partea tânără, deşii au pornit cu mult curaj şi râvnă repede li sa stins zelul şi au început să sape numai de formă pe deasupra. Rădeau de la suprafaţă buruienile fără să sape pământul ca să taie şi rădăcinile buruienilor. Alţii dădeau cu sapa cam la o jumătate de 83ucre şi trăgeau pământ proaspăt peste buruienile nesăpate ca să nu se mai vadă şi să dea impresia că a săpat peste tot, dar în urma lor buruienile ieşeau repede la iveală şi rândul se deosebea între toate că era plin de buruieni

Supraveghetorii au 83ucre83ant acest lucru 83ucr-a întors pe mulţi înapoi pe rânduri arătându-le buruienile nesăpate şi lucrul făcut de formă, lua sapa şi le arăta, uite aşa se sapă, se dă cu sapa mărunt dar adânc ca toate buruienile să fie tăiate şi rădăcinile se scot cu mâna, se scutură de pământ şi se aruncă de o parte ca să se usuce să nu mai dea lăstari din nou, ca

sămânța bună să poată crește și să nu fie înăbușită de buruieni. Unii au înțeles sfatul și au început a 84ucre cum i-a învățat, dar alții au fost mai obraznici și au început a comenta:
- ce parcă eu nu știu a săpa? De rândul meu eu răspund, n-ai la ce te amesteca tu să-mi spui ca să sap bine și-l lua în râs pe supraveghetor, n-ai altceva de făcut decât să te întorci pe rânduri să cauți buruienile netăiate?
Să arate că ei fac ce vor și nu le pasă de supraveghetori au început a râde între ei și aruncau cu bulgări de pământ unii după alții zicând:
- avem timp până apune soarele să terminăm cu săpatul, la început terenul era drept apoi începea să fie deluros și din ce în ce urcușul era mai mare și acolo cu mult greu se putea 84ucre, fiindcă trebuia să-ți menții poziția să nu cazi, și pământul era pietros, mai înțelenit și se săpa mai greu. Foarte puțini se mai țineau serios de lucru și aceia erau parcă storși de puteri.
Atunci a apărut un sol al Domnului văzând că supraveghetorii nu mai sânt ascultați și a strigat tare să fie auzit de toți.
<< Luați bine seama fiecare. De nu veți 84ucre așa cum ați fost învățați să tăiați buruienile și să scoateți toate rădăcinile lăstarilor de amărăciune desțelenindu-vă ogorul inimi ca să poată crește sămânța cuvântului în voi aducând roadă, să știți că cu nici un chip nu veți avea parte de răpire și veți trece pe la judecată ca să dați socoteală de felul cum ați lucrat și de lucrarea ce a-ți făcuto de formă. Fiecare să înțeleagă că lucrarea ogorului nu e o pierdere de timp făcută de formă fiecum, ci e o poruncă și o datorie sfântă și pentru lucrarea făcută fiecare va fi ori răsplătit ori osândit. Luați seama că soarele a coborât mult spre asfințit și cei mai mulți stau nepăsători și cu ogorul nelucrat >>.

Haina de sărbătore și podoabele de preț

În fața noastră a apărut o clădire mare albă ce avea mai multe trepte care trebuiau urcate. În fața ușii era o ființă îmbrăcată în alb ce a strigat mai multe nume să intre pentru examinare. Fiecare aștepta cu teamă și cu emoție să-și audă numele strigat. Cei ce au fost strigați au intrat prima dată într-o odaie care era ca un magazin de prezentare. Erau expuse haine albe prima categorie și haine albe cusute la gherghef cu fir auriu – li se spuneau haine de sărbătoare – diferite podoabe de aur și învelitori de preț vălul supunerii al umilinței al smereniei vălul de neprihănire lucrate dintr-o țesătură foarte fină. Brâuri de preț pentru bărbați și femei, brâul adevărului, brâul de tărie de supunere de putere împodobite cu pietre scumpe.
O ființă cerească a spus celor ce au intrat acolo: îmbrăcați-vă în haine albe, luați-vă și haine de sărbătoare, învelitori și brâuri de preț, împodobiți-vă cu podoabe sfinte, cu podoabele neprihănirii să puteți ieși în întâmpinarea Mirelui că e gata să apară. Unii au primit cu mare bucurie această veste și își luau haine și își alegeau brâuri și podoabe ca să poată ieși în întâmpinarea Mirelui. Dar o mare parte au rămas nepăsători ca și cum pe ei nu i-ar interesa nimic, că sunt bine așa cum sunt.

Răstignirea firii pământeşti. Făptura cea nouă

De acolo se deschidea o altă ușă. Acolo era sala unde se făcea examinarea fiecăruia personal. Se intra pe rând după cum erau strigați. Când ieșeau de la examen unii erau foarte triști și posomorâți. De triști ce erau, nu voiau să stea de vorbă cu nimeni, nici nu răspundeau celor ce-i întreba cum a fost la examen. Alții spre deosebire de aceștia ieșeau de la examen foarte bucuroși și transformați de bucurie parcă și fața le strălucea, dar nici ei ca să nu-și întrerupă bucuria nu răspundeau la întrebările ce li se punea de cei ce erau afară și

aşteptau să intre la examen. Când am auzit numele meu strigat am început să tremur de frică şi emoţii. Când am intrat înăuntru, mi s-a dat voie să asist cum se face examinarea altei persoane.

Într-un capăt şi altul al sălii se găseau două suporturi solide pe care era pusă o cruce aşezată orizontal. Pe această cruce mi s-a spus că trebuie răstignită firea şi cu pretenţiile fireşti şi fiecare trebuie să treacă pe la cruce, pe cruce trebuie să stea sub forma răstignirii până când firea şi pretenţiile ei erau răstignite şi căpătai chipul unei făpturi noi după asemănarea chipului lui Hristos. Un sol al Domnului supraveghea toată lucrarea. După ce erai pus pe cruce, te acoperea cu un văl alb şi acolo trebuia să stai răstignit până deveneai o făptură nouă în Hristos. Din când în când solul Domnului venea şi ridica vălul alb uitându-se dacă s-a făcut procesul de transformare a făpturii noi în cel răstignit. Dacă firea şi pretenţiile fireşti încă nu erau răstignite lăsa vălul peste tine zicând: mai trebuie să stai, NU A LUAT ÎNCĂ HRISTOS CHIP ÎN TINE. Cel care nu voia să suporte răstignirea şi zicea că nu mai poate să suporte răstignirea, că nu mai poate să stea pe cruce era lăsat să se scoale dar era CĂZUT la examen. I se spunea TU VEI TRECE PE LA JUDECATĂ, NU VEI AVEA PARTE DE RĂPIRE. Cel ce accepta răstignirea firii până ce devenea o făptură nouă era transformat într-o frumuseţe deosebită şi lumină cerească îi radia pe faţă. Ieşea de acolo slăvind pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt plini de bucurie. Am văzut o altă persoană pusă pe cruce şi solul Domnului repeta condiţiile care trebuie acceptate pentru răstignirea firii pământeşti.

Orice pretenţie trebuie să cadă jos, orice gând de înălţare, de mândrie, de răzbunare, orice mânie, orice iuţime, orice strigare, trebuie să piară din fiinţa ta. Orice dorinţă de realizare pământească trebuie supusă voinţei lui Hristos. Cu lepădarea de sine orice dorinţă pământească trebuie pusă pe altarul jertfei până vei putea spune: Doamne Nu voia mea ci voia ta sa se faca. Pentru a accepta această lucrare se cere să treci pe la cruce, unde nu era deloc uşor şi se auzeau suspine, plânsuri şi gemete de durere şi fiecare clipă se părea aşa de lungă pe crucea răstignirii. Persoana de pe cruce de la un timp a întrebat pe solul Domnului: nu-i de ajuns? mai trebuie să stau pe cruce ? că simt că nu mai pot, şi i sa răspuns nu-i de ajuns, mai trebuie să stai şi să simţi durerile răstignirii firii tale până vei devenii o făptură nouă vie pentru Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc şi pe urmă celelalte, soţ, soţie, copii şi rudele. Toate durerile răstignirii ţi se vor pare mici faţă de bucuria care o veţi simţii când vei devenii o făptură nouă în Hristos. Durerile au devenit tot mai mari şi fiinţa de pe cruce a strigat: vreau să devin o făptură nouă dar durerile sânt uneori mai mari ca durerile naşterii unui copil simţi din creştet până în picioare numai fiori. Atunci solul Domnului a ridicat vălul alb şi a strigat. slavă Domnului s-a făcut transformarea se vede chipul făpturii noi , te poţi scula de pe cruce, nu uita că eşti o făptură nouă şi cei jur trebuie să vadă în tine chipul lui Hristos . Atunci de bucurie cei ce au luat examenul au început să cânte şi lăudau pe Hristos prin Duhul Sfânt în limbi cereşti şi apoi au continuat cu această cântare dată tot prin Duhul Sfânt:

POPORUL MEU DE PE PĂMÂNT
RĂSCUMPĂRAT CU SÂNGE SFÂNT
VEGHAZĂ-NTR-UNA CU MULT DOR
CĂ ÎN CURÂND APAR PE NORI

VEGHEAZĂ NU TE ODIHNI
ŞI CRUCEA DUO ZI DE ZI
CĂCI ÎN CURÂND VOI APĂREA
ŞI SUS LA MINE TE VOI LUA

FII TREAZ NU STA ÎN NEPĂSARE
LUCREAZĂ-NTR-UNA MAI CU SPOR
CĂ VREMEA S-A APROPIAT
ŞI VIN CURÂN VIN SĂ TE IAU

PRIN DUHUL SFÂNT SĂ-NAINTEZI
ŞI FIREA SĂ ŢI-O RĂSTIGNEŞTI
CU CAPUL STAI MEREU PLECAT
ACUM NU-I VREMEA SĂ TE-NALŢI

MULŢI ZIC CĂ EU MAI ZĂBOVESC
ŞI MAI E TIMP PĂNA SOSESC
ŞI STAU CU OGORUL NELUCRAT
ŞI FIREA MULŢI LĂSTARI A DAT

PREA MULT VĂ ÎNGRIJIŢI DE FIRE
ŞI MULŢI VAŢI DEPĂRTAT DE MINE
ŞI-N LOC CA SĂ VĂ PREGĂTIŢI
CĂRAREA SFÂNTĂ O LĂRGIŢI

VEGHEAŢI ÎN POST ŞI-N RUGĂCIUNE
NU VĂ-NDREPTAŢI PRIVIREA-N LUME
CU-A EI PLĂCERI NU VĂ-NTINAŢI
CĂ VREAU SĂ VĂ PĂSTRAŢI CURAŢI

FĂŢI TU ASTĂZI VERIFICAREA
ŢI-E HAINA ALBĂ; CUM ŢI-E STAREA?
ÎMBRACĂ-TE ÎN SĂRBĂTOARE
SĂ-MI POŢI IEŞI SPRE-NTÂMPINARE

CĂ ŢI-AM DAT TIMP DE PREGĂTIRE
C-APROAPE-I ZIUA DE RĂPIRE
MAI E PUŢIN ŞI VOI VENII

DA AMIN,AMIN,VIN

ÎNŞTINŢARE DATĂ DE DOMNUL ÎN DATA DE 22.IUNIE 2002

În data de 22.06.02 Domnul mi-a arătat într-un vis de noapte o lucrare pentru popor cu privire la cei ce urmează să încheie legământ cu Domnul prin Botezul în apă şi cu privire la starea poporului din vremea acesta.

Sa arătat un râu mare cu apa limpede iar pe malul râului era multă verdeaţă. În partea dreaptă, pe malul râului erau mulţi candidaţi îmbrăcaţi în alb. în partea stângă era un atelier de şlefuire şi prelucrare a pietrelor, în mijloc in formă de piramidă erau multe pietre aduse dintr-o cariera de piatră. Pietrele erau cu colţurile neşlefuite. Din atelierul de prelucrare a ieşit o fiinţă îmbrăcată în alb, care sa îndreptat spre candidaţii de botez şi le-a spus: " înainte de a intra în apa botezului şi a face legământ cu Domnul fiecare din voi trebuie să treacă pe la atelierul de prelucrare şi şlefuire, astfel degeaba vă botezaţi căci pietrele acestea vă reprezintă pe voi.

Ca să puteţi fi zidiţi ca pietre vi în casa Iui Dumnezeu trebuie să vă lăsaţi şlefuiţi pe toate părţile. Orice răutate, ură ,mânie, clevetire ,răzvrătire, neascultare şi orice colţ al mândriei trebuie tăiate şi şlefuite până să se vadă în voi chipul lui Hristos. Acesta este rezultatul naşteri din nou, că veţi face roade vrednice de pocăinţă.

Dar dacă nu vă lăsaţi şlefuiţi şi nu veţi face roade de pocăinţă nu va fi de nici un folos botezul, degeaba vă veţi boteza". Atunci a spus :"vă dau un exemplu a luat o piatră cu colţuri neprelucrată dingrămada de pietre, a băgat-o cu mâna în apă şi a scos-o afară, arătând-o şi spunând apa nu a schimbat nimic din structura ei, cum am băgat-o în apă am scos-o.

Tot aşa este cu cel ce se botează fără a avea naşterea din nou; nu-i va fi de nici un folos , ci mai degrabă va fi osândit". Pe urmă a intrat într-o adunare unde era mult popor ,ca la un serviciu divin, dar poporul era tare nepăsător şi cei mai mulţi nu dădeau nici un respect că sunt în faţa Domnului unde se vesteşte Cuvântul Lui.

Un duh de împietrire şi de somn copleşea poporul, doar la cântare erau mai atenţi, dar nu erau prelucraţi de Domnul ci ca să critice care au cântat mai frumos şi care au cântat mai fals. Dar nu erau prelucraţi de Domnul nici cei ce cântau nici cei ce ascultau şi asistau ca la un spectacol. La predicarea Cuvântului erau indiferenţi şi plictisiţi .La fel la rugăciune, cei mai mulţi aţipeau, doar puţini erau sinceri, în a căror rugăciune se simţea putere, căci era făcută prin Duhul Sfânt. Solul Domnului s-a uitat la popor şi a zis: "Domnul a rânduit timpul de Libertate ca să-l preţuiţi folosindu-l cu folos ,nu să îl risipiţi în zadar ci să cereţi putere şi tărie din Duhul Sfânt de care aveţi mare nevoie ca să rămâneţi în picioare prin încercările care vor veni. Căci în curând, curând de tot va venii Domnul şi îşi va răpi poporul. Dar înainte de răpire vine o furtună puternică (o prigoană mare) şi toţi care au stat de formă în adunare vor fi smulşi şi nici locul nu li se mai vedea în Casa Domnului

Ne-a pus în faţa unui ecran şi ne-a zis : „Uitaţi-vă ce furtună mare vine. Foarte puţin mai este până se va dezlănţui „.în ecran se vedea un nor mare adus de furtuna care se apropia cu fulgere şi trosnete.„Iată pentru ce vi sa dat timpul de libertate.Ca să creşteţi spiritual, să fiţi zidiţi sufleteşte, să faceţi stăruinţe după Duhul Sfânt şi umplerea cu putere ca să puteţi să staţi în picioare la tot ce va veni. Să vă strângeţi la nopţi de veghe , ca să fiţi treji şi să nu vă prindă somnul nepăsării. Că scurt şi vine Domnul şi cei ce vor fi găsiţi veghind vor pleca cu Domnul. Martirii au udat cu sângele lor pământul din dragoste pentru Domnul, renunţând la toate plăcerile lumii acestea. Dar voi ce faceţi cu timpul de libertate ?

Unii vin şi fac vânzări şi cumpărături în Casa Domnului, aduc moda şi chipul veacului în adunare, iar alţii să nu se lase mai prejos se iau după ei, în loc să înveţe de la Domnul să fie blânzi şi smeriţi cu inima ,căci Domnul stă împotriva celor mândrii şi dă har celor smeriţi. Luaţi bine seama, faceţi-vă verificarea şi îndreptaţi-vă căile şi faptele după Cuvântul

Domnului. Vegheaţi în vederea rugăciunii căci în curând vine Domnul. Să nu credeţi că va mai fi mult până vine Domnul ,la sfârşitul acestei prigoane va veni Domnul
Cuvintele acestea nu sunt pentru alte generaţie ci sunt date pentru poporul de acum".

LUPTA ÎMPOTRIVA DUHULUI DE AMĂGIRE DIN BISERICI

Într-o noapte am avut o vedenie. Mă găseam într-o grădină de pomi fructiferi plantaţi foarte frumos. Toţi erau pomi de soi ales. Grădina era împrejmuită cu un gard înalt, iar în partea de răsărit avea o poartă la care erau puşi paznici. În grădină am văzut o femeie îmbrăcată în alb plimbându-se printre pomi. Mi s-a spus că este pusă să păzească grădina. Eu am întrebat pe femeia din grădină: „Dacă sunt paznici la poartă, de ce este pusă şi ea păzitoare în grădină?". Atunci mi-a explicat că mai sunt hoţi ce sar peste gard şi ea trebuie să păzească înăuntru să nu fure roadele. Dar mai este şi un animal sălbatic ce vine des în grădină şi face multă stricăciune. Pe acest animal ea trebuie să-l alunge şi să nu-l lase să strice pomii din grădină.
„Dar cum de nu-l opresc paznicii şi nu-l alungă paznicii de la poartă?", am întrebat eu. „Tocmai aici este problema mare. întrucât chiar ei îi deschid uşa să intre fiindcă animalul seamănă la cap pe cerb, deşi în rest nu seamănă pe cerb, că trupul şi forma lui e ca a girafei. Numai că nici blana nu e ca la girafă, ci e negru de tot ca un ţap sălbatic. Ei când îl văd venind să intre în grădină se bucură, căci zic că este scris în Cântarea Cântărilor despre Domnul Isus «vino repede iubitule ca o căprioară, sau ca puiul de cerb». Şi aşa îi deschid poarta să intre crezând că reprezintă pe Domnul".
„Animalul acesta este foarte şiret şi viclean. Intră în grădină şi se preface că mănâncă iarbă printre pomi şi cu ochii pândeşte dacă cineva nu-l urmăreşte ce face şi când este sigur că nu este urmărit, atunci nu mai mănâncă iarbă, ci începe să strice pomii şi roadele din ei". „Stai" - mi-a zis - „ascunsă după pomi şi vei vedea ce stricăciune face acest animal în grădină".
N-a trecut mult şi animalul a intrat în grădină. Era, în adevăr, ca o girafă foarte mare, dar blana nu era cu pete, ci era de un negru sclipitor, gâtul îi era foarte lung, coamele le avea ramificate ca cerbul, dar vârful coarnelor nu era ca la cerb, în sus, ci vârful coamelor era încovoiat în jos. A început să pască iarbă printre pomi, dar cu ochii urmărea să vadă dacă este cineva în grădină care să-l urmărească ce face.
Crezând că nimeni nu-l urmăreşte, şi-a ridicat capul şi având gâtul foarte lung, a ajuns până la coroana pomilor. Unde a văzut pomi mai încărcaţi cu roade a început repede să le mănânce şi ce nu putea mânca zdrobea în dinţi şi le arunca pe jos. Iar alte roade întregi le rupea, le arunca jos şi le zdrobea cu copitele. Unde nu erau roade aşa de multe, îşi băga coarnele printre ramurile pomilor şi le rupea ramurile, stricându-le coroana. La alţi pomi aşa îşi încâlcea coamele între ramurile lor că despica pomul în două, până la rădăcină. La alţi pomi le rodea scoarţa de pe tulpină, ca să se usuce. La pomii tineri le mânca ramurile tinere care trebuiau să crească să formeze coroana pomului şi îi lăsa aşa de ciuntiţi, de parcă o foarfece le-ar fi tăiat ramurile. La unii pomi ce nu aveau roade, ci numai frunze, le mâncafrunzele şi arătau ca arşi de foc fără roade şi fără frunze.
„Vezi" - mi-a zis femeia - „ce mare stricăciune face acest animal în grădină? El este un duh puternic de amăgire, al satanei, care imită lucrările lui Dumnezeu, un duh de falsificare a lucrărilor rânduite de Dumnezeu în Biserică". Dumnezeu a rânduit să fie în Biserică apostoli, şi sunt oameni aleşi, puşi de Dumnezeu în slujbă. Dar satan a ridicat şi el apostoli nepuşi, ne aleşi, care au o înţelepciune mare, dar nu de la Dumnezeu, ci înţelepciunea lui lucifer. Dumnezeu a rânduit în Biserică evanghelişti şi sunt evanghelişti insuflaţi de Duhul Sfânt, folosiţi de Domnul. Dar sunt şi evanghelişti şi învăţători mincinoşi care strică

Cuvântul lui Dumnezeu. Au o învăţătură după placul inimii lor şi vestesc o evanghelie a slobozeniei în care nimic nu mai este socotit păcat, zicând că totul este îngăduit, numai să crezi că prin credinţa în Domnul Isus eşti mântuit, că Domnul a făcut tot. Asigură pe oameni că vor fi mântuiţi, măcar că ei trăiesc în păcatele lor şi nu sunt născuţi din nou, fiind fără evlavie, plini de pofte şi păcate.

Dumnezeu a rânduit în Biserică să fie proroci şi sunt proroci ai Domnului trimişi de Domnul în lucrare şi care trebuie să spună tot ce văd şi ce aud de la Domnul. Dar ca Domnul să-i folosească în lucrarea Lui, ei trebuie să stea aproape de Domnul şi să-şi păstreze vasul în sfinţenie, ca Domnul să-i poată folosi ca pe un vas curat unde să nu se amestece nimic străin. Satan, prin duhul de amăgire, a ridicat proroci mincinoşi, şi încă trei categorii de proroci falşi. Prima categorie sunt prorocii care prorocesc din râvna şi îndrăzneala lor, fără să-i trimită Domnul. Dar aceştia se cunosc imediat că greşesc în lucrare şi se încurcă de multe ori, iar cuvintele spuse de ei nu se împlinesc. Aceştia se pot cunoaşte repede că imită lucrarea Domnului şi se pot opri uşor. Li se pune în faţă Cuvântul, să se verifice şi să vadă că au greşit. Pentru că Duhul Domnului nu greşeşte. Aceştia, dacă se opresc şi se căiesc, pot fi iertaţi.

Este o a doua categorie de proroci mincinoşi care prorocesc în Numele Domnului, dar nu sunt trimişi de Domnul. Aceştia mai mult laudă şi înalţă pe oameni, să meargă înainte că Domnul este cu ei. Fac promisiuni şi fac pe oameni să tragă nădejde, dar nu se împlinesc proorociile lor pentru că Domnul le zădărniceşte planurile. Aşa, mulţi ajung la deznădejde şi nu ştiu ce să mai creadă, dacă nu pot deosebi prin Duhul Domnului lucrarea falsă. Aceşti proroci se cunosc după roadele lor. Ei nu trăiesc în sfinţenie şi curăţie şi n-au roadele Duhului Sfânt şi în ei se văd faptele firii pământeşti.

Apoi, sunt a treia categorie de proroci falşi, care sunt cel mai greu de deosebit. Aceştia au un duh de ghicire şi numai prin duh de cunoştinţă, dat de Domnul, se poate cunoaşte. Aceştia îţi spun tot prin ce ai trecut prin viaţă, suferinţă, boli, necazuri, ba mai spun şi viitorul, care până la un punct şi într-o oarecare măsură se împlineşte. Apoi te lasă dezamăgit să aştepţi în zadar făgăduinţele să se împlinească.

Aceşti proroci prind repede firul lor de legătură şi dacă sunt crezuţi îşi desfăşoară uşor lucrarea. Aceşti proroci provin majoritatea din prorocii ce au fost buni odată, dar care nu au rămas în ascultare, sfinţire şi curăţie. Duhul Sfânt s-a depărtat de la ei fiindcă ei nu s-au oprit să se verifice la timp, făcându-şi controlul de unde s-a întrerupt firul cu Domnul şi nu şi-au pus viaţa în rânduială. Un duh străin s-a furişat adăugând câte puţin până a reuşit să intre, ocupând locul un duh de ghicire, iar Duhul Sfânt s-a retras de tot. Şi ei văzând că se descoperă tainele multora, cred că merg înainte cu Domnul, dar ei nu mai urmăresc să vadă că lucrările nu-şi mai au împlinirea. Chiar dacă li se spune că nu merg bine, ei nu primesc sfatul şi mustrarea. Pentru că zic că Domnul este cu ei că se descoperă tainele din inimile oamenilor. Aceşti proroci ghicitori sunt cei mai periculoşi întrucât fac pe oameni să creadă despre lucrarea de rătăcire că este lucrarea lui Dumnezeu.

Tot aşa, sunt duhuri de amăgire false, care imită lucrarea de vindecare a bolnavilor. Aceştia cheamă pe bolnavi să se roage pentru ei şi privind la bolnavi prin privirea ochilor, dacă bolnavii cred şi se uită în ochii lor, prin duh de hipnotism, unii se vindecă. Aşa cum Domnul Isus a spus orbului „uită-te ţintă" şi a fost vindecat (Marcu 8:25) şi cum Petru şi Ioan, la Poarta Frumoasă au spus ologului să se uite la ei şi a fost vindecat (Fapte 3:4-5), tot aşa, acest duh de amăgire lucrează prin privirea ochilor. Imitând lucrarea Domnului, cei mai mulţi bolnavi au o senzaţie că au simţit ceva curent prin ei când duhul acela a acţionat asupra lor prin privirea ochilor. Dar ei nu sunt vindecaţi şi boala mai

departe apasă peste ei, vindecarea ce li s-a părut că au primit-o a fost ceva de moment. Ei rămân mai departe bolnavi şi psihic şi-n trup.
Dar, Domnul când face o vindecare, mai întâi vindecă sufletul, iartă păcatele şi apoi vindecă şi trupul şi omul vindecat de Domnul simte uşurarea şi vindecarea în suflet şi trup şi o bucurie pe care nimeni nu i-o poate lua. Tot o lucrare falsă este practicarea celui de-al doilea botez în Numele Domnului Isus care anulează botezul în Numele Tatălui, Fiului şi Duhului Sfânt, care sunt una în mărturisirea lor.
Tot aşa cum sunt vedenii şi vise date de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt , sunt vedenii şi vise false care imită lucrarea lui Dumnezeu şi mulţi răstălmăcesc vedeniile şi visele, după semnele neamurilor, a zodiacului şi a horoscoapelor. Pe când, Duhul Sfânt când dă vise sau vedenii aduce şi lumina şi cunoştinţa prin Duhul Sfânt, nu să-i încurce pe oameni şi să nu înţeleagă nimic, ci să-i descurce şi să-i lumineze.
Tot la fel, darul vorbirii în felurite limbi prin Duhul Sfânt aduce zidire sufletească celui ce rămâne sub călăuzirea Duhului Sfânt şi-n ascultare de Cuvânt. Dar cei ce păcătuiesc cu voia şi continuă a păcătui şi vorbesc în limbi, un duh ia locul Duhului Sfânt şi ei prin vorbirea în limbi vorbesc împotriva Domnului şi hulesc pe Duhul Sfânt. Orice lucrare făcută de Duhul Sfânt printre oamenii puşi în slujbă nu trebuie să se facă cu aplaude aduse oamenilor, nici cu reclame, nici scoşi în evidenţă oamenii, nici cu înscenări teatrale care să atragă pe oameni În orice lucrare făcută de Domnul prin, Duhul Sfânt trebuie lăsat Duhul Sfânt să-şi facă lucrarea, iar omul văzut ca o unealtă umilă de care se foloseşte Dumnezeu. „Căci Domnul Isus niciodată n-a trimis pe ucenici înaintea Lui să-l facă reclamă, ci de cele mai multe ori spunea celor vindecaţi să nu spună nimănui" (Matei 8:4; 9:30; 12:16). Alte ori alegea doi, trei ucenici mai apropiaţi de El, îi ducea mai la o parte şi le explica unele lucruri. Sau când făcea o lucrare mai deosebită, ca la învierea fiicei lui lair, a scos pe toată lumea afară, numai părinţii fetiţei, Petru, Iacov şi loan au rămas de faţă cu El.
„Apoi" - a mai spus femeia din grădină - „şi cei ce suflă peste bolnavi şi cad pe jos, pe spate, sau când întinde mâna spre ei cad jos, este tot o lucrare străină făcută prin hipnotism. De aceea, niciodată să nu vă uitaţi în ochii celor ce zic că fac lucrări mari, căci privind în ochii lui sunteţi atacaţi de acel duh, ci chemaţi pe Domnul cu sângele Lui să vă apere împotriva oricărui duh străin. Toţi cei care au văzut slava şi puterea Domnului au căzut cu faţa la pământ şi nu pe spate (Daniel 8:18; 10:9; Ezechiel 1:28; 3:23). Iar în 1 Corinteni 14:25 zice că dacă intră un necredincios, sau unul fără daruri între cei credincioşi, tainele inimii lui vor fi descoperite şi el va cădea cu faţa la pământ". În vremea aceasta au pătruns şi fel de fel de duhuri de imită lucrarea Duhului Sfânt şi în felul acesta dărâmă multe suflete şi amăgeşte pe mulţi care nu rămân pe temelia adevărată a Cuvântului lui Dumnezeu. Deci, aceste duhuri străine au putere şi asupra altora prin acceptare, prin aprecierea acestor lucrări şi prin privire.Domnul, în vremea aceasta, caută oameni smeriţi şi sinceri pe care să-i împuternicească cu sabia Cuvântului Său şi cu puterea Duhului Sfânt care să iasă împotriva acestor duhuri de amăgire, luptând împotriva acestui animal care, prin puterea satanei, caută să imite lucrările lui Dumnezeu, aducând multă stricăciune în grădina Domnului, căutând să doboare chiar şi pe cei aleşi.
Femeia a dat săbii albe slujbaşilor aleşi de Domnul şi le-a zis:
„Luptaţi cu ele împotriva acestui animal şi aşa să ziceţi: «În Numele Domnului Isus şi împuterniciţi de El prin Duhul Sfânt îţi poruncim, duh de amăgire, de falsificare, duh care imiţi lucrările Iui Dumnezeu, să ieşi afară din grădina Domnului. Duh de rătăcire, duh de minciună, duh de ghicire şi de hipnotism, îţi poruncim, în Numele Domnului Isus să ieşi afară, să nu-ţi mai manifeşti lucrarea de rătăcire. Noi suntem ocrotiţi şi apăraţi de Domnul cu sângele Lui şi ce-a pus El în noi este mai tare decât puterea ta de amăgire, de aceea, îţi ordonăm în

Numele Domnului Isus, ieşi afară din grădina Domnului. Aici este locul Duhului Sfânt ca să-şi facă lucrarea. Te legăm în Numele Domnului Isus să nu-ţi mai poţi face lucrarea în poporul Domnului, du-te în adânc, nu mai face stricăciuni în grădină. Aici este grădina Domnului, tu n-ai ce căuta aici. Afară Afară! îţi poruncim în Numele Domnului Isus, sângele Domnului să te îndepărteze şi sa te mustre duh de amăgire şi falsificare».
Împuterniciţi de Domnul cu sabia Cuvântului şi cu Duhul lui cel Sfânt, luptaţi cu acest animai până va fi scos afară şi alungat. Nu. vă temeţi, căci ceea ce a pus Domnul în voi este mai puternic decât el'. Şi aşa a început lupta cu acest animal, dar o luptă foarte grea, căci animalul furios a început a lovi cu coarnele şi cu copitele în cei ce luptau contra lui, şi lupta a fost aprigă, dar până la urmă a fost biruit şi scos afară.
Atunci am zis femeii: „Văd că Domnul te-a pus păzitoare în grădina Lui şi te-a împuternicit cu puterea Duhului Sfânt şi cu înţelepciunea Lui pentru a lupta împotriva acestui animal. Dar ţi s-a dat şi darul proorociei şi al cunoştinţei, de ştii aşa de bine lucrurile false şi tactica vrăşmaşului".
Ea mi-a răspuns: „Da. Stăpânul grădinii, când m-a pus păzitoare, mi-a dat şi toate darurile duhovniceşti date prin Duhul Sfânt şi rânduite în Biserică şi eu le-am păstrat curate, intacte, aşa cum mi le-a dat, şi nu s-a amestecat nimic străin". „De unde poţi şti şi să fii aşa de sigură că nimic străin nu s-a amestecat şi nici nu s-a falsificat, sau cum poţi fi sigură că este un proroc al Domnului sau un ghicitor, când amândoi îşi fac lucrarea aproape identic în grădina Domnului"? „Stăpânul meu" - a zis femeia - „când mi-a dat darurile Duhului Sfânt şi darul prorociei, mi-a spus şi secretul cum să lucrez şi cum să le păstrez, şi ca să nu greşesc mi-a dat o măsurătoare cu un semn, care este secretul între mine şi Domnul şi eu singură îmi fac verificarea şi sunt sigură pe lucrarea Domnului".
Atunci am început a plânge şi am zis: „Spune-mi şi mie secretul, că văd că lupta duhului de amăgire este puternică în vremea aceasta şi vrea să atace chiar pe cei aleşi şi mulţi împreună cu mine nu mai putem înainta de frică să nu fim atacaţi, spune-ne secretul cu măsurătoarea, cum ne putem verifica, să ştim dacă nu s-a amestecat nimic străin". „Cum să nu vă spun secretul" - a zis ea - „căci de aceea mi l-a dat Stăpânul, să-l spun şi la alţii şi să-l arăt". S-a dus repede şi s-a întors cu o faţă de masă şi a desfăcut-o şi în ea erau boabe de grâu. Dar, bob cu bob, grâul parcă era ales, nu era nici un bob sec, nici fărâmiţat, nici tăciunat, nici pleavă sau paie. Între grâu şi în mijlocul grâului era un pahar de aur lucrat foarte fin şi frumos, L-a luat în mână şi mi-a zis: „Vezi paharul acesta? Este unui singur, dar el este format din trei pahare". Şi a scos încă două pahare din el şi le-a pus pe masă şi erau trei pahare şi nu puteai deosebi unul de celălalt, aşa de fin erau lucrate, şi totuşi când se puneau unul în altul, era un singur pahar.
Acest pahar reprezintă puterea din Sfânta Treime, putere din Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, care sunt una în mărturie şi-n lucrare. Darul Duhului Sfânt se manifestă prin această putere a Sfintei Treimi care este una. Dar pe pahar mai era făcută o măsurătoare ca o gradaţie, şi mi-a zis: „Vezi, aici este măsurătoarea credinţei ca să poţi fi folosit de Domnul şi să lucrezi împreună cu El, trebuie să-L crezi pe Dumnezeu. Fără credinţă este cu neputinţă să fii plăcut lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să lucreze cu darul după măsura de credinţă arătată aici pe pahar. Cine nu ajunge aici la această măsură de credinţă în Dumnezeu, nu poate fi folosit în lucrarea Domnului. Dar nu-i voie nici să treacă de măsurătoare. Din râvnă sau îndrăzneală să pună de la el, nu-i voie între grâul ales, care este Cuvântul Domnului, să amesteci paie şi pleavă, nu-i voie nici să scoţi, nici să adaugi.
Duhul prorociei este mărturia lui Hristos, Duhul Sfânt este Duhul Adevărului şi nu poate să spună neadevăr. Măsurătoarea pusă, la care trebuia să ajungă şi să lucreze un

proroc, este arătată prin Cuvânt. Dumnezeu nu se foloseşte de un vas murdar. Acesta este secretul şi măsurătoarea pusă de Cuvântul lui Dumnezeu şi cine lucrează aşa nu va da greş. Frica de Domnul este înţelepciunea cerească şi nu lasă pe cel ce se teme de Domnul nici să adauge, nici să scoată, nici să tacă atunci când Domnul vrea să vorbească, nici să vorbească atunci când Domnul vrea să tacă. Aceasta este măsurătoarea cu secretul dat de Stăpânul.
Acum, Verificaţi-vă fiecare, încercaţi-vă dacă aţi ajuns la măsura de credinţă, sau vă îndoiţi uneori de Cuvântul Domnului, sau dacă aţi adăugat din îndrăzneală, Verificaţi-vă care vă este starea şi fiecare să intre într-o verificare sinceră cu el însuşi şi va vedea singur care este starea lui.
Atunci a împărţit săbii albe şi a zis: „Slujbaşi ai Domnului sculaţi-vă şi cu sabia Cuvântului şi prin puterea Duhului Sfânt luptaţi contra acestui animal care este duhul de amăgire care intră şi falsifică lucrarea Duhului Sfânt".

ÎNŞTIINŢARE DATĂ PRIN VEDENIE DE NOAPTE ÎN DATA DE 17.03.2007

S-a arătat aşa, ca şi cum ar fi strâns poporul într-o zi de adunare şi dintr-odată au intrat nişte oameni ai legii înăuntru şi au spus: "Am venit ca să aducem noile legi şi noile ordine cum să se facă programul în biserici. Numai cei care vor primi noile legi şi vor primi ordinele date mai au dreptul să funcţioneze, iar cei ce nu iscălesc că sunt de acord cu aceste legi, nu mai au dreptul să se strângă nici doi cu doi". Au trecut în faţa poporului şi au început să spună pe articole legile date. Au spus că nu mai este voie să fie atâtea denumiri de culte căci toate susţin că este un singur Dumnezeu si dacât este un singur Dumnezeu va exista şi un singur cult. Nu mai este voie în Biserică să facă programul fiecare cum vrea; baptiştii, penticostalii, adventiştii, toţi trebuie să se supună şi să funcţioneze după noile legi date de guvern. Când au început să citească, au spus că se va face un program asemănător cu cel din bisericile catolice şi ortodoxe. Este voie să se citească din Biblie, să cânte corul, orchestrele, este voie să se facă rugăciuni foarte scurte, dar nu înflăcărate. Nu mai este voie să se facă stăruinţi, nu mai este voie să se vorbească în limbi, să se facă descoperiri, nu mai este voie ca cineva să atragă atenţia altuia că nu merge bine pe cale sau că trebuie să vină la adunare îmbrăcat într-o formă sau alta fiindcă nu mai există asemenea reguli, şi au spus "nu". Fiecare are libertatea deplină a cugetului să intre cum vrea în Biserică şi nimeni nu are voie să atragă atenţia celor din jur cum să se poarte. Fiecare are libertatea deplină să vină cum vrea, pentru că toţi cunosc Biblia. Cei ce nu respectă legile acestea şi trec peste regulile şi articolele date precum şi cei ce vor fi prinşi că se vor strânge pe la case pe motiv că nu le place în Biserica autorizată vor fi pedepsiţi cu amenzi, apoi cu închisoare şi chiar cu pedepse mai grele, căci legea pusă în vigoare trebuie respectată.
După ce s-au citit articolele, s-a întrebat dacă se acceptă legea dată şi noile ordine. Mulţi au'primit şi au spus "Da! Dacă ni se dă voie să ne strângem în adunare, să cântăm, să ascultăm Cuvântul, să ne rugă, acceptăm." Atunci li s-a spus celor ce au acceptat legea nouă, să treacă pe la ei şi să semneze că renunţă la vechea religie şi acceptă noile legi. Mulţi au acceptat şi vorbeau între ei zicând: "Ce ştiu ei ce avem noi în inimă dacă iscălim, că doar nu vin ei să asculte la gura noastră ce ne rugăm şi ce credem; putem să ne rugăm încet chiar şi prin Duhul Sfânt. Şi în casele noastre putem să ne rugăm cum vrem."
Fraţii şi surorile care nu au acceptat le-au atras atenţia celor ce au acceptat: "Luaţi seama că nu e atât de simplu cum credeţi voi pentru că fiecare trebuie să iscălească cu mâna lui că e de

acord cu ordinele date şi aceasta înseamnă lepădare de Domnul şi de credinţa dată odată pentru totdeauna sfinţilor. Voi aţi iscălit cu mâna voastră că v-aţi lepădat de Domnul şi de credinţa adevăraţi.Umpluţi de putere şi de curaj, credincioşii adevăraţi au spus că ci nu acceptă noua religie şi legile date. "Noi ţinem credinţa adevărată dată odată pentru totdeauna sfinţilor. Noi nu putem să spunem că.....
Duhul Sfânt şi darurile Duhului Sfânt. Fără stăruinţă după puterea Duhului Sfânt sufletul nostru nu poate trăi. Orice preţ s-ar cere să plătim, noi nu acceptăm noile legi." Apoi, celor ce nu au iscălit-că acceptă li s-a spus că nu au voie de azi înainte să se adune nici măcar doi cu doi fiindcă vor fi pedepsiţi cu amenzi, cu închisoare sau cu alte pedepse mai grele. Ei nu au voie să meargă la Biserica autorizată deoarece pot să-i influenţeze şi pe alţii, provocând tulburare şi întrerupând liniştea programului.
Credincioşii adevăraţi au fost puşi sub urmărire pe la casele lor: cine intră, cine iese ... Dacă se găseau două persoane străine în casă erau amendate. Prigoana s-a înteţit şi a fost o vreme foarte grea pentru credincioşii adevăraţi, în timp ce Biserica autorizată funcţiona ca religie aprobată de stat. Au fost mulţi fraţi şi surori prigoniţi şi închişi, dar ei nu au renunţat la credinţa adevărată în Domnul Isus. Apoi am văzut cum oamenii legii s-au dus pe la casele credincioşilor, care erau puse sub urmărire, şi le-au spus acestora: "Vi se mai dă ultima şansă ca să vă supuneţi şi să acceptaţi legile." Aveau nişte registre, dosare, în mână şi le cereau să semneze. Deoarece credincioşii nu au vrut, le-au spus: "Voi sunteţi socotiţi oameni nesupuşi şi periculoşi pentru stat. De azi înainte, pentru că nu aţi acceptat legile statului veţi fi deproprietăriţi de tot ce aveţi. Dacă ai casă, acum nu mai este a ta şi până când va veni unul care are nevoie de ea, vei sta ca şi chiriaş. Dacă ai maşină, acum nu mai este a ta. La fel, dacă ai grădină, pământ, animale sau alte proprietăţi. De azi înainte nu mai ai nimic. Nici serviciu nu vei mai avea pentru că noi, de oameni nesupuşi statului nu avem nevoie. Voi sunteţi trădători, oameni periculoşi. Şi nici copiii voştri nu mai au dreptul să înveţe în şcolile statuilui nostru."
Credincioşilor li s-a luat totul, toate drepturile. Prigoana era tot mai mare, chiar dacă li s-a luat totul. Unii au început a plânge pentru că le era inima legată de ce au avut şi spuneau că au muncit din greu să-şi facă apartamente sau case, iar acum nu mai au nimic. Cei care aveau proprietăţi mai multe au început a plânge rugând pe Domnul să le dea putere să nu se lepede de El din pricina lucrurilor trecătoare şi să-i ajute să-şi dezlege inima de toate legând-o tare numai de Domnul. Atunci, a apărut un sol al Domnului, îmbrăcat în alb, şi a strigat: "De câte ori v-a spus Duhul Sfânt să nu vă legaţi mimile de lucrurile de pe pământ şi să nu strângeţi decât necesarul de care aveţi nevoie?! Voi nu sunteţi din lumea aceasta. Patria voastră este sus, în cer. A venit vremea să vă dezlipiţi inima de toate lucrurile şi să vi-o legaţi tare numai de Domnul pentru că focul care arde este înteţit la maxim astfel încât zgura să cadă de pe aur."
A mai durat un timp şi am văzut iar pe oamenii legii intrând în casele credincioşilor care nu s-au lepădat şi le-au dat ordin ca, în ziua următoare, toţi să fie gata de plecare. Nu aveau voie să ducă cu ei decât un mic bagaj întrucât urmau să fie expulzaţi din ţară, fiind socotiţi periculoşi. Fiecare avea voie să ia cu el un mic bagaj cu mâncare pentru o zi, o haină de schimb şi apă, documentele importante, certificat şi carte de identitate. "Altceva nu-i voie să luaţi, căci acolo unde mergeţi totul este pregătit. Nu aveţi nevoie de nimic! Acolo veţi fi numai voi şi vă veţi putea desfăşura credinţa cum voiţi." Credincioşii au înţeles că nu acesta era adevărul şi că sunt duşi cu vorba doar ca să fie liniştiţi.
A doua zi au venit autobuze şi camioane. Unii au fost transportaţi la gară şi băgaţi în vagoane cu geamurile astupate pentru a nu vedea unde sunt duşi. Toţi au fost îngrămădiţi în

ele, siliți să intre ca animalele: femei, copii, bărbaţi şi bătrâni. Nu s-a ţinut cont câte locuri sunt, ci îi îngrămădeau pe cât mai mulţi şi îi obligau să intre. După câtva timp de mers - nu pot să spun cât a durat călătoria -, au ajuns la locul fixat şi s-au oprit mijloacele de transport. Au deschis uşile şi au strigat: "Ieşiți afară că aţi ajuns la destinaţie". Acolo nu era un loc populat, nu erau case, nu erau pomi, nu era verdeaţă, nici apă. Erau numai stânci şi nisip ca un pământ
ars de soare. Când au văzut credincioşiică locul e pustiu și-au dat
seama că nu era chip de trăit şi ca au fost sortiți morţi prin înfometare. însoţitorii i-au lăsat acolo şi au luaînapoi orice mijloc
de transport ca să nu poată să scape cineva.
A trecut o zi, două, şi mamele cu copii mici aveau grija ca, din merindea puţină, să dea celor mici. Cei mari nu au mâncat şi mu nu au băut apă. După câteva zile s-a terminat şi puţinul pe care-1 aveau, iar copiii plângeau cerând lapte, apă şi mâncare. Mamele plângeau şi ele, nemaiavând ce să le dea. S-au dus la fraţii slujitori (consideraţi bătrânii poporului) care ţineau poporul într-o stare de trezire, îi sfătuiau şi îi îmbărbătau să nu-şi piardă nădejdea că în curând vine Domnul. Mamele au spus: "Noi înţelegem că e vreme de încercare grea şi de prigoană, dar copiii sunt mici, ei nu înţeleg ce se întâmplă şi cer demâncare şi apă. Ce să facem cu ei, ce să le dăm să mănânce?
Rugaţi pe Domnul să ne descopere ce să facem, că murim de foame cu copii cu tot!" S-au pus cu toţii la rugăciune, plângând. Ce puteau fraţii să le spună de vreme ce erau şi ei în aceeaşi situaţie? Au făcut cu toţii o rugăciune fierbinte şi cu lacrimi înaintea Domnului. Atunci a apărut din nou solul Domnului şi a strigat: "Nu te teme, poporule! Oare nu ai mărturie scrisă în Cuvânt? Cum am hrănit pe Israel în pustie aşa sunt în stare să vă hrănesc şi pe voi, dar a venit vremea să trăiți prin credinţă. Niciunul nu va muri de foame pentru că am pregătit hrană cerească cu care să vă hrănesc şi să vă adăp. Nu veţi mai simți nici foame, nici sete, veţi cunoaşte că sunteţi hrăniți de sus şi veţi trăi prin credinţă.
Poporul Domnului nu făcea altceva decât se ruga, cânta, citea din Cuvântul Domnului. împreună se îndemnau şi se îmbărbătau unii pe alții, iar Duhul Sfân tîi înviora cu o putere mare. Era o părtăşie continuă a fraților.
Dar a venit o zi în care vrăjmaşii au venit să vadă ce fac credincioşii. Credeau ca ii voi găsi morți de foame şi de sete, dar când i-au văzut plini de pace, liniștiți şi înviorați, rugându se şi cântând cu copiii, sau gândit sa le strice bucuria să-i întristeze, și să-i ducă la disperare. Au luat copiii de la mame şi i-au dus în altă parte spre a nu se mai şti nimic de ei. Astfel au întristat sufletul mamelor şi al copiilor care plângeau unii după alții. Au mai despărțit soțiile de soți şi le-au dus în altă parte. Distanţa dintre ei era foarte mare fiindcă erau credincioşi din toate ţările, amestecați pentru a nu se mai putea întâlni unii cu alții. Cei care erau socotiți mai periculoşi, care îndemnau poporul şi erau plini de Duhul Sfânt, au fost luaţi şi duşi la închisoare pentru că au sucit mintea poporului îndemnându-1 să nu primească noile legi. Dar nu s-au mai întors niciodată.
Credincioşii ştiau că de acolo nu mai este nicio salvare. De aceea îl aşteptau pe Domnul şi clipa răpirii, singura izbăvire din locul respectiv. Se rugau încontinuu Domnului să grăbească ziua venirii Lui şi răpirea Bisericii. Nu ştiu cât au stat acolo, dar cum se rugau fierbinte şi strigau către Domnul să vină mai curând, toți erau adânciți în rugăciune şi Duhul Sfânt clocotea în inimile lor, îmbărbătându-i.
Deodată s-a auzit ca un tunet puternic din care se auzea ca un sunet de trâmbiță. Atât de puternic a fost tunetul şi sunetul încât a zguduit tot pustiul. Tunetul a fost urmat de un fulger luminos ca o lumină puternică de parcă ar fi fost o explozie mare. Credincioşii aflați

în rugăciune, cufundaţi fierbinte în harul Domnului, s-au oprit întrebându-se: "Ce s-a auzit? Este un tunet sau o explozie?" Credeau că este o explozie pusă la cale de vrăjmaşi ca să-i deruteze că e trâmbiţa Domnului care a venit să-i ia şi astfel să îi omoare. Şi cum stăteau atenţi la ce se întâmplă, a apărut din nou solul Domnului care a strigat: "Bucură-te, poporule! Veseleşte-te, căci a venit clipa răpirii. Ieşi în întâmpinare căci apare Mirele pe nori!" Când a strigat "Ieşi în întâmpinare căci apare Mirele pe nori!" toţi au ridicat mâinile în sus strigând "Osana" şi "Aleluia", plini de Duhul Sfânt. Cineva a întrebat: "Acum nu mai e nevoie să luăm nimic cu noi de pe.pământ?
" Solul a răspuns: "Nimic. Tot ce-i vechi s-a dus, nu mai există nimic vechi. Toate lucrurile sunt noi. Hristos Şi-a luat împărăţia. Satana e legat. Pe pământ e domnia de o mie de ani. A venit clipa şi Biserica e răpită la cer din necazul cel mare." De la înălţime a aparut un nor alb şi strălucitor care a coborât spre locul unde se aflau credincioşii plutind deasupra lor. Ei s-au înălţat în norul acela Parcă erau ca fulgii mari de zăpadă ce plutesc în văzduh iarna. Trupul transformat nu mai avea nici o greutate, era ca o pană ce plutea prin aer. Întindeai mâna încotro doreai să zbori şi acolo te ducea Duhul Domnului.
Trasformarea s-a făcut într-o clipă şi credincioşii au fost răpiţi în văzduh. De sus, din înălţime, a apărut Domnul îmbrăcat în haină albă, strălucitoare. El venea peste credincioşi. Când a ajuns deasupra lor, din Domnul a venit o putere ca un magnet puternic ce i-a atras şi s-au încolonat după El.
Solul Domnului a strigat din nou: "Biserica e răpită şi va zbura cu Domnul pe Muntele Sionului unde va avea loc Nunta Mielului".
Unde au zburat nu ştiu să spun pentru că nu am văzut pământul. Nu am văzut decât un munte mare şi foarte înalt,, înconjurat de lumină şi de un nor alb. Pe muntele acela a coborât Domnul cu Biserica. Atunci, solul Domnului care era tot timpul prezent, ne-a spus: "veniţi să vedeţi ce s-a pregătit pentru ospăţul Nunţii Mielului, cum e pregătită masa şi ce a pregătit Tatăl pentru ziua de mare sărbătoare a Nunţii Fiului Său." La mijloc era o masă mare, ovală, acoperită de o faţă de masă albă cu tivitură din fir auriu. Pe masă toată vesela din care se servea era de aur, argint, cristal şi cleştar - de o frumuseţe pe care nu pot să o redau; toate erau pline cu fructe şi mană, iar în paharele de cristal era apă limpede. Nu există cuvinte pentru a descrie aşa ceva deoarece pe pământ nu am văzut nimic asemănător sau cu care să pot face comparaţie.
Ni s-a spus că masa din mijloc e masa la care va sta Mirele cu Mireasa Sa. Un alt şir de mese o înconjurau pe aceasta şi ni s-a spus că acolo vor sta prietenii Mirelui şi ai Miresei. Iar al treilea rând de mese era pregătit de jur împrejur pentru cei chemaţi la Nunta Mielului. Solul a zis: "Se strigă: «Ferice de cei chemaţi la Nunta Mielului, căci vor avea şi ei parte să se bucure că vor vedea şi vor participa la Nunta Mielului." Acolo era mare dorinţa de a fi Mireasa Domnului, de a fi la masă cu El, aşa cum noi dorim aici, pe pământ, să avem parte de răpire, să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh şi să nu fim doar între cei chemaţi la Nunta Lui, ci să fim Mireasă. Oaspeţii chemaţi nu puteau să aibă bucuria deplină căci îl priveau de la distanţă pe Mire la masă cu Mireasa.
Apoi solul Domnului ne-a mai spus: "veniţi să vedeţi ceva deosebit, ce a pregătit Tatăl pentru ziua nunţii Fiului Său". Deasupra meselor era ca o cupolă minunată care a coborât de sus ca un templu împodobit cu mare strălucire. Ea nu avea boltă (tavan) şi sus era loc gol unde se vedea chipul Tatălui privind la Nunta Fiului Său. Faţa lui strălucea foarte puternic deasupra mesei Mirelui şi al Miresei, iar strălucirea aceasta s-a răsfrânt peste nuntaşi. Era ceva de nedescris. Splendoarea chipului Său se revărsa peste toţi cei aflaţi sub cupolă, iar ei pluteau din har în har mai sus, tot mai sus. Ei cântau prin Duhul Sfânt şi proslăveau pe Tatăl

pentru pregătirea mari sărbători şi pentru strălucirea harului de nespus revărsat peste măsură peste toţi. Pe marginea cupolei era ca un fel de şiraguri de mărgăritare şi ţurţuri din felurile pietre scumpe: diamante, cristal, topaz, smaragd, rubin, safir şi alte denumiri amintite în Biblie, dar şi denumiri pe care nu le-am auzit pronunţate în limbaj pământesc. După cum se mişcau, ele reflectau lumini în culorile curcubeului şi în alte culori de o frumuseţe deosebită, de neimaginat. în imaginaţia mea m-am gândit că sunt ca stalagmitele din peşteri, dar pe fiecare biluţă era ca un mic ecran electronic pe care, atunci când acesta se aprindea, apărea scris ce trebuia să se strige în cinstea Mielului, pentru sărbătoarea Nunţii. Biserica răpită striga ce apărea în scris. Unele cuvinte îmi păreau cunoscute: "Hristos Şi-a răpit Biserica de pe pământ din necazul cel mare! Mirea sa e răpită! Hristos Şi-a luat împărăţia! Nunta Mielului a început! Satan este legat pentru o mie de ani. Hristos, împăratul împăraţilor, Domnul domnilor Şi-a luat împărăţia. Bucură-te pământule că pe pământ va domni pacea, căci Satan este legat! Bucuraţi-vă ceruri preaînalte! Bucuraţi-vă şi voi, oştiri ale cerului,, căci a început Nunta Mielului! Hristos este încins cu brâu de putere, de tărie şi slavă! Muntele Sionului este Casa Domnului şi pe acest munte se va serba Nunta Mielului." S-au auzit multe alte cuvinte de slavă care nu se pot reda în cuvinte omeneşti, căci nu s-au auzit asemenea aclamaţii pe pământ şi nici nu se pot descrie.

în timpul acela Biserica plutea în harul nespus de mare revărsat din plin de Tatăl pentru ziua Nunţii Fiului Său. Toţi au primit strălucire din slava cerească şi au început prin Duhul Sfânt să cânte o cântare în limba cerească. Apoi o cânta fiecare în limba lui maternă. Prin cântare Duhul Sfânt arăta că Domnul a răpit Biserica din necazul cel mare; suferinţele, lacrimile, prigoana, durerile şi tot ce-i vechi s-a dus. Acum, toate lucrurile sunt noi căci Hristos Şi-a luat împărăţia. în timpul cântării Duhul Domnului 1-a aşezat pe fiecare în locul pe care şi 1-a pregătit de pe pământ. Cei care jos au trăit aproape de Domnul soeotindu-L ca o comoară şi au renunţat la orice plătind orice preţ numai ca să fie aproape de Domnul, stăteau acum la masă cu El. Atunci a văzut fiecare ce loc ocupă.

Prin mila şi îndurarea lui Dumnezeu pe care a arătat-o faţă de mine şi în meritul Lui din Golgota, mi s-a îngăduit să cânt şi eu în limba maternă împreună cu poporul răpit. Soţul meu, care dormea lângă mine în pat, s-a trezit la cântare, dar nu m-a deranjat până când am terminat de cântat. Atunci m-a trezit şi m-a întrebat: "Ce ţi-a arătat Domnul, că te-am auzit cântând?" I-am spus ce mi-a arătat Domnul şi m-am sculat repede de am scris cântarea proaspăt memorată în mintea şi în inima mea. Cântarea, aşa cum s-a cântat acolo sus pe melodie cerească, a fost minunată şi perfectă. La Domnul, în corpurile cereşti am înţeles că toate simţurile sunt de şapte ori mai dezvoltate, mai clare, mai accentuate; în toate eşti mai luminat şi mai perfect şi ştii fără cuvinte ce vrea să-ţi spună Domnul. La fel, şi omul se poate exprima fără cuvinte. De aceea şi cântarea a avut o melodie cerească, cu un sunet şi un farmec ceresc care pe pământ nu poate fi redat. Eu nu am o voce frumoasă. Cum cânt eu sună ca o coardă dezacordată.

Primiţi însă cuvintele cântării şi desfătaţi-vă în harul Domnului. Să vă fie ca o merinde pe drumul care trece prin pustiul lumii acesteia, că nu e mult şi vine Domnul. Acolo sus se va uita orice durere şi lacrimi nu vor mai fi. Atunci mi se va da şi mie bucuria de a cânta cu cei răscumpăraţi aşa cum am vrut, dar nu am putut, pe pământ. Recunosc că, faţă de harul nespus de mare şi măreţia cu care poporul a cântat Domnului în cer, glasul meu e ca o coajă din care lipseşte ceva ... "acordul ceresc".

Poporul a cântat numai cu gura, dar se auzeau felurite instrumente muzicale care te cufundau tot mai mult în harul Domnlui care era dat fără măsură.

Când solul Domnului a strigat: "Cântaţi căci începe Nunta Mielului", toţi au început a cânta:

Se aude o strigare, trâmbiţa răsună tare:
//: Ieşiţi în întâmpinare, iată că Isus apare! ://
0, popor de pe pământ sigilat cu Duhul Sfânt
//: Care M-ai chemat plângând: "Vino, Doamne, mai curând",://
Voi care-aţi vegheat întruna şi-aţi purtat pe umeri crucea
//: Prin prigoane şi prin foc, cari M-aţi aşteptat cu dor!://
Tot ce-i vechi acum s-a dus, suferinţa a apus
//: Totu-i nou şi minunat, căci Isus e împărat.://
Şi-a răpit Biserica şi va începe Nunta
//: Cântaţi toţi de bucurie, s-a sfârşit orice orgie,://
Mireasa de pe pământ e răpită-n cerul sfânt.
//: Muntele Sionului este Casa Domnului://
Căci Satan este legat, căci Isus e împărat
//: Şi Mireasa Lui iubită, sus la cer este răpită. ://
Strigaţi toţi de bucurie, s-a sfârşit orice urgie.
//: Isus este împărat, domnind o mie de ani.://
Daţi-i cinste, daţi-I slavă, Şi-a luat a Sa Mireasă.
//: Strigaţi toţi de bucurie în a Lui împărăţie ://
Îmbrăcaţi în sărbătoare lăudaţi-L fiecare.
//: S-a răpit Biserica şi va începe Nunta, ://
Bucurie fără apus, că Domn şi Rege Isus
//: Şi Mireasa Lui iubită sus la cer este răpită.://

ÎNŞTIINŢAREA A DOUA DATĂ PRIN VEDENIE DE NOAPTE ÎN DATA DE 18.03.2007

Am visat că mă găseam într-un oraş foarte mare. Oraşul era traversat de un bulevard mare şi lat. De o parte şi de alta a bulevardului se aflau trotuare care erau baricadate în aşa fel încât oameni să nu poată ieşi pe bulevard, ci să circule numai pe trotuare.
Bulevardul era plin de oameni care pregăteau spectacole, şi de reprezentanţi ai marilor firme ce-şi expuneau marfa la vânzare, cu reclame mari - tot ce era socotit frumos şi atrăgător ochilor: mâncăruri, băuturi, haine, încălţăminte, care mai de care mai moderne, bijuterii şi podoabe din aur şi argint, cercei, inele, brăţări şi lănţişoare. Cu alte cuvinte, orice-şi putea dori cineva era expus la acest târg al deşertăciunilor Oamenii care treceau pe acolo puteau să-şi cumpere tot ce pofteau, de la lucrurile mărunte până la cele mari.
Credincioşilor li s-a spus de la început că vor traversa împreună cu poporul oraşul, dar că lor nu le este îngăduit să cumpere nimic din acest târg al deşertăciunilor. Ei trebuia să treacă asemenea unor călători care-şi continuă drumul, fără să se lase ispitiţi să ia ceva de la festivalul târgului. Din acest motiv creştinii mergeau mai aproape de zid, cu capetele plecate, evitând să se uite la lucrurile expuse ca să nu fie momiţi sau ispitiţi de pofta ochilor a nu cumva să ia ceva din cele expuse şi prezentate în reclamele mari.
Au urmat echipe care prezentau jocuri, dansuri, sporturi şi diferite lupte între adversari, alţii prezenatu cărţi, romane, reviste interzise de a fi privite sau citite de credincioşi. Convoiul spectacolului s-a încheiat cu o cireada de bivoli negri, foarte înfiorători, între ei se afla un taur foarte mare, care sclipea de negru ce era. Răgea puternic scormonind pământul cu copitele şi făcând spume la gură care-i atârnau până la pământ. Ochii îi erau roşii ca la un

animal turbat de furie. Am înțeles că Satan era întruchipat în acel taur. Stătea cu capul ridicat şi îi urmărea pe credincioşi spre a vedea dacă vreunul dintre ei ia ceva din târgul deşertăciunilor iniţiat de duhul lui. Văzând că unii credincioşi nu s-au atins de nimic disprețuind cele expuse şi socotindu-le fără valoare, 1-a apucat o furie mare, a sărit peste baricade şi s-a luat după credincioşi. Ei încercau să se ascundă din calea lui. Fiecare şi-a strâns copiii în jurul lui căutând ascunzişuri cât mai tainice. Intrau în câte o odaie, încuiau uşa în urma lor şi se rugau Domnului să le vină în ajutor, să nu fie striviți de taurul ce-i urmărea. Dar taurul, prin puterea Satanei, străpungea zidurile şi uşile. De frica lui, credincioşii urcau în poduri şi în copaci înalți unde el nu putea urca. Dar atunci taurul s-a transformat într-un leu cu blana neagră, sclipitoare. La fel ca taurul avea ochii roşh, făcea spume la gură şi răcnea puternic după credincioşi. Părinții, de spaimă îşi țineau copiii lângă ei de frică să nu piardă vreunul şi să fie omorât de leul înverşunat. Unii copii ascultau, stăteau lângă părinți şi se rugau împreună cerând ocrotire. Dar alții se smulgeau din mâinile părinților, curioşi să vadă ce se mai prezintă la festivalul târgului. A fost o mare luptă pentru a-i lămuri pe copii că viața le era într-un mare pericol dacă nu vor sta la adăpost. Am văzut pe unii părinți plângând disperați deoarece şi-au pierdut copiii în acea învălmăşeală. Unii soți şi-au pierdut soțiile şi unele soții şi-au pierdut soții. Altora li s-a părut lupta prea grea pentru supraviețuire şi, pentru a nu mai fi urmăriți, au luatşi ei din lucrurile expuse la bâlciul deşertăciunilor.

Credincioşii adevărați strigau tot mai tare către Domnul şi-L rugau să le vină în ajutor şi să-i izbăvească deoarece erau epuizați de putere şi nu

mai ştiau unde să se ascundă. Ştiau că era vremea prigoaneiîn rugăciune Duhul Sfânt ne spunea că nu mai e mult şi vom ajunge la un turn mare de adăpost unde vom fi ocrotiți căci acolo vrăjmaşul nu putea să intre ca să ne răpună. Aceste cu vin leali Duhului Sfânt i-a întărit pe credincioşi care au început să alerge spre turn îmbărbătându-se unii pe alții. într-adevăr am zărit turnul care era foarte înalt. (în mintea mea ziceam că este mai înalt decât Turnul Eiffel din Paris.)

Când am ajuns am văzut că turnul se sprijinea pe nişte stâlpi foarte groşi, înalți de câțiva metri. Apoi începea corpul turnului, confecționat dintr-un grilaj ca de fier forjat. Se punea întrebarea cum să urcăm în turn fiindcă stâlpii pe care se sprijinea erau foarte înalți şi era cu neputință să urci fără ajutor. Atunci, credincioşii s-au aşezat pe genunchi la rugăciune. Unii s-au suit pe umerii lor şi întindeau brațele pentru a-i ajuta pe alții să urce, iar aceştia la rândul lor întindeau brațele altora şi tot aşa s-au cățărat până la locul unde era grilajul turnului. Acesta era făcut în aşa fel încât oamenii se putea ține de el. Mai sus, unde se termina această formă a construcției, începea o altă construcție formând vârful turnului. Cele două părți erau despărțite printr-un brâu luminos, argintiu. Partea de sus a turnului era construită dintr-un material argintiu care reflecta mai multe culori, asemănător cu reflecția luminii şi a curcubeului. Era ca o rachetă gata de lansare.

Ni s-a spus că trebuie să rămânem în partea de mijloc a turnului, în acea parte cu grilajul de fier şi că nu avem voie să depăşim brâul despărțitor ca să ajungem în partea de sus. Ştiam că la momentul hotărât aceasta se va desprinde şi va țâşni în sus ca o rachetă. Credincioşii se țineau de barele turnului, ca păsările pe ramuri, având grijă să nu cadă. Am văzut familii întregi, părinți şi copii, dar unii erau trişti deoarece lipseau copiii sau părinții. Creştinii se rugau în continuu deoarece ştiau că este prigoană şi că sunt urmăriți. Taurul a venit până la turn şi, văzând că oamenii au reuşit să urce, răgea de furie şi izbea cu coarnele şi cu copitele în stâlpi, dar stâlpii erau puternici şi nu se clinteau. Atunci s-a transformat în leu, urla de furie şi încerca să se cațere pe turn, dar nu reuşea deoarece nu putea să-şi înfigă ghearele în

stâlp. Văzând că nu reuşeşte a început să urle şi mai înfiorător crezând că de groaza urletului lui creştinii vor cădea. Dar nu a fost aşa deoarece ei se ţineau şi mai strâns de bare şi niciunul nu a căzut în ghearele lui. Credincioşii strigau întruna ca Domnul să-i întărească în zilele acelea şi să vină mai curând să-i ia la El. Deodată s-a auzit un sunet deosebit care a făcut delclanşarea. Partea de sus a turnului s-a desprins şi s-a înălţat la cer. Din el au apărut fiinţe omeneşti îmbrăcate în alb. Un sunet puternic de trâmbiţe a răsunat şi s-a auzit o strigare: "E clipa răpirii! Vine Domnul! Ieşiţi în întâmpinare!" Un nor luminos îi atrăgea pe credincioşii care s-au înălţat odată cu declanşarea turnului. Noi, cei rămaşi în prima parte a turnului, văzând că e răpirea şi am rămas jos, am început să plângem un plâns amar, de disperare, cum n-am mai plâns niciodată până atunci. Am început să strigăm plângând: "Doamne Isuse, ia-ne şi pe noi! De ce ne laşi pe pământ la chin şi urgii? Doamne Isuse, toată viaţa ne-am luptat ca să fim între cei răpiţi. Tu ştii focul şi dorul ce a ars în noi pentru Tine şi dorinţa ca la sfârşitul alergării să avem parte de întâia înviere. Ştim că nu avem niciun merit, dar Tu ştii că om fără vină nu e pe pământ. Numai în meritul Tău pe Golgota am nădăjduit ca să primim trecere. Sângele Tău ne-a curăţat şi ne-ai dat Duhul Sfânt. Isuse, Te rugăm în meritul jertfei Tale de pe Golgota, ia-ne şi pe noi şi nu ne lăsa pradă leului sau taurului care vrea să ne calce în picioare." înălţăm mâinile rugătoare în sus plângând şi strigând: "Isuse, ai milă, ia-ne şi pe noi!" Deodată, norul acela alb a coborât deasupra turnului unde ne aflam noi, ca un fulger luminos, a înconjurat turnul şi o voce a strigat: "De ce aţi descurajat în ultima clipă? Oare nu ştiţi că e scris în Cuvântul Domnului că întâi vor învia cei morţi, cei adormiţi în Domnul şi apoi cei vii vor fi transformaţi într-o clipită? în partea turnului ce s-a declanşat şi şi-a luat zborul se află cei morţi în Hristos. Acum bucuraţi-vă şi veseliţi-vă căci e clipa răpirii. Hristos Şi-a luat mireasa! Biserica e răpită! Satan e legat şi începe nunta Mielului." Norul alb şi strălucitor ne-a atras şi pe noi în sus şi Biserica striga prin Duhul Sfânt: "Osana! Aleluia Mielului ce ne-a răscumpărat de pe pământ! Hristos Şi-a luat împărăţia!" El e împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor! El e Domnul care ne-a mântuit. Aleluia Mielului înjunghiat care prin sângele Lui Şi-a răscumpărat Biserica de pe pământ! Aleluia Celui viu în vecii vecilor! Aleluia Celui ce a fost mort şi a înviat!"
M-am trezit din somn strigând: "Aleluia!". Simţeam încă fiorii bucuriei în inimă. Prin Duhul Sfânt îl proslăveam pe Domnul şi în inimă îmi clocotea bucuria aceea fără margini pe care nu o pot descrie, oricât aş vrea. Am plâns văzând că nu e realitate, ci a fost doar o clipă a bucuriei pentru îmbărbătarea şi încurajarea noastră, căci nu mai e mult şi vine Domnul. înştiinţarea e dată ca un semnal de trezire ca să căutăm să ne alipim inima mai tare de Domnul şi să nu ne-o legăm prea mult de pământul acesta. Să nu ne lăsăm aripile legate de îngrijorări şi frământări, ci să ne pregătim în-tărindu-ne aripile pentru zborul înalt verificându-ne vasele, dacă mai avem untdelemn în ele. Căci se apropie clipa când vom auzi strigarea: "Iată Mirele! Ieşiţi în întâmpinarea Lui!" Amin.

Dacă citind această carte, ai simtit căci Dumnezeu îți vorbește, poți face de cunoscut și altora din tainele Lui sfinte dăruind-o fraților, prietenilor sau vecinilor. Fiți binecuvântați de Domnul !